

ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดง
บทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สุภารัตน์ ขุนดำริห์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การค้นคว้าอิสระ

เรื่อง

ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดง
บทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
พ.ศ. 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

INDEPENDENT STUDY

THE EFFECT OF LEARNING MANAGEMENT BASED ON TOTAL PHYSICAL
RESPONSE (TPR) WITH ROLE PLAY ON ENGLISH LISTENING
AND SPEAKING SKILLS OF GRADE 3 STUDENTS

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

2024

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองการค้นคว้าอิสระ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ชื่อการค้นคว้าอิสระ ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
THE EFFECT OF LEARNING MANAGEMENT BASED ON TOTAL PHYSICAL RESPONSE (TPR) WITH ROLE PLAY ON ENGLISH LISTENING AND SPEAKING SKILLS OF GRADE 3 STUDENTS

ผู้วิจัย นางสาวสุภารัตน์ ชุนดำริห์

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์)	อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และ ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
..... (อาจารย์ ดร.มนตรี เต็นดวง)	กรรมการบริหารหลักสูตร
..... (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ฌ พัทลุง)	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองการค้นคว้าอิสระแล้ว

..... (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายนเรศ อาภาสุวรรณ)	รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....	

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดง บทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	
ผู้วิจัย	นางสาวสุภารัตน์ ขุนดำริห์	ปีการศึกษา 2567
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์	

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 5 แผน รวมจำนวน 10 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ 3) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 1 ฉบับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.76

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์), การแสดงบทบาทสมมติ, ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

Independent Study Title	The Effect of Learning Management Based on Total Physical Response (TPR) With Role Play on English Listening And Speaking Skills of Grade 3 Students
Researcher	Ms. Suparat Khundamri Academic Year: 2023
Degree	Master of Education Program in Curriculum and Instruction
Advisor	Assistant Professor Dr. Juraisiri Choorak

Abstract

The purposes of this research were 1) to compare English listening skills of grade 3 students after learning management based on Total Physical Response (TPR) with role play with the criteria of 70%, 2) to compare English speaking skills of grade 3 students after learning management based on Total Physical Response (TPR) with role play with the criteria of 70%, and 3) to examine the satisfaction of grade 3 students towards learning using Total Physical Response (TPR) with role play. The sample consisted of grade 3 students in second semester of 2023 academic year at Wichainchom School, Songkhla District, Songkhla province. Cluster random sampling was employed. The research instruments were: 1) lesson plans using Total Physical Response (TPR) with role play, 2) an English listening skill test, 3) an English speaking skill test, and 4) a students' satisfaction questionnaire. Analytical statistics were mean ($\bar{X}$), standard deviation (SD), and t-test.

The research showed that 1) English listening skills of grade 3 students after learning management based on Total Physical Response (TPR) with role play was higher than the criteria of 70% with statistically significant at the level of .05, 2) English speaking skills of grade 3 students after learning management based on Total Physical Response (TPR) with role play was higher than the criteria of 70% with statistically significant at the level of .01, and 3) the satisfaction of grade 3 students towards learning using Total Physical Response (TPR) was at a high level with the mean of 2.76.

Keywords: Total Physical Response (TPR), Role play, English speaking skill, English Listening skill, Grade 3 student

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ขึ้นมาได้ด้วยความเมตตากรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และประธานหลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้ให้ความรู้และเสียสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำข้อคิดเห็นและชี้แจงแนวทาง ตรวจสอบแก้ไข ตั้งแต่เริ่มต้นงานวิจัยจนกระทั่งการค้นคว้าอิสระเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ คณะอาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่าน ที่ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษาจนดำเนินการวิจัยสำเร็จ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา นางเบญจพร คงอินทร์ ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ และนางอรรณพ เชาว์บวร โรงเรียนวิเชียรชม อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ครูวิทยฐานะชำนาญการ ในฐานะผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาเสียสละเวลาตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะ ทำให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะครูและบุคลากรโรงเรียนวิเชียรชมที่อำนวยความสะดวกอย่างดียิ่งในการดำเนินการทดลองเครื่องมือวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล รวมถึงนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน รวมถึงเจ้าหน้าที่งานบัณฑิตศึกษา ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้

คุณค่าทั้งหลายที่ได้รับจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูทดแทน แต่บิดา มารดา บุรพจารย์ ที่ให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

สุภารัตน์ ขุนคำริห์
เมษายน 2567

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	4
กรอบแนวคิดการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	10
หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม	13
การจัดการเรียนรู้วิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์)	15
การแสดงบทบาทสมมติ	18
การจัดการเรียนรู้วิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดง บทบาทสมมติ	23
ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	24
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	35
ความพึงพอใจ	47
การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้วิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	50

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	53
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	53
แบบแผนการวิจัย	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	54
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	60
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	61
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	63
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	67
สรุปผล	67
อภิปรายผล	68
ข้อเสนอแนะ	70
บรรณานุกรม	72
ภาคผนวก	79
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	80
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	82
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	89
ภาคผนวก ง การหาคุณภาพเครื่องมือ	119
ประวัติผู้วิจัย	134

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 ชั่วโมง	14
2 เกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการฟังของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว	32
3 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง ของ Kauffman	34
4 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง	35
5 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ของ Pralong Krunoi	43
6 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ของ Brown and Harris	45
7 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด	46
8 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและความพึงพอใจ	48
9 ตารางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ	55
10 ตารางการออกข้อสอบวัดทักษะการฟัง	56
11 ตารางเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการฟัง (Rubric scoring)	56
12 ตารางการออกข้อสอบวัดทักษะการพูด.....	58
13 ตารางเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด (Rubric scoring)	58
14 ตารางผลเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70	63
15 ตารางผลเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70	64
16 ตารางผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	65
17 ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	120
18 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	122

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
19 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษทั้งฉบับโดยใช้ หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)	125
20 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดทักษะ การพูดภาษาอังกฤษ	126
21 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งฉบับโดยใช้ หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)	131
22 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบประเมินความพึงพอใจ ของนักเรียน	132
23 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนทั้งฉบับโดยใช้ หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)	133

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	5
2 แบบแผนการวิจัย	54

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการเรียนการสอนในสังคมปัจจุบันของยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง การศึกษาในยุคไทยแลนด์ 4.0 (Thailand 4.0) เป็นยุคแห่งการติดต่อที่ใช้ภาษาอังกฤษกันโดยตรง เริ่มตั้งแต่การค้นคว้าหาข้อมูลโดยใช้ระบบแห่งการเรียนรู้โดยผ่านสังคมเครือข่าย (Social Network) ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารกันโดยตรงหรือโดยอ้อม ดังนั้นการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) การเข้าใจ ถึงองค์ความรู้ นั้น ๆ ได้ง่ายและส่งเสริมพัฒนาภาษาอังกฤษกว้างขวางมากขึ้น ซึ่งภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่กระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายเร่งปฏิรูปการเรียนรู้ใหม่ทั้งระบบ เพื่อให้สัมพันธ์ เชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน กำหนดให้ผู้เรียนได้ศึกษา เรียนรู้ตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 220)

จากผลสัมฤทธิ์การสอบวัดความก้าวหน้าภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม พบว่า มีผลการเรียนเฉลี่ย 66.93 ซึ่งจะเห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ อยู่ในเกณฑ์ไม่น่าพึงพอใจโดยโรงเรียนได้กำหนดเกณฑ์ไว้ร้อยละ 70 (โรงเรียนวิเชียรชม, 2565ก: 108) และเมื่อวิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุ ซึ่งพบว่านักเรียนฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษสั้น ๆ ไม่เข้าใจ ไม่ว่า จะเป็นการฟังจากครูผู้สอน หรือฟังจากสื่อการเรียนรู้ทางอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ นักเรียนไม่สามารถ สื่อสาร พูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ โดยสังเกตจากการพูดในระหว่างจัดกิจกรรมในห้องเรียน การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน การนำเสนอกิจกรรมหน้าเสาธง หรือการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งมีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่กล้าแสดงออก ไม่มีความ มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และไม่ได้นำภาษาอังกฤษไปใช้จริงในชีวิตประจำวันให้เกิดความคุ้นชิน ทำให้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษมีหลายวิธีที่แตกต่างกันตามความเชื่อของแต่ละคน ซึ่งส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการวัดและประเมินผลของแต่ละวิธีก็แตกต่างกันออกไปด้วย เป็นหน้าที่ของครูผู้สอนจะประยุกต์ใช้แนวคิดต่าง ๆ ไปใช้ให้เหมาะสมกับความต้องการ ความสนใจ และวัยของนักเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนมีคุณลักษณะบรรลุตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา (นพเก้า ณ พัทลุง, 2548: 13) กิจกรรมที่ใช้ได้ผลดีสำหรับเด็กคือกิจกรรมประเภทตอบสนองด้วยท่าทางและ กิจกรรมการพูดง่าย ๆ ที่ให้เด็กได้พูดซ้ำ ๆ ได้โดยมีลักษณะของการสื่อสารอย่างชัดเจน ทำให้การเรียนรู้ ภาษาเป็นไปอย่างมีความหมาย มุ่งเน้นการใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ไม่ใช่เน้นด้าน ไวยากรณ์ ครูสามารถให้งานแล้วให้เด็กค้นพบกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ง่าย ๆ ด้วยตนเอง โดยปกติแล้ว ถ้ากิจกรรมใดสนุกเด็กก็จะจำได้ และภาษาที่ใช้ในกิจกรรมนั้น ๆ ก็จะติดอยู่ในความทรงจำด้วย เด็กจะมีความรู้สึกรักภูมิใจในความสำเร็จ ซึ่งจะเกิดเป็นแรงจูงใจและเป็นเจตคติที่ดีต่อการเรียน ภาษาอังกฤษต่อไป (เตือนใจ เฉลิมกิจ, 2545: 9-16)

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method: TPR) ที่บุกเบิกโดย เจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เป็นวิธีการสอนที่เน้นบทบาทความเข้าใจ การรับรู้ภาษาเป็นภาษาที่สองของนักเรียนโดยมีหลักการสำคัญ คือ เน้นบทบาทของความเข้าใจในการฟัง ด้วยการให้ปัจจัยที่มีความหมายและใช้คำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ ครูจะพูดพร้อมแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้น แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามจนนักเรียนมีความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเอง โดยที่ครูไม่ต้องเป็นแบบให้การแสดงท่าทางในการฝึกด้วยประโยคคำสั่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะจะทำให้นักเรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงที่สุด Asher ได้นำวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้มาทดลองใช้ ในปี ค.ศ. 1969 และได้ผลสรุปว่าการเรียนภาษาจะได้ผลช้าลงถ้าผู้เรียนรีบร้อนที่จะพูดจนเกินไป ก่อนที่จะสามารถฟังภาษาให้เข้าใจ และได้เรียนรู้คำศัพท์มากพอสมควรแล้ว วิธีการสอนนี้เป็นวิธีหนึ่งที่เหมาะสมต่อการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ การเรียนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังอย่างเข้าใจและถูกต้อง โดยที่นักเรียนเป็นผู้เรียนแบบการกระทำหรือปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอนเพื่อความถูกต้อง โดยมีขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ (Asher, 1979: 34) ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพร พละโชติ และอดิศร เนาวนนท์ (2561: 81) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการพูดของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการพูดของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

นอกจากนี้ ทิพย์วลี สุขปาน, เนติ เถลยวาเรศ และประทุม ศรีรักษา (2560: 96) ได้วิจัยเรื่อง การใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดที่เรียนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .052 ผลการศึกษาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 0.79 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก

นอกจากการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) แล้วนั้น การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่สามารถช่วยให้นักเรียนมั่นใจ กล้าแสดงออก อีกทั้งเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ผู้เรียนได้แสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน ทั้งด้านความรู้ ความคิดและพฤติกรรม ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งตนเองและผู้อื่น รวมถึงเข้าใจเรื่องต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2553: 62) และยังเป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษามุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริงเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝน

ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิดและความกล้า และมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัย และความรับผิดชอบ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540: 15) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูติมา คล้าภิบาล และ เจษฎา กิตติสุนทร (2561: 1-12) เรื่องการศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ ผลวิจัยพบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 31.95 หรือร้อยละ 66.57 ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.69 หรือร้อยละ 26.44 คะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยเท่ากับ 19.26 หรือร้อยละ 40.13 และความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้ง พลภูมิ เชื้อสง่า (2562: 474-484) ได้ทำวิจัยในหัวข้อ การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางในการพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่ง พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางในการพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 82.06/80.31 ความสามารถด้านการฟัง พูด และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจตคติของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยใช้เทคนิควิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางอยู่ในระดับมากที่สุด

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา อีกทั้งการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ประกอบกับประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษตามบริบทของโรงเรียนที่ผ่านมา เห็นได้ว่าการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้กล้าแสดงออก และปฏิบัติผ่านสถานการณ์จำลองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด อีกทั้งทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ ผู้วิจัยจึงได้สนใจจะทำวิจัยโดยด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีดังกล่าวเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนให้มากยิ่งขึ้น และนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่กับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

สมมติฐานการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมาก

ขอบเขตการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 241 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ขอบเขตตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น (Independent variable) ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable)

2.2.1 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

2.2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

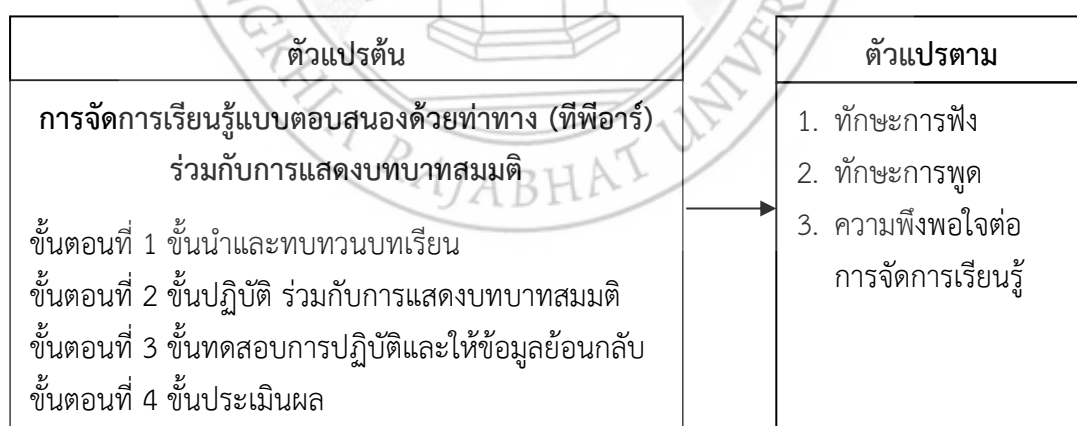
3. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ทดลองครั้งนี้หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง My school โดยคำนึงถึงความสนใจของนักเรียนและความยากง่ายที่เหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับหลักสูตรโรงเรียนวิเชียรชมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และเป็นไปตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่ เน้นความสำคัญของการฟังและการพูด

4. ขอบเขตระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2566 จำนวน 5 แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมจำนวน 10 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง โดยมีผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูและผู้เรียนทำตาม เป็นการประสานการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นการตอบรับให้ทำตามโดยผู้เรียนไม่ต้องพูด วิธีการสอนภาษาโดยใช้ท่าทางใช้สำหรับการเริ่มต้นเรียนภาษาที่ 2 แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) TPR-B (Total Physical Response-Body) เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย (body movement) 2) TPR-O (Total Physical Response-Objects) เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์ที่เป็นสิ่งของ (objects) 3) TPR-P (Total Physical Response-Picture) เป็นการสอนเกี่ยวกับการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ (Picture) 4) TPR-S (Total Physical Response-Story telling) เป็นการสอนภาษาโดยการเล่าเรื่อง (Story telling) มีขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมิน

2. การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง เทคนิคการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาท สภาพความเป็นจริงจากสิ่งที่เกิดขึ้น ผ่านการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งเทคนิคการสอนรูปแบบนี้ นับว่าเป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ลงมือปฏิบัติร่วมกันระหว่างผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการเรียนรู้สมัยใหม่ที่มุ่งเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ การแสดงบทบาทสมมติในงานวิจัยนี้เป็นกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนฝึกภาษาอังกฤษโดยแสดงเป็นบุคคลอื่น ๆ ตามสถานการณ์ต่าง ๆ โดยครูเป็นผู้กำหนดให้เพื่อใช้ในการปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เนื้อหาหน่วยการเรียนรู้เรื่อง My school ตามโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา

3. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง โดยมีผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูและผู้เรียนทำตาม เป็นการประสานการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นการตอบรับให้ทำตาม วิธีการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง โดยให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติในห้องเรียน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

3.1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยรวมกันทบทวนความรู้เดิม จากนั้นนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในบทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ โดยแสดงคำศัพท์ตัวอักษร หรือคำพูดเป็นภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้เห็นอย่างชัดเจน คำศัพท์ที่ใช้ประกอบด้วยศัพท์จำนวน 1 หน่วย เรื่องละ 10 คำ ใช้คำศัพท์ 10 คำ ต่อ 1 แผนการสอน โดยใช้บัตรคำ PowerPoint หรือการพูด ซึ่งคำมีขนาดใหญ่สามารถมองเห็นชัดเจนในชั้นเรียน จากนั้นผู้สอนออกเสียงให้นักเรียนฟังโดยออกเสียงให้ชัดเจนทีละคำเพื่อให้ผู้เรียนสามารถตอบสนองด้วยท่าทางได้อย่างถูกต้อง

3.2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทางกายซึ่งก็คือการแสดงออกโดยใช้ท่าทางต่าง ๆ เพื่อระบุความหมายของคำศัพท์ ผู้เรียนจะเกิดการคาดเดาความหมายของคำศัพท์ผ่านการแสดงออกด้วยท่าทางต่าง ๆ ของผู้สอน จากนั้น

ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ ความหมาย ลักษณะของคำให้นักเรียนเข้าใจที่ละคำเพื่อความชัดเจนอีกครั้งที่ได้เรียนมาแล้วซึ่งจะใช้การแสดงออกโดยใช้ท่าทางในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ระบุความหมายที่แท้จริงของคำศัพท์ ซึ่งผู้สอนและนักเรียนจะทำกิจกรรมต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งขั้นการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

3.2.1 ขั้นเตรียมการ เป็นขั้นที่ผู้สอนและผู้เรียนกำหนดเรื่องราวสถานการณ์สมมติจากเนื้อหาแล้วแบ่งกลุ่มนักเรียน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) เข้าด้วยกัน และผู้สอนกำหนดสถานการณ์ให้แต่ละกลุ่ม

3.2.2 ขั้นแสดง ผู้เรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ของตนเอง และมีผู้สอนเป็นผู้สังเกตการณ์และตัดบทการแสดงในจุดที่เหมาะสม

3.2.3 ขั้นสรุป ผู้สอนกล่าวชมเชยและแสดงความคิดเห็นกับบทบาทดังกล่าวแล้วอภิปรายถึงเรื่องราว เนื้อหา ตามสถานการณ์นั้น ๆ

3.3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนประเมินการปฏิบัติโดยวิธีการสังเกตและให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการพูดหรือแสดงอาการชมเชยเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้องและให้คำแนะนำแก้ไขถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจ

3.4 ขั้นประเมินผล เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนสรุปย้ำและประเมินสิ่งที่ผู้เรียนมาจากการทำแบบฝึกหัด เกม หรือกิจกรรมโดยใช้รูปแบบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้และผู้สอนให้นักเรียนใช้คำศัพท์ที่ได้เรียนมา ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

4. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังของผู้เรียนหลังจากการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหน่วย My school โดยผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ฟังโดยสามารถตอบคำถามหรือทำกิจกรรมหลังจากที่ฟังได้ ผู้เรียนจะต้องมีความกระตือรือร้นโดยตั้งใจฟังและเข้าร่วมกิจกรรม ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์โดยสามารถเลือกภาพได้ตรงตามความหมายของคำศัพท์ และผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ซึ่งวัดจากแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นเกณฑ์การให้คะแนน (Robic Scoring) 4 ระดับ โดยการประเมินแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1) ความถูกต้องของคำศัพท์ 2) การรู้ความหมายคำศัพท์ 3) ความเข้าใจ และ 4) การปฏิบัติตามคำสั่ง

5. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดของผู้เรียนจากการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหน่วย My school ในประเด็นต่อไป นี้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องสามารถพูดออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องตามหลักการออกเสียง ผู้เรียนพูดได้คล่องแคล่วมีความต่อเนื่อง ไม่ติดขัด และผู้เรียนสามารถพูดออกเสียงได้ด้วยตนเอง ซึ่งวัดจากแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นเกณฑ์การให้คะแนน (Robic Scoring) 4 ระดับ โดยการประเมินแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1) การออกเสียง 2) ความคล่องแคล่ว 3) ความถูกต้อง และ 4) ความเข้าใจ

6. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกเชิงบวกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้นักเรียนประเมินความพึงพอใจ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ ซึ่งประเด็น

การประเมินความพึงพอใจ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ 3) ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้ และ 4) ด้านการวัดและประเมินผล

7. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์ ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์สูงขึ้นหลังใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น
2. ผู้สอนได้เรียนรู้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติและสามารถนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน จะช่วยให้นักเรียนมีคุณภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 เป้าหมายของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.3 สาระ มาตรฐานและตัวชี้วัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.4 คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม
 - 2.1 คำอธิบายรายวิชา
 - 2.2 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้
3. การจัดการเรียนรู้วิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์)
 - 3.1 ความหมายของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์)
 - 3.2 ประเภทของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์)
 - 3.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์)
4. การแสดงบทบาทสมมติ
 - 4.1 ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติ
 - 4.2 แนวคิดในการแสดงบทบาทสมมติ
 - 4.3 ข้อดีข้อจำกัดของการแสดงบทบาทสมมติ
 - 4.4 การใช้การแสดงบทบาทสมมติในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
5. การสอนแบบ (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
6. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 6.1 ความหมายของทักษะการฟัง
 - 6.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง
 - 6.3 ประเภทของทักษะการฟัง
 - 6.4 หลักการพัฒนาทักษะการฟัง
 - 6.5 การวัดและประเมินทักษะการฟัง
 - 6.6 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง
7. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 7.1 ความหมายของทักษะการพูด

- 7.2 ความสำคัญของทักษะการพูด
- 7.3 ประเภทของทักษะการพูด
- 7.4 หลักการพัฒนาทักษะการพูด
- 7.5 การวัดและประเมินทักษะการพูด
- 7.6 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง
- 8. ความพึงพอใจ
 - 8.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 8.2 องค์ประกอบของความพึงพอใจ
 - 8.3 การประเมินความพึงพอใจ
- 9. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้วิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
- 10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามประเด็นดังนี้

1. ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. เป้าหมายของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551: 1) ได้กล่าวถึงกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2) ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. สาระ มาตรฐานและตัวชี้วัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ป.3/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

ตัวชี้วัด ป.3/2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยคและบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ตัวชี้วัด ป.3/3 เลือก/ระบุภาพหรือสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง

ตัวชี้วัด ป.3/4 ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ป.3/1 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง

ตัวชี้วัด ป.3/2 ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง

ตัวชี้วัด ป.3/3 บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง

ตัวชี้วัด ป.3/4 พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและเพื่อนตาม
แบบที่ฟัง

ตัวชี้วัด ป.3/5 บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือ
กิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง
ต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด ป.3/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัด ป.3/2 จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของ
ตามที่ฟังหรืออ่าน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และ
นำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด ป.3/1 พูดและทำท่าประกอบตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัด ป.3/2 บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/
งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัด ป.3/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสม
กับวัย

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษากับภาษาละวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด ป.3/1 บอกความแตกต่างของเสียง ตัวอักษร คำ กลุ่มคำและ
ประโยคง่าย ๆ ของภาษาอังกฤษและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด ป.3/1 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและ
สังคม

ตัวชี้วัด ป.3/1 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบ
อาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด ป.3/1 ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

4. คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

4.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

4.2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

4.3 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามสิ่งที่ฟังหรืออ่าน

4.4 พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

4.5 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

4.6 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

4.7 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

4.8 ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

4.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

4.10 ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม

หลักสูตรสถานศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและเพิ่มประสิทธิภาพให้กับนักเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ โดยโรงเรียนวิเชียรชมมีการจัดหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รหัสวิชา อ 13101 เวลา 120 ชั่วโมง ดังนี้ (โรงเรียนวิเชียรชม, 2565: 13)

ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ฟัง พูด เพื่อความเข้าใจในการสื่อสารทางภาษา อ่านออกเสียงคำ ประโยค และบทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน และการออกเสียงพูดและท่าทางประกอบตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกความแตกต่างของเสียง ตัวอักษร คำ กลุ่มคำและประโยคง่าย ๆ เรียนรู้คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมประมาณ 350-450 คำ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และ

นั้นหนาการ มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

กลุ่มภาษาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ และแสวงหาความรู้ รวมทั้งให้ผู้เรียน มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข รักความเป็นไทย และมีจิตใจสาธารณะ

จากการศึกษาคุณภาพของผู้เรียน โรงเรียนวิเชียรชมได้จัดการเรียนการสอนครอบคลุมเนื้อหาสาระโดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ในสถานการณ์ต่าง ๆ และแสวงหาความรู้ รวมทั้งให้ผู้เรียนมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ ดังตาราง 1

ตาราง 1 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 ชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1.	My self	ต 1.1 ป.3/2, ป.3/4	20	17
	- Greeting	ต 1.2 ป.3/1, ป.3/4 , ป.3/5		
	- Part of body	ต 2.2 ป.3/1		
	- My free time (hobby)	ต 4.1 ป.3/1		
2.	My family	ต 1.1 ป.3/4	20	17
	- Family members	ต 1.2 ป.3/2, ป.3/3 , ป.3/4		
	- My house	ต 3.1 ป.3/1		
	- Occupations	ต 4.2 ป.3/1		
3.	My school	ต 1.1 ป.3/1, ป.3/3 ,ป.3/4	10	20
	- Place in my school	ต 1.2 ป.3/2, ป.3/5		
	- Thing at school	ต 1.3 ป.3/1		
	- Day and month	ต 3.1 ป.3/1		
	- Time			
	- Routine			
4.	Foods and Drinks	ต 1.1 ป. 3/1 ป.3/2, ป.3/3 ,ป. 3/4	20	17
	- Kind of Foods and Drinks	ต 1.2 ป.3/1 ป.3/2		
	- Fruit and Vegetable	ต 1.3 ป.3/1 ป.3/2		
	- Healthy and unhealthy food	ต 2.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3		
	- My favorite food and drink	ต 3.1 ป.3/1		

ตาราง 1 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 ชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
5.	Places	ต 1.1 ป.3/4	15	12
	- Places in town	ต 1.2 ป.3/2 , ป.3/5		
	- Preposition of place	ต 2.1 ป.3/1 , ป.3/2 , ป.3/3 ต 3.1 ป.3/1 ต 4.2 ป.3/1		
6.	Environment	ต 1.1 ป.3/2, ป.3/3	20	17
	- Weather	ต 1.3 ป.3/1		
	- Animals	ต 4.2 ป.3/1		
	- Environmental symbols			
รวมตลอดปี/ภาค			120	100

จากตาราง 1 พบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ใช้หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง My school จำนวน 10 ชั่วโมงมาใช้ในการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์)

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์)

ศิริเพ็ญ อังสธิพิพนพร (2552: 2-3) ได้ให้ความหมายว่าการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนโดยการฟังคำสั่งและปฏิบัติตามด้วยการออกท่าทาง หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่าการสอนคำสั่งและตอบสนองด้วยท่าทาง

Asher (1979: 63) ได้กล่าวว่า การตอบสนองด้วยท่าทาง คือ การเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ โดยเป็นการสอนที่ให้นักเรียนฟังคำสั่งพร้อมกับตอบสนองด้วยท่าทางที่เหมาะสม

Widodo (2009: 235) กล่าวว่า การตอบสนองด้วยท่าทางหมายถึงการกระตุ้นให้นักเรียนฟังและตอบสนองผ่านท่าทางจากคำสั่งของครู

มณี อินทพันธ์ (2553:5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การตอบสนองด้วยท่าทางคือวิธีการสอนที่ครูเป็นต้นแบบแสดงท่าทาง พร้อมพูดคำศัพท์หรือประโยค โดยมีสื่อที่เป็นสิ่งของหรือรูปภาพให้นักเรียนปฏิบัติตาม

จากความหมายของการตอบสนองด้วยท่าทางที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การตอบสนองด้วยท่าทางคือวิธีการสอนภาษาที่สองที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของประเทศตนเอง เช่น ภาษาอังกฤษ โดยนักเรียน

เกิดทักษะการฟังและการตอบสนองโดยแสดงออกจากท่าทางตามคำสั่งของครูอีกทั้งสามารถเกิดทักษะการพูดเมื่อได้ฟังจากครูอีกด้วย

2. ประเภทของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์)

รัชฎาภรณ์ พรภูติ (2559: 19-20) วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) สามารถจัดรูปแบบออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ 1 TPR-B (Total Physical Response-Body) เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย (body movement) เช่น นั่งลง (sit down) ยืนขึ้น (stand up) เลี้ยวซ้าย (turn left) เลี้ยวขวา (turn right) เดินหน้า (go straight) ถอยหลัง (back) กระโดด (jump) ประบมือ (clap your hand) หยุด (stop) กลับหลังหัน (turn around) ชูมือขึ้น (raise your hand) เอามือลง (put down your hand) โบกมือ (wave your hand) เป็นต้น กิจกรรมหรือเกมที่ใช้อาจใช้เกม Simon Says เช่น Simon Says touch Your Nose ถ้า ไม่ได้พูดคำว่า Simon Says ไม่ต้องทำตาม

ประเภทที่ 2 TPR-O (Total Physical Response-Objects) เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์ที่เป็นสิ่งของ (objects) เช่น สมุด (book) ปากกา (pen) ดินสอ (pencil) ยางลบ (eraser) ไม้บรรทัด (ruler) แผนที่ (map) โต๊ะ (table) เก้าอี้ (chair) ประตู (door) นาฬิกา (clock) ไฟฉาย (flash light) ดอกไม้ (flower) ใบไม้ (leaf) ก้อนหิน (rock) จาน (plate) ชาม (bowl) แก้วน้ำ (glass) ช้อน (spoon) ส้อม (fork) หวี (comb) กระจก (mirror) เป็นต้น อย่างไรก็ตามการสอนในชั้นเรียนอาจพาผู้เรียนออกนอกห้องเรียน เพื่อเรียนรู้วัตถุสิ่งของต่าง ๆ หรืออาจใช้เกม bring me (a pen, a red pencil) สำหรับวัตถุประสงค์ของเทคนิคการสอนภาษาด้วย TPR นี้ต้องการที่จะให้ผู้เรียนฟังคำสั่งให้เข้าใจและทำตามคำสั่ง โดยผู้สอนมีเป้าหมายให้ผู้เรียนรู้จักกลุ่มคำเกี่ยวกับสิ่งของต่าง ๆ

ประเภทที่ 3 TPR-P (Total Physical Response-Picture) เป็นการสอนเกี่ยวกับการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ การเลือก ภาพที่ใช้ในการเรียนการสอนควรใช้ให้เหมาะสมกับนักศึกษา โดยยกตัวอย่างคำถามจากภาพ เมื่อครูถามแล้วให้ผู้เรียนไปชี้ภาพให้ดู ไม่มีการพูดภาพที่ครูกำหนดควรเป็นภาพตัดแปะจะได้เคลื่อนย้าย คน สัตว์ สิ่งของ ไปไว้ตามตำแหน่งต่าง ๆ ของภาพได้ เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียน เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ มีเป้าหมายให้ผู้เรียนรู้จักกลุ่มคำเกี่ยวกับภาพต่าง ๆ มี 3 ประเภท คือ 1) ภาพโปสเตอร์ แผ่นพับ รูปภาพที่มีอยู่แล้ว 2) ภาพตัดแปะจากผ้าหรือกระดาษ และ 3) ภาพวาดลายเส้นหรือภาพสีที่ผลิตโดยครู หรือผู้เรียน หรือภูมิปัญญาท้องถิ่น

ประเภทที่ 4 TPR-S (Total Physical Response-Story telling) เป็นการสอนภาษาโดยการเล่าเรื่อง โดยครูเล่าเรื่องคล้ายกับชีวิตประจำวันของนักเรียน ให้เริ่มจากง่าย ๆ ก่อนเป็นการสอนเกี่ยวกับการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ การเลือก ภาพที่ใช้ในการเรียนการสอนควรใช้ให้เหมาะสม โดยยกตัวอย่างคำถามจากภาพ เมื่อครูถามแล้วให้ผู้เรียนไปชี้ภาพให้ดู ไม่มีการพูดภาพที่ครูกำหนดควรเป็นภาพตัดแปะจะได้เคลื่อนย้าย คน สัตว์ สิ่งของ ไปไว้ตามตำแหน่งต่าง ๆ ของภาพได้ เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียน รู้จักภาพเหล่านั้นจริง ๆ ไม่ใช่การท่องจำภาพเท่านั้นเป็นการสอนที่ใช้เรื่องเล่าการสอนภาษาโดยการใช้อุปภาพ TPR-P การสอนภาษาด้วยการเล่าเรื่องนี้ ควรใช้เมื่อผู้เรียน

มีความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ จุดประสงค์ของ TPR-S คือ ต้องการให้ผู้เรียนฟังครูพูดให้เข้าใจและทำตาม โดยผู้เรียนไม่ต้องพูด เพียงแต่แสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่องเท่านั้น

3. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์)

กุศยา แสงเดช (2548: 140) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทางมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) การสาธิต (Demonstration) ครูออกคำสั่ง สาธิต และให้ผู้เรียน เลียนแบบประมาณ 2-3 ครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนทำความเข้าใจบทเรียน
 - 2) การกระตุ้นให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Hesitate) ครูออกคำสั่งโดยไม่ต้องสาธิต แต่ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งด้วยตนเอง
 - 3) การทดสอบ (Test) เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจดีแล้ว ครูออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติเป็นกลุ่มและรายบุคคล
 - 4) ครูทำสิ่งที่แตกต่างจากคำสั่ง (Novelty) ครูออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติ แต่ครูทำในสิ่งที่ไม่ใช่การปฏิบัติตามคำสั่งนั้น เพื่อให้เกิดความสนุกสนานในบทเรียน
 - 5) ผู้เรียนออกคำสั่ง (Role-Reversal) ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งให้เพื่อน ๆ ปฏิบัติตาม
- สมโภชน์ ธรรมแสง (2546: 64) ได้จำแนกกิจกรรมที่ใช้ในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ดังนี้

- 1) กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง
 - 1.1) ในระยะแรกของการสอน ผู้เรียนไม่ต้องพูดแต่จะเป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน
 - 1.2) เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ผู้สอนจะเริ่มออก คำสั่งใหม่ให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับผู้สอนและให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเอง
 - 1.3) ผู้สอนออกคำสั่งกับผู้เรียนที่เป็นตัวแทน ตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยผู้สอนไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง
- 2) กิจกรรมการสอนทักษะการพูด
 - 2.1) ผู้เรียนจะมีทักษะการฟังอย่างเข้าใจ จากการที่ผู้เรียนฟังผู้สอน พูดประโยคคำสั่ง และปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งและจากการที่ผู้เรียนดูตัวอย่างการกระทำของเพื่อนที่เป็นตัวแทนเมื่อผู้สอนให้ผู้เรียนพูดประโยคคำสั่งที่เรียนไปแล้ว ผู้เรียนสามารถพูดได้โดยไม่ต้องกลัวผิดเพราะได้ฟังมาหลายครั้ง
 - 2.2) ผู้สอนจะเขียนคำสั่งต่าง ๆ ไว้บนกระดาน จากนั้นพูดประโยคคำสั่งทีละข้อให้นักเรียนฟังพร้อมกัน ผู้สอนก็ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นจึงให้ผู้เรียนเป็นคนพูด ประโยคคำสั่งแล้วให้เพื่อนปฏิบัติตามโดยใช้คำสั่งบนกระดาน
 - 2.3) ให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งเอง โดยดูประโยคคำสั่งบนกระดาน สั่งให้เพื่อน ๆ ในชั้นปฏิบัติตามเป็นกลุ่มหรือทีละคน
 - 2.4) ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ถาม
 - 2.5) จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาหรือประโยคคำสั่งต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์
 - 2.6) ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา เช่น เกมพูด และปฏิบัติตามคำสั่ง

2.7) ให้แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องที่เรียน

Asher (1979: 14) ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนั้น คือการสอนประโยคคำสั่งพร้อมกับการแสดงท่าทางตามคำสั่งนั้น ๆ 2-3 ครั้ง จนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองได้ ซึ่งวิธีการดังกล่าวมีลำดับและขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ชี้นำเสนอและทบทวนบทเรียน โดยครูทำการนำเข้าสู่บทเรียน และทบทวนบทเรียนโดยการพูดประโยคคำสั่ง 2-3 ครั้ง พร้อมทั้งปฏิบัติท่าทางประกอบ โดยที่นักเรียนปฏิบัติท่าทางร่วมกันกับครู

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อนักเรียนสามารถฟังคำสั่งได้อย่างเข้าใจแล้วนั้น ครูจะให้นักเรียนปฏิบัติท่าทางให้ถูกต้องตามคำสั่งที่ได้ฟังด้วยตนเอง โดยที่ครูอาจให้นักเรียนปฏิบัติร่วมกันทั้งชั้นเรียน หรือรายบุคคล และมีครูคอยสังเกตพฤติกรรมนักเรียน หากปฏิบัติไม่ถูกต้อง สามารถกลับไปทำกิจกรรมในขั้นที่ 1 ได้อีกครั้ง

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ ในขั้นนี้ครูมีหน้าที่สังเกตการปฏิบัติท่าทางของนักเรียน และให้ข้อมูลป้อนกลับโดยการชื่นชมเมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง หรือให้คำแนะนำในกรณีที่นักเรียนยังปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือไม่เข้าใจในคำสั่ง

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ได้แก่ การให้นักเรียนฝึกออกเสียง คำศัพท์ สะกดคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์ เล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ แสดงท่าทางประกอบ เพลง หรือกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

จากขั้นตอนดังกล่าวนี้สามารถสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีลำดับขั้นการเรียนรู้จากง่ายไปยาก โดยเริ่มแรกนั้นมีครูปฏิบัติเป็นตัวอย่าง ผู้เรียนจะได้รับฟังคำสั่งภาษาอังกฤษและท่าทางตามคำสั่งนั้น จนสามารถเข้าใจและสามารถปฏิบัติท่าทางดังกล่าวได้ด้วยตนเอง โดยที่ครูไม่ได้มีการบังคับให้นักเรียนพูด รวมไปถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่เสริมแรงจูงใจให้กับนักเรียน ซึ่งถือเป็นบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีอีกด้วย

การแสดงบทบาทสมมติ

1. ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติ

อรทัย มูลคำ (2551: 53) ได้ให้ความหมายของบทบาทสมมติ หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อเรื่องปัญหา หรือสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาทหรือแสดงบทบาทนั้นตามความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ของผู้เรียนที่คาดว่าจะเป็น ภายหลังของการแสดงบทบาทสมมติจะต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงออกทั้งด้านความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553: 142) ได้ให้ความหมายบทบาทสมมติว่า หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์คือ มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้

เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น หรือเกิดความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่ตนแสดง

ทิสนา แชมมณี (2554: 358) ซึ่งได้ให้ความหมายบทบาทสมมติว่า หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตนและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

จากความหมายของบทบาทสมมติที่กล่าวมาสรุปได้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการพูดที่ครูเป็นผู้กำหนดให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์และบทบาทซึ่งใกล้เคียงกับความจริง โดยนักเรียนแสดงบทบาท ความรู้สึก เจตคติที่มีต่อบทบาทนั้น เป็นการนำประสบการณ์การเรียนรู้มาใช้ในการฝึกทักษะ ซึ่งต้องใช้กระบวนการคิด การปฏิบัติ ในสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด ที่คิดว่าตนควรจะเป็น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

2. แนวคิดในการแสดงบทบาทสมมติ

โครงการต้นแบบความร่วมมือ (2548: 41) กล่าวถึงเทคนิคสำคัญเพื่อความสำเร็จในการจัดบทบาทสมมติ ว่าการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน อาจใช้เพื่อนำเสนอเนื้อหาใหม่ หรือใช้เพื่อการทบทวนและเชื่อมโยงสู่เนื้อหาใหม่ อาจใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินการเรียนรู้ หรือใช้เพื่อการพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีเทคนิคที่ทำให้การใช้บทบาทสมมติประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ดังนี้

- 1) ควรจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมที่สอดคล้องกับบทบาทสมมติที่จะนำเสนอแก่ผู้เรียน ก่อนเริ่มเรียนเพื่อสร้างสมาธิและการเชื่อมโยง
- 2) เล่าเรื่องให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของสิ่งที่เกิดขึ้น ก่อนที่ผู้เรียนจะแสดงบทบาทเพื่อการจินตนาการของผู้เรียน
- 3) ความเหมาะสมของเนื้อเรื่องหรือบทพูดที่ใช้ในการเล่นบทบาทสมมติกับวัย และความพร้อมของผู้เรียน
- 4) ใช้เสียงประกอบ เพื่อเพิ่มความน่าสนใจ
- 5) ใช้หุ่นมือ
- 6) แบ่งกลุ่ม สับเปลี่ยนการเล่นบทบาทสมมติแต่ละครั้ง
- 7) จัดสถานที่ให้มีสัดส่วนชัดเจนระหว่างผู้เล่นกับผู้ชม
- 8) สร้างบรรยากาศที่อบอุ่น ปลอดภัย และสร้างความคุ้นเคยกับสถานที่แก่ผู้เรียน
- 9) ควรปรับเปลี่ยนสถานที่และบรรยากาศ ให้มีความเป็นสาธารณะ
- 10) ควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของการแสดง เพื่อฝึกทักษะการนำเสนอในที่สาธารณะ

11) ควรให้เวลาผู้เรียนในการวางแผน จินตนาการ และซักซ้อมการเล่น

12) ควรยืดหยุ่นให้ผู้เรียนได้ใช้ท่าทางแทนการพูด

13) สรุปและอภิปรายเรื่องที่แสดงร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ เพื่อประเมินทักษะที่เกิดขึ้น และพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

ดวงสมร จันทับ (2550: 32-33) เป็นบุคคลหนึ่งที่ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม อย่างลึกซึ้ง ซึ่งมีความคิดว่าการเรียนรู้ทางสังคมเป็นการเรียนรู้จากการสังเกต (Observation) การเลียนแบบ (Imitation) และการเอาอย่างแบบ (Modeling) ความสำคัญของการเรียนรู้ คือ กระบวนการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่นหรือพิจารณาเกี่ยวกับความถูกต้องของการกระทำตาม กฎเกณฑ์ต่าง ๆ กฎเกณฑ์การตัดสินใจนี้ เกิดจากการเลียนแบบพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม กระบวนการเรียนรู้ด้วยการสังเกตของแบนดูรา มีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

1) กระบวนการใส่ใจ (Attentional Process) บุคคลจะไม่เกิดการเรียนรู้หากขาด ความใส่ใจและขาดการรับรู้พฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออก สิ่งที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการนี้คือลักษณะ ของแม่แบบ หากแม่แบบที่มีความเด่นชัด จดจำได้ง่าย มีความดึงดูดใจสูง มีความซับซ้อนของ พฤติกรรมน้อย จะมีโอกาสทำให้ผู้สังเกตจดจำได้ง่าย ลักษณะของผู้สังเกตกระบวนการนี้ จะขึ้นอยู่กับ ความสามารถในการสังเกต การรับรู้รวบรวม และตีความจากพฤติกรรมของแม่แบบ รวมทั้ง การเอาใจใส่แม่แบบนั้น

2) กระบวนการเก็บจำ (Retention Process) การเรียนรู้โดยการสังเกตบุคคลไม่สามารถ จะเรียนรู้ได้มากถ้าปราศจากการจดจำ เพราะกระบวนการนี้เป็นการรวบรวมรูปแบบของพฤติกรรม แม่แบบที่สังเกตแต่ละครั้ง แล้วนำมาวางรูปแบบของพฤติกรรมที่เด่นชัดในรูปสัญลักษณ์ (Symbolic Coding) ที่จะช่วยให้จำพฤติกรรมแม่แบบได้ แม่จะเห็นแม่แบบในระยะเวลานาน ๆ ก็ตาม การเก็บจำ กระทำได้ 2 ลักษณะ คือ มโนภาพ (Imaginal Coding) หรือภาษา (Verbal Coding) การเก็บจำ ในรูปมโนภาพจะง่าย เมื่อแม่แบบแสดงให้เห็นบ่อย ๆ ส่วนการเก็บจำในรูปภาษา พัฒนาหลังจาก การมโนภาพและช่วยให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

3) กระบวนการแสดงออก (Motor Reproduction Process) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกต ดัดแปลงสัญลักษณ์จากการเก็บจำมาเป็นการกระทำที่เหมาะสม ด้วยการไขกลไกทางความคิด แต่ผู้สังเกตจะแสดงพฤติกรรมได้ครบถ้วนตามที่สังเกตหรือไม่ขึ้นอยู่กับระดับความคิด และ ความซับซ้อนของพฤติกรรม

4) กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมแสดงให้เห็น ความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ได้เรียนรู้มากับการกระทำ เพราะในชีวิตจริงของบุคคลไม่สามารถจะกระทำ ตามแม่แบบได้ทั้งหมด บุคคลจึงเลือกที่จะกระทำตามแม่แบบเมื่อการกระทำนั้นก่อให้เกิดผลดีมากกว่า ผลเสีย ผู้สังเกตประเมินคุณค่าของพฤติกรรมของแม่แบบโดยการรับเอาสิ่งที่ตนพึงพอใจไว้และ ไม่ยอมรับสิ่งที่ตนไม่เห็นด้วย

จากแนวคิดการแสดงบทบาทสมมติสรุปได้ว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นเทคนิคสำคัญ เพื่อความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง อาจจะใช้ในการนำเสนอเนื้อหาใหม่หรือใช้เพื่อ ทบทวนเชื่อมโยงสู่เนื้อหาใหม่ อีกทั้งมีเทคนิคต่าง ๆ ที่ช่วยให้การแสดงบทบาทสมมติได้ดีและประสบ ผลสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อม เล่าเรื่องให้ผู้เรียนเห็นภาพ เนื้อเรื่องที่ ใช้เหมาะสมกับวัยเพื่อให้เด็ก ๆ เข้าใจง่ายขึ้น มีการใช้เสียงประกอบ ใช้หุ่นมือประกอบ รวมไปถึงการจัด สถานที่และบรรยากาศ สร้างความคุ้นเคยกับผู้เรียนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน

ให้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้การแสดงบทบาทสมมติมีแนวคิดที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ทางสังคมเป็นการเรียนรู้จากการสังเกต การเลียนแบบและการเอาอย่างแบบ ซึ่งความสำคัญของการเรียนรู้คือกระบวนการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่น หรือพิจารณาถูกผิดของการกระทำตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ กฎเกณฑ์การตัดสินใจนี้เกิดจากการเลียนแบบพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม มีกระบวนการเรียนรู้ด้วยการสังเกตของแบนดูรา ได้แก่ กระบวนการใส่ใจ กระบวนการเก็บจำ กระบวนการแสดงออก และกระบวนการจูงใจ

3. ข้อดี ข้อจำกัดของการแสดงบทบาทสมมติ

ทิสนา แคมมณี (2554: 361) ได้ให้ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติไว้ดังต่อไปนี้

1) ข้อดี

1.1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่นได้ เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง

1.2) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตน

1.3) เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ตัดสินใจและแก้ปัญหา

1.4) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง

1.5) เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

2) ข้อจำกัด

2.1) เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามากพอสมควร เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการและการจัดการอย่างรัดกุม หากจัดการไม่ดีพอ อาจเกิดความยุ่งยากสับสนขึ้นได้

2.2) เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยความไวในการรับรู้ (Sensitivity) ของผู้สอน หากผู้สอนขาดคุณสมบัตินี้ไม่รับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนบางคน และไม่ได้แก้ปัญหาแต่ต้น อาจเกิดเป็นปัญหาต่อเนื่องไปได้

2.3) เป็นการสอนที่ต้องอาศัยความสามารถของครูในการแก้ปัญหา เนื่องจากการแสดงของผู้เรียนอาจไม่เป็นไปตามความคาดหวังของผู้สอน ผู้สอนจะต้องสามารถแก้ปัญหา หรือปรับสถานการณ์และประเด็นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

Harmer (1999: 13-25) ได้อธิบายการใช้บทบาทสมมติไว้ว่าเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้ใหญ่และวัยรุ่น ช่วยให้เพิ่มการจดจำการเรียนรู้ โดยให้ปฏิบัติจริงและช่วยให้มีการทำงานและการสื่อสารที่ดีขึ้น เมื่อนักเรียนเล่นตามบทบาท พวกเขาจะสนุกสนานมากและพยายามแสดงความสามารถในการแสดงเป็นบทบาทต่าง ๆ ได้ดี

1) ข้อดีของการใช้บทบาทสมมติ คือ

1.1) นักเรียนจะประยุกต์ใช้เนื้อหาในโลกที่เกี่ยวข้องและไม่เหมาะสมทันที

1.2) นักเรียนต้องตัดสินใจโดยปล่อยให้สิ่งเหล่านี้แตกต่างไปจากขอบเขตของการแสดงออก หรือการแสดงออกตามปกติที่พวกเขากำหนดขึ้นเอง

- 1.3) นักเรียนสามารถเดินหน้าและคิดนอกกรอบขอบเขตของห้องเรียนได้
- 1.4) นักศึกษาเห็นความเกี่ยวข้องของเนื้อหาในการจัดการสถานการณ์โลก
- 1.5) ผู้สอนและนักศึกษาได้รับผลตอบแทนที่เกี่ยวกับความเข้าใจเนื้อหาที่นักศึกษาได้รับ และมีส่วนร่วมในการคิดขั้นสูงและเรียนรู้เนื้อหาในรูปแบบที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
- 1.6) ครูผู้สอนสามารถสร้างสถานการณ์ที่มีประโยชน์เมื่อกำหนดพารามิเตอร์ของการเล่นตามบทบาทเมื่อสถานการณ์หรือบริบทจริงอาจไม่สามารถใช้ได้อย่างง่ายดาย

โดยทั่วไปแล้วนักเรียนมักอ้างว่าจำบทบาทของตนในสถานการณ์เหล่านี้ได้ และการสนทนาที่เกิดขึ้นตามมาแม้ภาคการศึกษาจะสิ้นสุดไปแล้วก็ตาม

- 2) ข้อเสียของการใช้การเล่นตามบทบาท คือ
 - 2.1) ต้องการคำแนะนำและความเป็นผู้นำจากผู้เชี่ยวชาญ
 - 2.2) บางครั้งผู้เข้าร่วมอาจรู้สึกเหมือนถูกคุกคาม
 - 2.3) ขึ้นอยู่กับจินตนาการของผู้สวมบทบาทอย่างมาก
 - 2.4) ผู้เข้าร่วมอาจจะขี้อายเกินไป
 - 2.5) มันเป็นความล้มเหลวเมื่อกลุ่มไม่เข้าใจ

ทั้งนี้ความท้าทายที่ใหญ่ที่สุดประการหนึ่งของเทคนิคการเล่นโกล คือ การทำให้เด็กนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมและมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ ผู้เข้าร่วมต้องการพิจารณาวิธีเพิ่มโอกาสในการมีส่วนร่วมและผู้เข้าร่วมโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ซึ่งทำให้ผลผลิตระยะสั้นที่นักเรียนผลิตขึ้นจากมุมมองของผู้เข้าร่วมในกฎที่กำหนดนั้นเป็นสิ่งที่ดี

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นการจัดกิจกรรมการสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้มีขั้นตอนการเตรียมความพร้อมสถานการณ์และบทบาทสมมติเตรียมความพร้อมทางด้านภาษา ฉาก บทบาท โครงเรื่อง ผู้แสดง ผู้สังเกตการณ์และฝึกซ้อมการแสดงหรือการแสดงโดยฉับพลัน มีการแสดงบทบาทสมมติการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิด การสรุปและประเมินผลการแสดง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด จินตนาการ ทักษะทางสังคม และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออกมากขึ้น และมองคุณค่าในเชิงบวกในตนเอง (Self-esteem)

4. การใช้การแสดงบทบาทสมมติในการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษา ชื่อ เอช ที เคิร์ช (S.T. Ketch) ได้นำบทบาทสมมติมาใช้ในวงการศึกษา และได้ใช้ทดลองกับนิสิตเพื่อเตรียมตัวก่อนฝึกสอนที่รัฐโอเรกอน ในปี ค.ศ. 1963-1965 มีการยอมรับวิธีการนี้อย่างกว้างขวางในปี ค.ศ. 1967 ได้มีงานวิจัยชิ้นสำคัญเกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติแพนนี่ อา แซฟเทล และยอร์ชแซฟเทล (Fannie R. Shafel and George Shafel) ซึ่งได้พิมพ์เป็นหนังสือชื่อ Role Playing for Social Values: Decision Making in The Social Studies เมื่อหนังสือได้พิมพ์ออกแพร่หลาย ซึ่งนับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการนำเอาการแสดงบทบาทสมมติมาใช้ในวงการศึกษาอย่างกว้างขวาง (วาริ ธีระจิตร, 2540: 185)

ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2530: 74) กล่าวถึงการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติว่าเป็นการสอนที่กำหนดให้ผู้เรียนแสดงบทบาทตามที่สมมติขึ้นเทียบเคียงกับสภาพที่เป็นจริงตามลักษณะที่ผู้แสดงบทบาทเข้าใจ เพื่อให้ผู้ดูเกิดความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น หลักสำคัญของการสอนแบบนี้คือ ผู้สอนจะสร้างปัญหาให้ผู้เรียนได้คิดและให้ผู้เรียนแก้ปัญหาที่ตนเองได้ด้วยการแสดงที่ทำให้ได้ด้วยตัวเอง ด้วยการแสดงที่ทำให้ผู้ดูเห็นจริง วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติจึงนับว่าเป็นวิธีการฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจวิธีหนึ่ง เพราะในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นมาและบทบาทที่สมมติขึ้นมาให้คล้ายคลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงนั้น มักจะมีปัญหาและข้อขัดแย้งต่าง ๆ แฝงมาด้วยการที่ให้ผู้เรียนได้เลือกที่จะแสดงบทบาทต่าง ๆ โดยไม่ต้องใครเตรียมตัวมาก่อนนั้น ผู้แสดงจะต้องแสดงไปตามธรรมชาติโดยที่ไม่รู้ว่าผู้แสดงคนอื่นจะมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไรนั้น นับว่าเป็นการช่วยฝึกให้ผู้แสดงได้เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมและหาทางแก้ปัญหาตัดสินใจอย่างธรรมชาติ

ในบทนี้กล่าวถึง ความหมายของการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ จุดมุ่งหมาย องค์ประกอบ ลักษณะสำคัญของการสอน ขั้นตอนการสอน บทบาทของผู้สอน เทคนิคข้อเสนอแนะที่ใช้ในการสอน และข้อดีและข้อจำกัดของการสอน พร้อมด้วยการสรุปท้ายบท กิจกรรมและคำถามท้ายบทด้วย

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟี่อาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

การสอนภาษาโดยใช้ท่าทางโดยมีผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูและผู้เรียนทำตาม เป็นการประสานการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นการตอบรับให้ทำตาม โดยผู้เรียนไม่ต้องพูด วิธีการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง ใช้ สำหรับการเริ่มต้นเรียนภาษาที่ 2 ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. ชี้นำและทบทวนบทเรียน

เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยรวมกันทบทวนความรู้เดิม จากนั้นนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในบทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ โดยแสดงคำศัพท์ตัวอักษรหรือคำพูดเป็นภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้เห็นอย่างชัดเจน คำศัพท์ที่ใช้ประกอบด้วยศัพท์จำนวน 1 หน่วย เรื่องละ 10 คำ ใช้คำศัพท์ 10 คำ ต่อ 1 แผนการสอน โดยใช้บัตรคำ PowerPoint หรือการพูด ซึ่งคำมีขนาดใหญ่สามารถมองเห็นชัดเจนในชั้นเรียน จากนั้นครูออกเสียงให้นักเรียนฟังโดยออกเสียงให้ชัดเจนทีละคำเพื่อให้ผู้เรียนสามารถตอบสนองด้วยท่าทางได้อย่างถูกต้อง

2. ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทางกายซึ่งก็คือการแสดงออกโดยใช้ท่าทางต่าง ๆ เพื่อระบุความหมายของคำศัพท์ ผู้เรียนจะเกิดการคาดเดาความหมายของคำศัพท์ผ่านการแสดงออกด้วยท่าทางต่าง ๆ ของผู้สอน จากนั้น ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ ความหมาย ลักษณะของคำให้นักเรียนเข้าใจทีละคำ เพื่อความชัดเจนอีกครั้งได้เรียนมา โดยใช้การแสดงออกโดยใช้ท่าทางในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้ระบุความหมายที่แท้จริงของคำศัพท์ ซึ่งผู้สอนและนักเรียนจะทำกิจกรรมต่าง ๆ

ไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งขั้นการเรียนรู้โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นเตรียมการ เป็นขั้นที่ผู้สอนและผู้เรียนกำหนดเรื่องราวสถานการณ์สมมติจากเนื้อหาแล้วแบ่งกลุ่มนักเรียน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) เข้าด้วยกัน และผู้สอนกำหนดสถานการณ์ให้แต่ละกลุ่ม

2.2 ขั้นแสดง เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ของตนเอง และมีผู้สอนเป็นผู้สังเกตการณ์และจัดบทบาทแสดงในจุดที่เหมาะสม

2.3 ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนกล่าวชมเชยและแสดงความคิดเห็นกับบทบาทดังกล่าว แล้วอภิปรายถึงเรื่องราว เนื้อหา ตามสถานการณ์นั้น ๆ

3. ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ

เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนประเมินการปฏิบัติโดยวิธีการสังเกตและให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการพูดหรือแสดงอาการชมเชยเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง และให้คำแนะนำแก้ไขถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจ

4. ขั้นประเมินผล

เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนสรุปย้ำและประเมินสิ่งที่ผู้เรียนมาจากการทำแบบฝึกหัด เกม หรือ กิจกรรมโดยใช้รูปแบบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้และผู้สอนให้นักเรียนใช้คำศัพท์ที่ได้เรียนมา ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของทักษะการฟัง

รุ่งพนอ รักษ์อยู่ (2559: 11) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการฟังเป็นทักษะการฟังมีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด หากไม่มีทักษะการฟัง จะไม่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ การสนทนาจะประสบผลและครบกระบวนการสื่อสารได้ ผู้ฟังจะต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมา เมื่อสะสมตัวบ่อนทางภาษามากพอและพร้อมที่จะพูดทักษะการพูดจึงเกิดขึ้นได้

Krashen (1987: 32) กล่าวถึงความหมายของการฟังว่า การฟัง หมายถึง การรับสารหรือตัวบ่อนต่าง ๆ ที่มีความหมาย เพื่อรับรู้ตัวภาษาได้ถูกต้องตามกระบวนการ ไม่ควรบังคับหรือบ่อนภาษาที่สองให้ผู้ฟังจะกว่าผู้ฟังมีโอกาสในการรับรู้พอสมควร

Vandergrift, 2016 (อ้างถึงใน พชรินทร์ จันที, 2565: 20) กล่าวถึงการฟังว่า การฟังเป็นกระบวนการทำงานที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของมนุษย์ ผู้ฟังจำเป็นต้องแยกเสียงและทำความเข้าใจในด้านของคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ทางภาษา อีกทั้งการแปลความและการเน้นเสียงสูงต่ำ ซึ่งการแปลความหมายนั้นต้องเกิดขึ้นภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้น การฟังเป็นกระบวนการแปลความหมายที่ซับซ้อน

จากความหมายของการฟังสามารถสรุปได้ว่า การฟัง หมายถึง การรับสารจากการได้ยิน เมื่อโสตประสาทรับรู้ เกิดความคิด ตีความ เกิดเป็นความเข้าใจ และใช้ประโยชน์จากสารที่ได้ฟังได้

2. ความสำคัญของทักษะการฟัง

รุ่งพนอ รักษ์อยู่ (2559: 14-15) กล่าวว่า ทักษะการฟังนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด หากผู้เรียนไม่มีทักษะการฟัง อาจส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้

ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย (2561: 31) กล่าวไว้ว่า ความสำคัญของทักษะการฟังนั้นจะช่วยให้พัฒนาทักษะได้หลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการออกเสียง นอกจากนี้การฟังไม่เพียงแต่เป็นการฟังเพื่อข้อมูลข่าวสารเพียงอย่างเดียว แต่สามารถได้รับความบันเทิงและข้อคิดต่าง ๆ แล้วสามารถนำเรื่องที่ได้ฟังมาปรับใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองได้อีกด้วย

Rubin (1990: 221) ได้กล่าวถึงแนวทางในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทางด้านการฟังว่า ทักษะเป็นพื้นฐานสำคัญในการใช้ภาษา ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเน้นการฝึกปฏิบัติการฟังให้แก่ผู้เรียนเป็นอันดับแรก ก่อนที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาในทักษะอื่น ๆ ต่อไป หากผู้เรียนมีความยากลำบากในการฟัง อาจส่งผลให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ภาษาในอนาคตได้

Underwood (1989: 16) ได้กล่าวว่ากระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทางด้านการฟัง ครูหรือผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนสามารถรับรู้และเข้าใจเนื้อหาที่ฟังอย่างมีความหมายและสามารถถ่ายทอดเนื้อหาที่ฟังได้แก่ผู้อื่น นั้นหมายความว่า การเรียนรู้ไม่เพียงแค่การเข้าใจเนื้อหา แต่ยังเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Davies (1990: 87) ได้กล่าวว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากที่เด็ก ๆ จะต้องได้ฟังภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของตนให้มากที่สุดที่เป็นไปได้ ภาษาควรเป็นภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจของเด็กและอยู่ในระดับที่เข้าใจได้ หากระดับภาษายากเกินไป เด็กอาจสูญเสียความมั่นใจและมีทัศนคติที่ไม่เชื่อมั่นต่อภาษาได้

จากแนวคิดต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญต่อผู้เรียนภาษา เนื่องจากเป็นทักษะที่จะสามารถต่อยอดไปสู่ทักษะการพูดได้ และทักษะด้านการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญเป็นอันดับแรกในการที่จะพัฒนาสู่ทักษะด้านการสื่อสารอื่น ๆ ต่อไปทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญ และเริ่มต้นการพัฒนาทักษะการฟังแก่ผู้เรียนก่อนเป็นลำดับแรก

3. ประเภทของทักษะการฟัง

ทักษะการฟังสามารถแบ่งออกเป็นหลายประเภทตามความเหมาะสมของสถานการณ์ต่าง ๆ นักวิชาการหลายท่านได้แบ่งประเภทของการฟังไว้ ดังนี้

Ross (1990: 3) แบ่งประเภทของการฟัง 3 ประเภท คือ

- 1) การฟังเพื่อความเข้าใจ (Listening for Comprehension)
- 2) การฟังเพื่อการวิเคราะห์ (Listening for Analysis)
- 3) การฟังเพื่อความเพลิดเพลินและซาบซึ้ง (Listening for Appreciation)

Harmer (2007: 57) แบ่งประเภทของการฟังไว้ 2 ประเภท คือ

- 1) การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (Intensive Listening) ซึ่งเป็นกระบวนการฟังที่ผู้สอนกำหนดเรื่องให้นักเรียนฟังในห้องเรียน ซึ่งระหว่างกิจกรรมการฟังผู้สอนจะคอยดูแลให้ความช่วยเหลือนักเรียน

2) การฟังอย่างกว้างขวาง (Extensive Listening) เป็นกระบวนการฟังที่นักเรียนฟังนอกห้องเรียนเพื่อความเพลิดเพลินหรือด้วยเหตุผลอื่น ๆ โดยใช้สื่อที่เป็นเครื่องเล่น MP3 ดีวีดี ซีดี วิทยุหรือฟังทางอินเทอร์เน็ต โดยนักเรียนจะเกิดความสนใจและเพลิดเพลินในการฟังด้วยตนเองมากกว่าเวลาที่มีผู้สอนคอยช่วยเหลือ

Wilson (2008: 1-3) แบ่งประเภทของการฟัง 4 ประเภท คือ

- 1) การฟังเพื่อจับใจความหลักของเรื่องที่ฟัง (Listening for Gist)
- 2) การฟังเฉพาะเรื่องที่สนใจ (Listening for Specific Information)
- 3) การฟังเพื่อรายละเอียด (Listening in Detail)
- 4) การฟังเพื่อตีความ (Inferential Listening)

Nation (2009: 40) แบ่งประเภทการฟังไว้ 2 ประเภท คือ การฟังเพื่อการสื่อสารเน้นการให้ข้อมูลต่าง ๆ (Transactional Listening) และการฟังเพื่อการสื่อสารที่เน้นตัวบุคคลมากกว่าการให้ข้อมูล (Interactional Listening)

จากแนวคิดข้างต้นเกี่ยวกับประเภทของการฟังสรุปได้ว่า ประเภทของการฟังแบ่งได้หลายประเภทตามที่ Ross (1991: 3) และ Harmer (2007: 57) ได้แบ่งประเภทของการฟังสอดคล้องกัน คือ การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (Intensive Listening) และการฟังอย่างกว้างขวาง (Extensive listening) อีกทั้งประเภทของการฟังดังกล่าวเป็นการฟังที่ใช้ในห้องเรียน และสามารถนำไปปรับใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

4. หลักการพัฒนาทักษะการฟัง

การฟังเป็นทักษะการสื่อสารแรกและสำคัญที่สุดของมนุษย์ ไม่มีใครพูดได้คล่องจากการอ่าน และไม่มีใครอ่านหนังสือได้คล่องหากไม่รู้จักการฟัง ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกและพัฒนา ลดความผิดพลาดในการทำงานจากการจับประเด็นที่ผิดพลาด ทักษะการฟังนั้นจะฝึกฝนพัฒนาได้อย่างไรบ้าง

1) ฝึกสมาธิกับสิ่งที่ฟัง การมีสมาธิกับสิ่งที่กำลังฟังอยู่นั้นมีความสำคัญอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนรู้และการทำงาน วิธีการฝึกเริ่มต้นจากการนั่งสมาธิให้นานที่สุด โดยค่อย ๆ เพิ่มเวลาจาก 5 นาที เป็น 10 นาทีและค่อย ๆ เพิ่มจนถึงระดับชั่วโมงในที่สุด แต่เพียงแค่ว่า 30 นาที ก็จัดว่าเพียงพอกับการเรียนและการทำงานทั่วไปแล้ว ปกติคนเราจะมีสมาธิในการทำงานอยู่เพียงแค่ว่า 15 นาที ก่อนที่จะหยุดคิดเรื่องอื่นใช้เวลาอีกประมาณ 2-5 นาที ในการรวบรวมสมาธิกลับมา ดังนั้นการฝึกสมาธิจึงเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้เราตั้งใจฟังสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้นาน โดยไม่คิดหิบบสมาธิไปนอกมาดูข้อความหรือใจลอยออกไปนอกหน้าต่าง

2) ฝึกจับใจความหลายครั้งที่การประชุมหรือการเข้าฟังในงานสัมมนา มักจะมีเนื้อหาเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ และที่เหลือคือโฆษณาและพรรณนา ดังนั้นการฝึกแยกแยะเนื้อหาและน้ำในหัวข้อการฟังคือสิ่งสำคัญ ปัญหาที่คือเมื่อผู้พูดหรือผู้บรรยายพูดออกมานั้นดูเหมือนจะมีความสำคัญไปเสียทุกอย่าง เคล็ดลับก็คือจำเฉพาะหัวข้อเรื่องที่เขากำลังพูด ขั้นตอน ปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา จัดจำเป็นประโยคสั้นที่สามารถขยายความเข้าใจออกมาได้ง่ายเพียงแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

3) รู้จักการตัดบทสนทนาไม่มีใครที่สามารถทนฟังเรื่องเดิม ๆ วนซ้ำเป็นชั่วโมง สัปดาห์ละหลายครั้ง การตั้งใจฟังเป็นสิ่งที่ดี แต่การบอกให้ผู้พูดรู้จักการกระชับเนื้อหานั้นเป็นสิ่งที่ดีกว่า ไม่เพียงแต่จะช่วยให้เราประหยัดเวลาในการฟังโดยได้เนื้อหาครบถ้วน แต่ยังช่วยให้ผู้พูดรู้ว่าไม่ควรพูดเยิ่นเย้อ ต้องรู้จักกระชับเนื้อหาก่อนพูด เทคนิคในการตัดบทที่มักจะได้ผลเสมอก็คือการเริ่มต้นด้วยคำว่าขอโทษครับ (นะคะ) แล้วตัดเข้าคำถามสำคัญในเนื้อหาหรืออ้างว่ากำลังมีธุระช่วยกระชับเนื้อหาให้ได้หรือไม่ เป็นต้น

4) รู้จักมารยาทในการฟังมารยาทในการฟังเป็นอีกสิ่งที่เราควรรู้ ผู้ฟังที่ดีต้องทำให้ผู้พูดรู้สึกว่าการตั้งใจฟังสิ่งที่ผู้พูดต้องการบอก ไม่เหม่อลอยไปทางอื่นในขณะที่เขากำลังพูด ไม่รับโทรศัพท์ในทันที หากมีสายเข้ามาหากเป็นสายไม่จำเป็นควรตัดสายทิ้งแล้วสนทนาต่อ หากเป็นสายสำคัญจากเจ้านายควรกล่าวขอภัยผู้พูดว่าเป็นสายสำคัญ แล้วจำเนื้อหาสุดท้ายก่อนรับสาย อยู่รับสายในทันทีที่มีสายเรียกเข้าเมื่อรับสายเสร็จแล้วให้กลับมาเข้าเนื้อหาสนทนาต่อด้วยการเอ่ยถึงข้อความล่าสุดที่เพิ่งพูดกันไป บางครั้งเรารับสายนานไปก็ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังลืมเนื้อหาสนทนาไปได้เหมือนกัน ไม่ควรล้วงแคะแเกะเกาต่อหน้าผู้พูด นิดหน่อยพอได้แต่ถ้ามากเกินไปเราเองจะดูไม่ดีในสายตาคนอื่น ถ้ามีความจำเป็นให้ขอตัวไปทำธุระในห้องน้ำให้เสร็จแล้วกลับมา อย่าเผลอหลับในห้องประชุม หรือนั่งเอนหลังจนเกือบนอนบนเก้าอี้ รู้จักเก็บอารมณ์ระหว่างฟังอย่าเผลอแสดงอาการโกรธ สงสัย เครียด หรือสีหน้าที่แลคล้ายดูหมิ่นความคิดผู้พูดเพื่อรักษาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันเอาไว้ ในโลกการทำงานแม้เราจะไม่ชอบใจในความคิดของใคร แต่วันข้างหน้าเราอาจจะมีโอกาสได้กลับมาทำงานด้วยกันอีก ที่สำคัญในการฟังก็คือรู้จักเลือกฟังแต่เรื่องที่ดี ในโลกการทำงานมีทั้งคนที่มักพูดแต่เรื่องดี ๆ และคนที่พูดแต่เรื่องร้าย ๆ การให้ความสำคัญกับการฟังเรื่องดี ๆ เข้าหาคนที่พูดแต่เรื่องดี ๆ จะช่วยให้เรามีพลังในการทำงานมากขึ้น (กัตจัง, 2562: 1-2)

เด่นศิริ สีนสืบผล, 2541 (อ้างถึงใน บุญยาพร อุณากุล, 2545: 15) กล่าวกล่าวว่า การฟังให้เป็นอย่างดีมีการฝึกฝนใน การฟังด้วยตนเอง ดังต่อไปนี้

- 1) การจะฟังเรื่องใดก็ตามต้องฝึกสมาธิในการฟัง ไม่ปล่อยให้จิตใจลอยไปเรื่อยอื่น ๆ
- 2) เก็บความรู้ทางภาษาสะสมไว้ตลอดเวลา ด้วยการสังเกตจดจำคำและความหมาย
- 3) ศึกษาเรื่องราวที่จะฟังล่วงหน้ามาก่อน จะทำให้การฟังมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- 4) ฝึกการฟังจากวิทยุ โทรทัศน์ รายการต่าง ๆ สม่าเสมอ
- 5) ฝึกฟังคำบรรยายต่าง ๆ ในที่สาธารณะ เช่น อภิปราย ปาฐกถา ใต้เวที ฯลฯ
- 6) ฝึกอบรมให้เป็นผู้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และมีเจตคติที่ดีต่อผู้พูด
- 7) ฝึกจับประเด็นของเรื่องที่ฟัง และตั้งคำถามถามตัวเองให้ได้ว่า เรื่องอะไร ใครทำอะไร

ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ผลเป็นอย่างไร

จากคำกล่าวของนักวิชาการข้างต้นสรุปได้ว่า หลักการพัฒนาทักษะการฟังจะต้องมีการฝึกฝน โดยการฝึกฟังด้วยตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งสิ่งที่สำคัญคือการมีสมาธิที่จดจ่อกับสิ่งที่ฟัง ไม่ล่องลอย และมีวิจาร์ณญาณ เมื่อฟังแล้วก็ควรมีการบันทึกเพื่อสรุปเรื่องจากการฟังเรื่องเหล่านั้นด้วย

5. การวัดและประเมินทักษะการฟัง

การวัดและการประเมินผลทักษะการฟังเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการวัดความเข้าใจกระบวนการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ซึ่งมีนักการศึกษาเสนอแนวคิดในการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟังไว้หลายขั้นตอน ดังนี้

Hubbard (1983: 263-265) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1) การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Test) เป็นการทดสอบการฟังและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

- 1.1) การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้การเทียบเสียง
- 1.2) การทดสอบจำแนกเสียงโดยวัดการฟังเสียงเน้นหนัก (Stress) ในคำและประโยค
- 1.3) การทดสอบการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2) การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบการฟังในสิ่งที่เข้าใจ เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เป็นต้น

Madsen (1983: 212) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบของการทดสอบการฟังไว้อย่างน่าสนใจดังนี้

1) แบบทดสอบที่มีการตอบสนองที่จำกัด (Limited Response) ข้อทดสอบประเภทนี้เหมาะสมกับนักเรียนระดับเริ่มต้นซึ่งประกอบด้วย

1.1) การจำแนกเสียง (Native-language Response) การให้นักเรียนฟังแถบบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาและภาษาอื่น ๆ แล้วให้นักเรียนบอกความแตกต่าง ลักษณะข้อทดสอบเป็นแบบการเลือกคำตอบแบบถูก-ผิด (True/False) และใช่หรือไม่ใช่ (Yes/No)

1.2) การใช้รูปภาพ (Picture Cues) การให้นักเรียนฟังข้อความบทสนทนาหรือเนื้อเรื่อง แล้วให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่เหมาะสม นอกจากนี้ให้นักเรียนดูรูปภาพขณะฟังข้อความแล้วบอกว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพนั้นถูกหรือผิด

1.3) การใช้กิจกรรมเพื่อตอบสนองการปฏิบัติ (Task Response) การปฏิบัติตามคำสั่ง การวาดภาพบรรยายสีจากข้อความที่ได้ฟัง การเขียนเส้นทางในแผนที่ การเดินทางและการจับคู่ภาพ

2) การใช้คำถามแบบเลือกตอบ (Multiple-choice Appropriate Response) เป็นข้อสอบเพื่อวัดความเข้าใจ เช่น ให้นักเรียนสรุปประเด็นสำคัญโดยการทำข้อสอบแบบเลือกตอบ

Weir (1990: 216) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการทดสอบความสามารถทางภาษาไว้ว่า ผู้สร้างแบบทดสอบจะต้องระบุถึงทักษะและกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ควรมีการสร้างแบบทดสอบเฉพาะภาษา และบริบทในการทดสอบความสามารถทางภาษาก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะภาษาจะไม่มีคามหมายเลยถ้าปราศจากบริบท ได้แก่ ตัวภาษาที่มีความสัมพันธ์กับข้อความ ตลอดจนองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมเนื้อหาของแบบทดสอบจึงควรมีความหลากหลายและคล้ายคลึงกับการใช้ภาษาจริง ทั้งในด้านระยะเวลา ประเภท และรูปแบบในการสื่อสาร ซึ่งได้สรุปแนวทางในการสร้างข้อสอบทักษะด้านการฟังไว้ 7 ประการ ดังนี้

- 1) ถ้ามารายละเอียดของเรื่องที่ฟัง
- 2) ถ้ามุ่งใจความสำคัญของเรื่องทั้งหมด

- 3) ถามเพิ่มเติมรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้ฟัง
- 4) สรุปอ้างอิงจากเรื่องที่ฟัง
- 5) ถามเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด
- 6) ระบุชนิดของข้อความที่ฟัง
- 7) วิเคราะห์การกระทำที่เหมาะสมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ฟัง

กรมวิชาการ (2546: 19) ได้เสนอแนวทางการทดสอบทักษะการฟัง 5 ด้าน ดังนี้

- 1) การทดสอบการจับใจความสำคัญของการฟัง (Skimming) เช่น
 - 1.1) ฟังข่าวแล้วให้นักเรียนเขียนชื่อบุคคลสถานที่ที่ได้ยินได้ยินในข่าว
 - 1.2) ฟังผู้สอนเล่าเรื่องหรือนิทานที่คุ้นเคย นักเรียนตั้งชื่อเรื่อง
 - 1.3) ฟังผู้สอนเล่า อธิบายเกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของบุคคล หรือเหตุการณ์ นักเรียนเขียนสิ่งที่ผู้สอนเล่า
 - 1.4) ฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ เช่น ข่าวทั่วไป ข่าวกีฬา พยากรณ์อากาศ นักเรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด
- 2) การทดสอบความเข้าใจข้อความ (Oral Comprehension) แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐาน มักจะมีการทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วย การทดสอบความเข้าใจในการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วย ความหมายย่อย และความเข้าใจสารโดยรวม เช่น
 - 2.1) การทดสอบหน่วย
 - 2.2) การฟังอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับคำศัพท์ที่รู้ความหมาย
 - 2.3) การจับใจความสำคัญ
 - 2.4) การฟังเรื่องราวหรือนิทานสถานที่บุคคลเหตุการณ์ ฯลฯ แล้วตั้งชื่อเรื่อง
 - 2.5) ฟังบทความแล้วสรุปใจความด้วยการเขียนหรือตอบด้วย True/False
 - 2.6) ฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น กีฬา บันเทิง พยากรณ์อากาศ แล้วบอกได้ว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
 - 2.7) ฟังบทสนทนาแล้วเลือกภาพที่ตรงกับบทสนทนานั้น ๆ
- 3) การทดสอบการรับข้อมูล แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐานมักจะมี การทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วย การทดสอบความเข้าใจในการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วย ความหมายย่อย และความเข้าใจสารโดยรวม เช่น
 - 3.1) ให้ฟังข้อความแล้วกรอกข้อมูล หรือทำเครื่องหมายแสดงเส้นทางจุดหมายปลายทางลงในตารางหรือแผนที่
 - 3.2) สมมติให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน
 - 3.3) ให้นักเรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการและจดบันทึกไว้
- 4) การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (Transfer the Oral Messages) ใช้วัดระดับที่ค่อนข้างสูง เป็นการทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง คือ ทักษะการรับสารและถ่ายทอดออกเป็นทักษะการส่งสาร เช่น สมมติให้นักเรียนได้รับโทรศัพท์ฝากข้อความ แล้วให้จดบันทึกไว้หรือให้นำไปส่งข่าวต่อด้วยการพูดก็ได้ ซึ่งถ้าวัดเฉพาะทักษะการรับสารก็จะให้

ถ่ายทอดเป็นภาษาแม่ได้รูปแบบนี้ สามารถนำไปใช้กับนักเรียนในระดับสูงได้ หรือผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนไปเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง

5) การเขียนตามคำบอก (Dictation) แบบสอบการเขียนตามคำบอกสามารถทำนายความชำนาญทางภาษาที่มีอยู่ได้และผู้สอนสามารถทราบถึงปัญหาของนักเรียนในด้านโครงสร้างการทดสอบการฟังนั้นอาจทำได้ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการเขียนหรือการฟังและการพูด เป็นการทดสอบความสามารถ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง ทักษะการรับและการถ่ายทอดออกมาเป็นทักษะการสื่อสาร ฯลฯ

พรสวรรค์ สิปโป (2550: 163) ได้กล่าวว่า การทดสอบทักษะต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษบางทักษะจะเป็นการทดสอบทักษะเดียว บางทักษะอาจจะเป็นทักษะสัมพันธ์ ซึ่งการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังมีลักษณะดังนี้

- 1) ให้ความสำคัญ
- 2) ให้ความข้อมูลเฉพาะ
- 3) ให้ตีความ
- 4) ปฏิบัติตามคำสั่ง

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา, 2545 (อ้างถึงใน พัทธจันทร์ จันท์, 2565: 30) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลทักษะการฟังดังนี้

- 1) ประเภทของแบบทดสอบทักษะการฟัง
 - 1.1) แบบเลือกตอบ (Multiple Choice, True/False)
 - 1.2) การตอบคำถามแบบสั้น (Short Answer)
 - 1.3) การถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการฟังในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเติมคำหรือข้อมูลในแผนภูมิหรือรูปภาพ การเติมคำลงในแบบฟอร์ม การลากเส้นแสดงทิศทางที่ได้จากการฟัง เป็นต้น
- 2) ประเภทของแบบทดสอบทักษะการฟัง
 - 2.1) แบบเลือกตอบ (Multiple Choice, True/False)
 - 2.2) การตอบคำถามแบบสั้น (Short Answer)
 - 2.3) การถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการฟังในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเติมคำหรือข้อมูลในแผนภูมิหรือรูปภาพ การเติมคำลงในแบบฟอร์ม การลากเส้นแสดงทิศทางที่ได้จากการฟัง เป็นต้น
 - 2.4) การจดบันทึกข้อความ (Take-note)
- 3) ระดับความสามารถของทักษะการฟัง
 - 3.1) ระดับกลไก
 - 3.1.1) สามารถฟังคำแล้วบอกความแตกต่างและความเหมือนกันของคำที่ได้ยิน
 - 3.1.2) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน
 - 3.1.3) สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่มีเสียงสระพ้องกับคำที่ได้ยินคำแรก
 - 3.1.4) สามารถฟังประโยคแล้วบอกเสียงสูงต่ำในประโยคที่ได้ยิน
 - 3.1.5) สามารถฟังแล้วบอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน
 - 3.1.6) สามารถฟังเสียงคำศัพท์ 1 คำ เว้นเวลาสักครู่ให้ฟังเสียงคำศัพท์อีก 3 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกว่า คำใดใน 3 คำเหมือนคำศัพท์คำแรก

3.2) ระดับความรู้

3.2.1) สามารถฟังคำสั่งปฏิบัติตามได้ เช่น บอกทิศทางแล้วลากเส้นแสดงการเดินทางได้

3.2.2) สามารถฟังคำแล้วเลือกภาพ

3.2.3) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกภาพที่ตรงกับคำที่ได้ยิน

3.2.4) สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่ได้ยินที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกันได้

3.2.5) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่มีความหมายเดียวกับประโยคที่ได้ยิน

3.3) ระดับถ่ายโอน

3.3.1) สามารถฟังประโยคเกี่ยวกับเวลาแล้วตอบคำถามได้

3.3.2) สามารถฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม

3.3.3) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่เหมาะสมที่เติมลงในประโยคที่ได้ยิน

3.3.4) สามารถฟังคำสั่งแล้ววาดภาพคำสั่งได้

3.3.5) สามารถฟังประโยคแล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

3.4) ระดับสื่อสาร

3.4.1) สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้

3.4.2) สามารถฟังบทสนทนาแล้วสรุปเรื่องได้

3.4.3) สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามสั้น ๆ ได้

3.4.4) สามารถฟังข้อความแล้วเลือกภาพตามลำดับเหตุการณ์ได้

3.4.5) สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดการสนทนาได้

3.5) ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

3.5.1) สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายแฝงได้

3.5.2) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ได้

3.5.3) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกชั้นทางสังคมของผู้พูดได้

3.5.4) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูดได้

3.5.5) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกจุดประสงค์ของการพูดได้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2529: 12) อธิบายว่า การวัดและประเมินผลการฟังนั้นสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวมที่สามารถใช้พื้นฐานความรู้ของผู้เรียนมาวัดและประเมินผลได้ โดยการวัดและประเมินผลการฟังนั้นอาจวัดได้โดยบททดสอบการและมีตัวเลือกสำหรับเลือกตอบ หรืออาจเป็นการทดสอบการฟังและเขียนคำตอบเป็นข้อสั้น ๆ

ภัทราวดี ยวนชื่น (2553: 78) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการฟังนั้นมีวิธีการที่หลากหลายวิธี โดยการฟังเสียงหรือความเข้าใจในการฟังนั้นมีรูปแบบการประเมินที่ตรงรูปแบบของการฟัง โดยที่เกณฑ์การประเมินนั้นจะปรับเปลี่ยนตามเนื้อหาที่ได้รับฟังจากแนวความคิดดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการฟังนั้นสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบ เช่น ความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง และความสะอาด หรืออาจวัดเป็นแบบทดสอบในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น

การเลือกตอบหรือการตอบแบบสั้น ๆ ทั้งนี้รูปแบบของเกณฑ์การวัด วิธีการทดสอบ และรูปแบบของการฟังสารต่าง ๆ

จากแนวคิดดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การทดสอบเพื่อวัดและประเมินผลการฟังนั้นสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น การจำแนกเสียง การใช้รูปภาพ การใช้กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองการปฏิบัติ เป็นต้น ซึ่งแต่ละวิธีก็จะเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยครูผู้สอนประเมินกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนาเทคนิควิธีการสอนในชั้นเรียนของตนเอง และเพื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้ตัดสินความรู้ความสามารถของนักเรียนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาความสามารถทักษะการฟังของนักเรียนต่อไป และการฟังในการทำวิจัยนี้เป็นระดับความสามารถในระดับความรู้ โดยใช้วิธีการทดสอบวัดทักษะการฟัง

6. เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง

เกณฑ์การประเมินทักษะการฟังในปัจจุบันมีการใช้เกณฑ์ที่หลากหลายของความสามารถด้านการฟังเพื่อจะประเมินความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน โดยส่วนใหญ่จะมีรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือ Scoring Rubric รายละเอียดดังนี้

โสภณวิชญ์ อินแก้ว (2559: 2-3) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังที่มีการให้คะแนนเป็น 4 ระดับใน 4 ประเด็น ได้แก่ 1) ความเข้าใจ 2) การจับใจความสำคัญ 3) การรู้ความหมาย และ 4) การปฏิบัติตามคำสั่ง ดังตาราง 2

ตาราง 2 เกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการฟัง โสภณวิชญ์ อินแก้ว

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
ความเข้าใจ	สามารถ ตอบคำถาม หลังจากที่ ฟังได้ ทั้งหมด	สามารถ ตอบคำถาม หลังจาก ที่ฟังได้เป็น ส่วนใหญ่	สามารถ ตอบคำถาม หลังจาก ที่ฟังได้ เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจาก ที่ฟังได้ น้อยมาก	1	4
การจับ ใจความ สำคัญ	จับใจ ความสำคัญ ของเนื้อหา ได้ทั้งหมด	จับใจ ความสำคัญ ของเนื้อหา ได้เกือบ ทั้งหมด	จับใจ ความสำคัญ ของเนื้อหา ได้เล็กน้อย	จับใจ ความสำคัญ ของเนื้อหา ได้น้อยมาก	2	8

ตาราง 2 (ต่อ)

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์โดย ส่วนใหญ่ และชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ เล็กน้อยและ ไม่ชัดเจน	แทบไม่รู้ ความหมาย คำศัพท์เลย	1	4
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้อง แต่ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ไม่ ค่อยถูกต้อง และช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้องน้อย มาก	1	4
		รวม			5	20

เกณฑ์การประเมิน

16 - 20	คะแนน	ดีมาก
13 - 15	คะแนน	ดี
10 - 12	คะแนน	พอใช้
น้อยกว่า 10	คะแนน	ควรปรับปรุง

Kauffman (2023: 3-4) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังที่มีการให้คะแนนเป็น 3 ระดับใน 5 ประเด็น ได้แก่ 1) ตำแหน่งร่างกาย 2) การแสดงใบหน้า 3) การรู้ความหมาย 4) ปฏิกริยาตอบกลับ และ 5) การถามคำถามปลายเปิด

จากการศึกษาเกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการฟังของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว ผู้วิจัยเห็นว่าประเด็นการประเมินมีความหลากหลาย เพื่อความหลากหลายและสามารถครอบคลุมการประเมินในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเพิ่มเติมจากเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังของ Kauffman ดังตาราง 3

ตาราง 3 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง ของ Kauffman

ประเด็น การประเมิน	ระดับคุณภาพ		
	ปรับปรุง	พอใช้	ยอดเยี่ยม
ตำแหน่งร่างกาย	วางตัวห่างจากผู้พูด	วางตัวค่อนข้างห่าง จากผู้พูด	วางตัวหันไปทางไปทาง ผู้พูด
การสบตา/สบหน้า	ไม่มีการสบตาและให้ความสนใจกับผู้พูด	สบตาและให้ความสนใจกับผู้พูดบ้างบางครั้ง	สบตาและให้ความสนใจ ผู้พูด
ปฏิกิริยาตอบกลับ	ไม่มีการโต้ตอบกับผู้พูด	มีการโต้ตอบกับผู้พูดบ้างบางครั้ง	มีการโต้ตอบกับผู้พูด
การเอาใจใส่	มีการเอาใจใส่ในการฟังกับผู้พูด	มีการเอาใจใส่ในการฟังกับผู้พูดบ้างบางครั้ง	มีการเอาใจใส่ในการฟัง ร่วมกับผู้พูดได้ดี
การเข้าใจ/ การจับใจความ สำคัญ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้น้อยมาก	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เกือบทั้งหมด	จับใจความสำคัญของ เนื้อหาได้ทั้งหมด
การถามคำถาม ปลายเปิด	ใช้คำถามที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อหาที่ได้ฟัง	ใช้คำถามที่ค่อนข้าง เหมาะสมกับเนื้อหา ที่ได้ฟัง	ใช้คำถามที่เหมาะสมกับ เนื้อหาที่ได้ฟัง

จากตัวอย่างเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางการฟังดังกล่าวสรุปได้ว่า เกณฑ์การวัดและการประเมินความสามารถการฟังในรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่าหรือ Scoring Rubric มีหลากหลายรูปแบบที่ใช้กันอย่างแพร่หลายขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้สอนหรือผู้ที่วัดประเมินผล โดยประเด็นในเกณฑ์ประเมินทักษะการฟังที่เหมือนกันของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว และ Kauffman ได้แก่ ประเด็น การจับใจความสำคัญและการปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่งในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังโดยประยุกต์จากแนวคิดของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว และ Kauffman ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ดังตาราง 4

ตาราง 4 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง

ประเด็น ที่	ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน				คะแนน
		3	2	1	0	
1.	ความถูกต้อง ของคำศัพท์	สามารถ เลือกคำศัพท์ ได้ถูกต้อง 5 คำขึ้นไป	สามารถ เลือกคำศัพท์ ได้ถูกต้อง 3- 4 คำขึ้นไป	สามารถ เลือกคำศัพท์ ได้ถูกต้อง 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถ เลือกคำศัพท์ ได้ถูกต้องเลย	3
2.	การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย 5 คำขึ้นไป	รู้ความหมาย 3-4 คำ ขึ้นไป	รู้ความหมาย 1-2 คำ ขึ้นไป	ไม่สามารถรู้ ความหมาย คำศัพท์เลย	3
3.	ความเข้าใจ	สามารถ ตอบคำถาม หลังจากที่ ได้ฟัง 5 คำ ขึ้นไป	สามารถ ตอบคำถาม หลังจากที่ ได้ฟัง 3-4 คำขึ้นไป	สามารถ ตอบคำถาม หลังจากที่ ได้ฟัง 1-2 คำ ขึ้นไป	ไม่สามารถ ตอบคำถาม หลังจากที่ ได้ฟัง	3
4.	การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้อง 5 คำ ขึ้นไป	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้อง 3-4 คำขึ้นไป	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ไม่ถูกต้อง 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถ ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้อง	3
รวม						12

เกณฑ์การประเมิน

5 คำขึ้นไป 3 คะแนน

3-4 คำ 2 คะแนน

1-2 คำ 1 คะแนน

0 คำ 0 คะแนน

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของทักษะการพูด

เตือนใจ อัฐวงศ์ (2557: 35) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า หมายถึง การรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากแหล่งของเสียง ซึ่งอาจจะรับรู้ผ่านผู้พูดโดยตรงหรือรับรู้ผ่านอุปกรณ์บันทึกเสียงแบบต่าง ๆ โดยแหล่งเสียงจะส่งผ่านประสาทสัมผัสทางหูเข้ามา แล้วผู้ฟังเกิดการรับรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยิน จากนั้นนำความหมายที่ได้รับรู้ไปพิจารณาทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด ประเมินค่าสารที่ได้ฟัง และสามารถนำสารที่ได้จากการฟังไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนได้

Widdowson (1985: 102) กล่าวว่า การพูดนั้นหมายถึงการกระทำเพื่อส่งสารหรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้ฟังและผู้พูด การพูดนั้นไม่เพียงแต่ใช้อยู่ในการเปล่งเสียงเพียงเท่านั้น แต่เป็นการออกเสียงผ่านเพื่อการสื่อความหมาย และมีหูเป็นอวัยวะรับสารนอกจากนั้นยังเป็นการใช้ท่าทางในการเคลื่อนไหว แสดงออกผ่านท่าทางและแสดงสีหน้าในการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจได้อีกด้วย

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลาย ๆ ท่านนั้น สามารถสรุปได้ว่า การพูดไม่ใช่เป็นเพียงการเปล่งเสียง แต่เป็นการส่งสารที่มีความหมายด้วยเสียง สารที่ส่งนั้นอาจจะเป็นความคิดความรู้สึกทัศนคติ หรืออารมณ์ ที่ทำให้ผู้ฟังสามารถฟังได้อย่างเข้าใจและตอบสนองความต้องการของผู้พูดได้ ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น การพูดนับเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญมากเพราะถ้าหากผู้พูดสามารถพูดได้ก็จะสามารถฟังผู้อื่นได้รู้เรื่องเช่นกัน

2. ความสำคัญของทักษะการพูด

ถวิล อรัญเวศ (2565: 3-4) กล่าวว่า การพูดจากปราศรัยกับผู้คน มีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เป็นอันมาก ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใด จะประกอบกิจการงานใด หรือจะคบหาสมาคมกับใคร ผู้ที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงาน การคบหาสมาคมกับผู้อื่น ตลอดจนการทำประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติได้นั้น ล้วนแต่เป็นบุคคลผู้ที่มีวาจาศิลป์หรือประสิทธิภาพในการพูดทั้งสิ้น

การพูดมีความสำคัญต่อตนเอง เพราะถ้าผู้พูดมีศิลปะในการพูดก็จะเป็นคุณแก่ตนเอง ส่วนในด้านสังคมนั้น เนื่องจากเราต้องคบหาสมาคมและพึ่งพาอาศัยกัน การที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขได้นั้น จำเป็นต้องเป็นคนที่มี “พูดดี” “พูดเป็น” คือ พูดไพเราะ น่าฟัง ดังนั้น การพูดของคนเราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงกาลเทศะ

การพูดจะสัมฤทธิ์ผลหรือไม่เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับคนที่ผู้พูดได้วิเคราะห์องค์ประกอบสำคัญในการพูดให้ถ่องแท้เสียก่อน มีการเตรียมพร้อมก่อนที่จะพูด ฉะนั้นการพูดให้เหมาะสมกับบุคคลต้องวิเคราะห์ในเรื่อง วัย เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ ความสนใจพิเศษ การพูดให้เหมาะกับกาลเทศะ ควรพิจารณาว่าจะพูดในโอกาสใด

การพูดเป็นทางการมากน้อยแค่ไหน การพูดให้ผู้อื่นเข้าใจตรงตามความประสงค์ควรใช้ภาษาบ่งบอกความต้องการหรือความมุ่งหมายให้ชัดเจน หลีกเลี่ยงการตีความหลายแง่หลายมุม เพราะการพูดแสดงความคิดเห็น ผู้พูดต้องใช้ทั้งความรู้ ความคิด เหตุผลหรือหลักการต่าง ๆ หลายอย่างประกอบกัน

มาศสุภา มายอด (2559: 17) ได้ให้ความหมายของความสำคัญของทักษะการพูด โดยอ้างถึง ไพย์เอล และอัลจีโอ (Pyles and Algeo, 1993: 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า มนุษย์เรียนรู้การพูดก่อนที่จะเรียนรู้การเขียน เราทุกคนเรียนรู้การพูดก่อนที่จะเรียนรู้การเขียน เด็กที่ไม่ได้ฝึกการทางกายหรือทางจิตใจอย่างรุนแรงจะเรียนรู้การพูดก่อนเรียนรู้การเขียน คนปกติก็ปฏิเสธไม่ได้ที่จะทำอย่างนั้นเช่นกัน ประหนึ่งว่าเราได้ถูก “กำหนด” ให้รับรู้ภาษาในรูปแบบของการพูดไว้แล้ว และได้อ้างถึง ธอร์นเบอร์รี่ (Thornbury, 2011: 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นส่วนหนึ่งชีวิตประจำวันที่เราใช้เพื่อสื่อสาร โดยเฉลี่ยแล้วเราผลิตคำพูดออกมาเป็นพัน ๆ คำต่อวัน โดยบุคคลที่ประกอบอาชีพบางอาชีพ เช่น พนักงานฝ่ายขาย หรือนักการเมือง อาจจะ

ต้องต้องพูดมากกว่านั้น คนส่วนใหญ่ลืมไปว่าครั้งหนึ่งเคยใช้วิธีการใดเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการพูดภาษาที่หนึ่งอย่างเป็นธรรมชาติและสมบูรณ์แบบ จนกระทั่งถึงคราวที่ต้องมาเรียนรู้ที่จะพูดภาษาต่างประเทศให้เป็นธรรมชาติและสมบูรณ์แบบอย่างนั้น อีกทั้งได้อ้างถึง โมรา (Mora, 2010: น.) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่าการพูดเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาที่สอง อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้เป้าหมายในการสอนพูดควรจะเป็นการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำมาใช้ในการสื่อสารและเรียนรู้การใช้ภาษา

สรุปได้ว่าการพูดเป็นการสื่อสารของมนุษย์ที่มีความสำคัญในการดำเนินชีวิต โดยมนุษย์จะเริ่มต้นเรียนรู้จากทักษะการพูดก่อนทักษะอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวันเราจะใช้การพูดเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การเรียน การทำงาน เป็นต้น รวมไปถึงการประกอบอาชีพต่างๆ มีการใช้ภาษาในการพูดเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ประเภทของทักษะการพูด

การพูดแต่ละครั้งต่างก็มีวิธีการที่แตกต่างกันไป แม้ว่าจะมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกันก็ตาม ซึ่งความแตกต่างนั้นส่วนหนึ่งเกิดจากประเภทของการพูดที่แตกต่างกัน คณะจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2542: 112-113) แบ่งประเภทของการพูดไว้ดังนี้

1) การพูดโดยเฉียบพลัน การพูดแบบนี้ผู้พูดจะไม่ได้รู้ตัวมาก่อน แต่มีผู้เชิญให้พูดโดยกะทันหัน ผู้พูดต้องอาศัยพรสวรรค์ ไหวพริบปฏิภาณ และการช่างสังเกต จึงจะทำให้การพูดลุล่วงไปด้วยดี เช่น การพูดอวยพรในงานมงคลสมรส

2) การพูดโดยการท่องจำ pick Wa การพูดแบบนี้ผู้พูดจะรู้ตัวมาก่อน จึงมีโอกาสเตรียมตัวมาอย่างดีโดยท่องจำมาจนขึ้นใจ มักใช้พูดในโอกาสต่าง ๆ เช่น การกล่าวต้อนรับผู้มาเยือน การกล่าวอำลา การกล่าวให้โอวาท เป็นต้น สิ่งสำคัญสำหรับการพูดแบบนี้คือ ต้องพูดให้เป็นธรรมชาติ จึงจะทำให้ผู้ฟังประทับใจ แต่การพูดแบบนี้อาจมีข้อเสียอยู่บ้างตรงที่หากผู้พูดเกิดความตื่นเต้นมาก ๆ อาจจะทำให้ลืมข้อความที่ท่องจำได้ง่าย

3) การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ การพูดแบบนี้ผู้พูดจะอ่านจากต้นฉบับที่เตรียมไว้ล่วงหน้า ซึ่งอาจจะเตรียมเอง หรือมีผู้อื่นเขียนไว้ให้ ผู้พูดจึงควรซ้อมอ่านมาก่อนเพื่อป้องกันการผิดพลาด โดยการแบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง ฝึกออกเสียงตัว ร ล ว และตัวควบกล้ำให้ชัดเจนและคำใดที่อ่านยาก ควรสอบถามผู้รู้ หรือเปิดพจนานุกรมเพื่อศึกษาวิธีการอ่านให้ถูกต้องก่อนที่จะอ่านจริง นอกจากนี้ ในขณะที่อ่านควรเงยหน้าสบตาผู้ฟังเป็นครั้งคราวและอ่านให้เป็นธรรมชาติ

4) การพูดโดยมีบันทึก

การพูดโดยมีบันทึกการพูดไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม ผู้พูดจะต้องพยายามสร้างความพร้อมให้เกิดขึ้น เพื่อให้การพูดครั้งนั้น ๆ เป็นไปด้วยดี และควรกำหนดวัตถุประสงค์ของการพูดแต่ละครั้งให้ชัดเจน เพื่อให้ดำเนินการในขั้นตอนต่าง ๆ ให้บรรลุตามความมุ่งหมายหากผู้พูดต้องใช้อุปกรณ์หรือสื่อประกอบการนำเสนอ ผู้พูดควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

4.1) สื่อที่ใช้ต้องสร้างความน่าสนใจให้ผู้ฟังสนใจใคร่ติดตามการนำเสนอได้

4.2) สื่อที่ใช้ต้องสนับสนุนให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวที่นำเสนอได้ชัดเจน และง่ายยิ่งขึ้น

4.3) สื่อที่ใช้ต้องช่วยสร้างความทรงจำที่ดีให้กับผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังจดจำเรื่องที่ฟังได้

4.4) สื่อที่ใช้ต้องมีขนาดที่เหมาะสม และให้ผู้ฟังสัมผัสได้อย่างชัดเจน

Brown (2004: 134) ได้กล่าวว่า การพูดมี 5 ประเภท ประกอบด้วย 1) Imitative (การเลียนแบบ) ความสามารถในการเลียนแบบเป็นคำ วลี หรืออาจเป็นประโยค ลักษณะคล้ายกับการพูดของนกแก้ว 2) Intensive (ความเข้มข้น) เป็นการพูดแบบเข้มข้นที่ได้ออกแบบมาเพื่อฝึกในเรื่องของการออกเสียงและไวยากรณ์ 3) Responsive (การตอบสนอง) คือ การโต้ตอบในระดับที่ค่อนข้างจำกัดของการสนทนาสั้น ๆ การทักทายแบบมาตรฐานและการพูดคุยเล็กน้อย แสดงความคิดเห็น และการร้องขออย่างง่าย ๆ และอื่น ๆ 4) Interactive (การโต้ตอบ) เป็นการตอบโต้ที่ซับซ้อนขึ้น มีการสนทนาแลกเปลี่ยนไปมากับผู้ร่วมสนทนา และ 5) Extensive (ความกว้างขวาง) เป็นผลผลิตของการพูดที่ประกอบไปด้วย การกล่าวสุนทรพจน์ การพูดนำเสนอ และการเล่าเรื่อง

สรุปได้ว่าประเภทของทักษะการพูดมีวิธีการแตกต่างกันไป ซึ่งมีการแบ่งประเภทการพูดไว้หลายประเภท ได้แก่ การพูดโดยเฉียบพลัน การพูดโดยการท่องจำ การพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ การพูดโดยมีการบันทึก ประเภทการพูดดังกล่าวให้ความสำคัญในทักษะการพูดเชิงสาธารณะ พูดในเรื่องที่เป็นประโยชน์ ซึ่งจะนำไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันตามความเหมาะสม เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ การพูดนำเสนอ และเล่าเรื่อง เป็นต้น

4. หลักการพัฒนาทักษะการพูด

การพัฒนาทักษะการพูด มีองค์ประกอบและมีขั้นตอนที่สามารถฝึกฝนได้ เพื่อให้การพูดของเรานั้นน่าสนใจมากขึ้น ทั้งนี้จะเห็นว่าวิธีพัฒนาทักษะการพูดนั้นไม่ได้ยากหรือสลับซับซ้อนจนเกินไปนัก เพียงแต่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ควรหมั่นศึกษาหาความรู้และฝึกฝนทักษะการสื่อสารอื่น ๆ ไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง ทักษะการอ่านก็จะช่วยให้การพูดประสบผลสำเร็จจนเป็นที่น่าพอใจ

Gill, 2016 (อ้างถึงใน สุชาวลี วงศ์ศรีทา, 2565: 27) ได้อธิบายไว้ว่า ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้พูดมากเท่าที่จะทำได้ กล่าวคือ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดนั้นต้องสัมพันธ์กับการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรม รวมถึงผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการพูด เช่น ไม่ขัดจังหวะ หากผู้เรียนพูดผิดไวยากรณ์ เป็นต้น กล่าวต่อไปว่า ปัจจัยแรกที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือการฝึกพูดเพื่อเชื่อมโยงไปที่ปัจจัยที่สองคือเกิดพัฒนาการด้านการพูดเมื่อเริ่มมีพัฒนาการด้านการพูดแล้วจะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการพูดซึ่งผู้เรียนจะมีกำลังใจในการพูดในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไป โดยที่ผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสในการพูดให้เกิดแก่ผู้เรียนอยู่เสมอ

การพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ดังที่ Byrne, 1986 (อ้างถึงใน นาถธิชา สีทองเพ็ญ, 2562: 57) กล่าวว่า การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ

1) ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์ และคำศัพท์

2) โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจสำหรับผู้เรียน สิ่งที่ผู้สอนควรคำนึง คือ

2.1) พยายามหาวิธีแสดงต่อผู้เรียนว่าพวกเขา กำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลาโดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เป็นครั้งคราว เช่น เกมหรือการอภิปราย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาสามารถใช้ภาษาได้มากแค่ไหน

2.2) ในการฝึกควบคุม นั้นผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมและแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้รับการคล้อยตาม

2.3) แสดงให้ผู้เรียนรู้อย่างไรที่จะได้สิ่งที่พวกเขาต้องการเพียงเล็กน้อยได้อย่างไร บางครั้งพวกเขาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ เพราะไม่มีภาษาที่แม่นยำอยู่ในใจ จึงจำเป็นต้องใช้การถอดความและการแสดงออกที่เปลี่ยนแปลง

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรพัฒนาทักษะด้านนี้ให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยการกระตุ้นฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะต่าง ๆ ให้ถูกต้อง เสริมสร้างแรงจูงใจในการทำกิจกรรม ทั้งนี้ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนในเรื่องของความถูกต้องของการใช้ภาษาและมีการพัฒนาตนเองเสมอเพื่อประสิทธิภาพในการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

5. การวัดและประเมินทักษะการพูด

การวัดและประเมินทักษะการพูดซึ่งได้มีนักวิชาการเสนอการวัดทักษะการพูดไว้หลากหลายรูปแบบ ดังเช่น Valette, 1977 (อ้างถึงใน ภัคกร อุบลน้อย, 2564: 50) ได้เสนอแนวทางการทดสอบการพูดออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1) การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1) การให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น รูปภาพ โดยการให้ผู้เรียนฝึกพูดจากรูปภาพ

1.2) ในบางครั้งการทดสอบการพูดสามารถใช้ภาษาแม่ได้ เช่น ถามตอบคนละหนึ่งประโยค

1.3) ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคตามที่ผู้สอนกำหนด เช่น ผู้สอนพูดประโยคบอกเล่าแล้วให้ผู้เรียนพูดเป็นประโยคปฏิเสธหรือประโยค

1.4) ผู้เรียนจะได้รับบทบาท และคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ซึ่งคำแนะนำอาจใช้ภาษาแม่ได้ ถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านคำศัพท์และโครงสร้างไม่มากนัก

1.5) ผู้เรียนฟังบทสนทนายาวๆของภาษา 2 คน แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่ฟัง

1.6) ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และหาข้อมูลให้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ และมีการจดบันทึกไว้

2) การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1) ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นผู้เรียนในระดับไม่ชำนาญให้ใช้คำสั่งเป็นภาษาแม่ได้

2.2) ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลาย ๆ หัวข้อ เพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่ง

2.3) ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน

2.4) การสนทนาและสัมภาษณ์ เป็นวิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูดที่เหมาะสมและนิยมใช้เพราะเป็นธรรมชาติมากที่สุด เนื้อหาในการสัมภาษณ์ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน

แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558 (อ้างถึงใน กรกช ฉวีวรรณชล, 2565: 24) กล่าวถึง เครื่องมือวัดและประเมินผลทักษะการพูด คือ การฟังข้อความที่เป็นภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียนมาพูดโดยไม่ได้ปรับเปลี่ยน การทดสอบทักษะพูดจะเน้นการสื่อความหมายมากกว่าปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งมีความสำคัญรองลงมา “ความหมาย” ของสารของผู้พูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ปฏิสัมพันธ์จะมีส่วนเฉพาะเมื่อตอนเริ่มพูดที่มีการ “break the ice” และตอนลงท้ายที่ผู้พูดให้มีการซักถามความเห็นผู้ฟัง เป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน การทดสอบพูด ผู้เข้าสอบต้องรู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเองว่า พูดในฐานะใด หรือสวมบทบาทใด ในการพูดและในการพูดนี้มีผู้ฟังรวมอยู่ด้วยหรือไม่ ผู้ฟังเป็นใคร มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ผู้พูดจะพูดมากน้อยเท่าใด นอกจากนี้ผู้พูดต้องรู้ว่าจะพูดในสถานการณ์ใด มีครูเป็นผู้ฟังให้คะแนน มีเพื่อนร่วมชั้นเป็นกรรมการตัดสินหรือไม่ มีสื่อทัศนที่ช่วยรูปแบบในการพูดมี 3 แบบ ดังนี้

- 1) พูดปากเปล่าเพียงคนเดียว เช่น กล่าวรายงาน อธิบาย เล่าเรื่อง ให้คำแนะนำ
- 2) สัมภาษณ์ และสนทนา ซึ่งเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน มีครูเป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถทางการพูดของตน การพูดอาจเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับตนเอง
- 3) พูดเป็นกลุ่ม เช่น การอภิปราย การโต้วาที ซึ่งต้องมีการเตรียมตัวมาล่วงหน้าเพื่อแสดงความคิดเห็นของตน

นอกจากนี้ ยังมีการแสดงมารยาททางการพูดในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สิ่งที่พิจารณาขณะฝึกทักษะการพูด

- 1) การออกเสียงที่ถูกต้อง
- 2) ความคล่องในการพูดจังหวะที่ใช้
- 3) ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ที่ใช้
- 4) ความเหมาะสมของคำศัพท์และสำนวนที่ใช้
- 5) ปฏิสัมพันธ์ในการส่งสารที่เป็นไปอย่างสะดวกและได้ผล

Heaton, 1990 (อ้างถึงใน ภัคกร อุบลน้อย, 2564: 36) ได้ให้แนวทางการพูดในการทดสอบการพูดไว้ดังนี้

- 1) การออกเสียง (Pronunciation) แบ่งเป็น

1.1) การออกเสียงแยกคำ (Pronouncing Words in Isolation) เช่น เสียง th, t และ sh เป็นต้น ดังนั้นในระยะเริ่มต้นของการเรียนภาษาอังกฤษจึงควรทดสอบการออกเสียง หรือครูอาจให้นักเรียนดูภาพแล้วเลือกคำให้ตรงกับภาพ

1.2) การออกเสียงคำในประโยค (Pronouncing Words in Sentences) ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยค ซึ่งบรรจุคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียง การออกเสียงคำในประโยคดีกว่าการออกเสียงคำเดี่ยวโดด ๆ เพราะเป็นการนำเสนอในบริบทที่ใช้ในชีวิต

1.3) การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) การทดสอบการอ่านออกเสียงถ้าจะให้ดีควรให้นักเรียนดูบทอ่านก่อนสัก 2-3 นาที เพราะเวลาอ่านจะช่วยให้นักเรียนสามารถสร้างจินตนาการเรื่องราวตามสถานการณ์จริงได้ด้วย

1.4) การเล่าเรื่อง (Re-telling Stories) ครูควรให้นักเรียนอ่านเรื่องในใจก่อนแล้วจึงให้นักเรียนเล่าเรื่องที่อ่าน ถ้าครูเลือกเรื่องได้ดีก็จะสามารถสอบการออกเสียงได้ตรงตามที่ต้องการ

2) การใช้รูปภาพ (Using Pictures) มีหลักสำคัญที่ต้องคำนึงถึง 3 ประการ คือ 1) การเลือกรูปภาพให้ตรงตามแบบที่ต้องการจะวัด 2) ให้นักเรียนดูรูปภาพก่อนสัก 2-3 นาที ก่อนที่จะให้นักเรียนบรรยายภาพ และ 3) การพูดปากเปล่า ขึ้นอยู่กับภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนมากกว่าที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบ โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1) ภาพที่ใช้สำหรับการบรรยาย (Pictures for Description) ภาพเดี่ยว เช่น ภาพถ่ายหรือโปสเตอร์ แต่ถ้าเป็นการทดสอบควรมีภาพที่หลากหลาย เช่น ภาพสิ่งของ ภาพผู้คน ภาพเหตุการณ์ ภาพสถานที่ อาจให้นักเรียนพูดถึงภาพเป็นกลุ่ม บรรยายภาพคน สิ่งของ และสถานที่ เช่น เขากำลังทำอะไร สิ่งของอยู่ที่ไหน พูดกระตุ้นให้นักเรียนใช้จินตนาการ พยายามให้นักเรียนเดาเหตุการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

2.2) ภาพที่ใช้สำหรับการเปรียบเทียบ (Pictures for Comparison) การทดสอบจะยิ่งน่าสนใจมากขึ้นเมื่อครูให้บรรยายภาพที่มีลักษณะคล้ายกัน 2 ภาพ เช่น ให้ภาพนักเรียนคนละภาพแล้วให้แต่ละคนบรรยายภาพของตน แล้วเปรียบเทียบกับภาพของตนว่ามีอะไรแตกต่างกันบ้างโดยไม่ต้องดูภาพของเพื่อน

2.3) การลำดับภาพ (Sequences of Pictures) การลำดับภาพสามารถใช้ทดสอบความสามารถในการพูดได้ดี ควรสอนการเล่าเรื่องแก่นักเรียนโดยใช้กริยารูปอดีต

2.4) ภาพที่ละคำพูดไว้ (Pictures with Speech Bubbles) เป็นภาพที่ละคำพูดไว้ให้นักเรียนเดาว่าคนในภาพจะพูดว่าอย่างไร เช่น ภาพการ์ตูนโดยลบคำพูดออก

2.5) แผนที่ (Maps) เราสามารถใช้แผนที่มาทดสอบความสามารถในการพูดบอกทิศทาง สามารถทดสอบเป็นคู่ได้ด้วย โดยคนหนึ่งบอกทิศทางและอีกคนหนึ่งเดินไปตามทางในแผนที่ตามคำบอก

3) การสัมภาษณ์ (Oral Interviews) เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการทดสอบการพูดคือการสัมภาษณ์ เพราะสามารถประเมินการฟัง-พูดในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติได้ เช่น การถามข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบ ไม่ชอบ เป็นต้น

3.1) การถามคำถาม (Asking Questions) ผู้สอนต้องระวังไม่ปล่อยให้การสัมภาษณ์กลายเป็นการซักถาม ควรมีการรวบรวมคำถามเตรียมไว้ก่อนเพราะผู้สอนจะสามารถเลือกคำถามให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้ ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองและถามให้เป็นธรรมชาติให้มากที่สุด

3.2) การให้คะแนน (Marking) ไม่ควรให้คะแนนต่อหน้าผู้เรียน เพราะจะเป็นการทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจเมื่อเห็นผู้สอนจดบันทึกข้อบกพร่องของตนในขณะที่ทำการสัมภาษณ์

3.3) ทดสอบนักเรียนเป็นคู่ (Testing Students in Pairs) เพื่อเป็นการลดความตึงเครียดในการสัมภาษณ์ อาจทำการสัมภาษณ์เป็นคู่ เมื่อผู้เรียนได้พูดกับเพื่อนจะทำให้ตนเองรู้สึกว่ามีสถานภาพเสมอกัน

Carrol, 1980 (อ้างถึงใน ทองคำ พานจันทร์, 2545: 24) ได้จำแนกระดับขั้นความสามารถในการพูดเป็น 9 ระดับ คือ

- 1) ระดับผู้ไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย (Non-Speaker)
 - 2) ระดับผู้ที่พูดภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent Speaker)
 - 3) ระดับผู้ที่พูดภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited Speaker) พูดได้ตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาในความเร็วปกติได้เพียงเล็กน้อย จึงไม่อาจจะพูดคุยต่อเนื่องเรื่องราวที่ถูกต้องได้ จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้
 - 4) ระดับผู้ที่พูดภาษาได้จำกัด (Marginal Speaker) สามารถโต้ตอบในการสนทนาได้ แต่ไม่สามารถนำการสนทนาได้ พูดเสนอแนะหรืออภิปรายได้มีข้อจำกัดในการสนทนา สนทนาด้วยความเร็วปกติ แต่ขาดความคล่องแคล่วถูกต้อง เห็นว่าเข้าใจเรื่องสนทนาได้ตรงกันมีปัญหาในการสนทนาอย่างต่อเนื่องแต่ยังแสดงให้เห็น
 - 5) ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ปานกลาง (Modest Speaker) สามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษา และไวยากรณ์มีความผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราว เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว สามารถเป็นผู้นำในการสนทนาได้แต่ยังไม่ค่อนข้างสนใจหรือมีลีลาทางภาษา
 - 6) ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ค่อนข้างดี (Competent Speaker) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่องเริ่มเรื่องสนทนา เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถ
 - 7) ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ดี (Good Speaker) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สนทนาได้อย่างต่อเนื่อง เป็นเรื่องราวแต่ไม่คล่องแคล่วนัก สามารถติดตามการสนทนา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดติดตะกุกตะกัก หรือพูดซ้ำคำบ้าง แต่โต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - 8) ระดับผู้ที่ใช้เจ้าของภาษาพูดภาษาได้ดีมาก (Very Good Non-Native Speaker) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขันและโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม
 - 9) ระดับผู้ที่พูดภาษาได้เชี่ยวชาญ (Expert Speaker) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่าง ๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความ และพูดได้ใจความสำคัญ
- สรุปได้ว่าการวัดและประเมินผลทักษะการพูดมีหลากหลายรูปแบบ และในวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยเลือกการทดสอบในส่วนของการออกเสียง การใช้รูปภาพ เป็นต้น ทั้งนี้ นักเรียนสามารถตอบคำถามที่คุ้นเคยตามสิ่งที่ถูกสอนมา และนักเรียนสามารถแสดงออกได้อย่างชาญฉลาด

6. เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะการพูดในปัจจุบันมีการใช้เกณฑ์ที่หลากหลายของความสามารถด้านการพูดเพื่อจะประเมินความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน โดยส่วนใหญ่จะมีรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือ Scoring Rubric ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประลอง ครูหน้อย (2566: 2) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดที่มีการให้คะแนนเป็น 4 ระดับใน 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ความถูกต้องด้านเนื้อหา และ 2) ความสามารถในการพูด ดังตาราง 5

ตาราง 5 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ของ Pralong Kranoi

ระดับคะแนน					น้ำหนัก	คะแนนรวม
ประเด็นการประเมิน	4	3	2	1	ความสำคัญ	
ความถูกต้องด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรงประเด็นเนื้อหาถูกต้องตามหัวข้อที่กำหนด	สื่อสารได้ตรงประเด็นเนื้อหาถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	สื่อสารได้ตรงประเด็นเนื้อหาและบางส่วน	สื่อสารได้เนื้อหาออกเสียงไม่ถูกต้อง	3	12
ความสามารถในการพูด	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางอย่างเหมาะสม	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางบ้างเล็กน้อย	พูดได้คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	พูดเหมือนท่องจำ มีการประสานสายตากับผู้ฟังบ้าง เป็นระยะ	2	8
รวม					5	20
เกณฑ์การประเมิน						
16-20 คะแนน	ดีมาก	13-15 คะแนน	ดี			
10-12 คะแนน	พอใช้	น้อยกว่า 10 คะแนน	ควรปรับปรุง			

นอกจากนี้เกณฑ์การประเมินของ Foreign Service Institute (FSI) เป็นการประเมิน โดยแบ่งเป็น 5 ขั้น ดังนี้ Scale การตัดสินความสามารถในการพูดของผู้เรียน

ขั้นที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ

ขั้นที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้เพียงพอที่จะอยู่ในสังคมเฉพาะอาชีพ

ขั้นที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการ

ขั้นที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพ

ขั้นที่ 5 พูดได้เหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

FSI แบ่งหัวข้อย่อยอีก 6 ระดับ จากระดับที่ 1 (Poor) ถึงระดับที่ 6 (Excellent) โดยพิจารณาจากสำเนียง (Accent) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehension)

Underhill (1987: 117) แบ่งเกณฑ์การทดสอบพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

0 (อ่อนมาก) ผู้เรียนที่ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้เลย หรือใช้ถ้อยคำที่แสดงว่าไม่เข้าใจเรื่องที่สนทนา

1 (อ่อน) ผู้เรียนพยายามพูดโต้ตอบทุกเรื่อง และสามารถสื่อสารในขั้นพื้นฐานได้สำเร็จเป็นส่วนใหญ่ โดยใช้คำพูดโต้ตอบประเภท Yes/No หรือคำเดียว การใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด การออกเสียงมักไม่ชัดเจน

2 (ปานกลาง) ผู้เรียนพยายามพูดโต้ตอบ และสื่อสารได้สำเร็จเกือบทุกเรื่องแม้ว่าจะใช้คำพูดสั้น ๆ การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดมาก การใช้คำศัพท์ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการในขณะที่พูดบ่อย ๆ การออกเสียงบางครั้งไม่ชัดเจน

3 (ดี) ผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบ และสื่อสารได้ทุกเรื่อง สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างผิวเผินได้ถึงแม้จะใช้ไวยากรณ์ผิด ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากเพียงพอที่จะโต้ตอบได้ทุกเรื่องที่สนทนา แต่บางครั้งต้องใช้เวลาค้นหาคำที่ต้องการ

4 (ดีมาก) ผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบด้วยความมั่นใจและประสบความสำเร็จทุกเรื่องที่สนทนา สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างค่อนข้างลึกซึ้งในเรื่องที่คุ้นเคยได้แต่ต้องใช้เวลาค้นหาคำศัพท์ในเรื่องที่ไม่คุ้นเคย ความสามารถเชิงไวยากรณ์พูดประโยคซับซ้อนได้แต่มีที่ผิด ออกเสียงชัดเจนถึงแม้จะเป็นสำเนียงไทย

จากตัวอย่างเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถทางด้านการพูดดังกล่าวสรุปได้ว่า เกณฑ์การวัดและการประเมินความสามารถการพูดในรูปแบบที่หลากหลายซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้สอนหรือผู้ที่วัดประเมินผล ซึ่งในวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะวัดความสามารถด้านการพูดในด้านความสามารถในการพูดสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ใช้เกณฑ์แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rubric Scoring) ดังตารางต่อไปนี้

Brown and Harris (2023: 3) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังที่มีการให้คะแนนเป็น 5 ระดับใน 4 ประเด็น ได้แก่ 1) ความคล่องแคล่ว 2) การออกเสียง 3) ไวยากรณ์ 4) ความเข้าใจ ดังตาราง 6

ตาราง 6 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ของ Brown and Harris

ระดับคะแนน				
ประเด็น การประเมิน	ความคล่องแคล่ว	การออกเสียง	ไวยากรณ์	ความเข้าใจ
1	มีความมั่นใจ ในการพูดน้อย	สำเนียงเข้าใจได้ มีข้อผิดพลาด เยอะ	โครงสร้าง ผิดพลาดเยอะ	เข้าใจบทสนทนา ได้น้อย
2	มีความมั่นใจ ในการพูดได้บ้าง บางส่วน	สำเนียงเข้าใจได้ แม้จะผิดพลาด บ้างบางส่วน	โครงสร้างแม่นยำ ในบางส่วน	เข้าใจบทสนทนา ได้บ้างบางส่วน
3	มีความมั่นใจ ในการพูดค่อนข้าง ดี	สำเนียงเข้าใจได้ แม้จะผิดพลาด ค่อนข้างน้อย	โดยทั่วไป โครงสร้าง ค่อนข้างแม่นยำ	เข้าใจบทสนทนา ได้ค่อนข้างดี
4	มีความมั่นใจ ในการพูดระดับดี	สำเนียงเข้าใจได้ ดีส่วนใหญ่	โครงสร้างส่วน ใหญ่แม่นยำ	เข้าใจบทสนทนา ได้ดี
5	มีความมั่นใจ ในการพูดระดับ ดีมาก	สำเนียงเข้าใจได้ ดีมาก	โครงสร้างแม่นยำ	เข้าใจบทสนทนา ได้ดีมาก

จากตัวอย่างเกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการพูดดังกล่าวสรุปได้ว่า เกณฑ์การวัดและการประเมินความสามารถการพูดในรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่าหรือ Robic Scoring มีหลากหลายรูปแบบด้วยกันขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้สอนที่จะสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมและสัมพันธ์กับรูปแบบการวัด ซึ่งในการจัดทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยประยุกต์จากแนวคิดของ โสภณวิชญ์ อินแก้ว และ Brown and Harris แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การออกเสียง ความสามารถในการพูด ความถูกต้องและความเข้าใจ ดังตาราง 7

ตาราง 7 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน				คะแนน
	3	2	1	0	
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้องทั้งหมดและใช้โครงสร้างภาษาได้ 5 คำขึ้นไป	ออกเสียงถูกต้องส่วนใหญ่และใช้โครงสร้างภาษา 3-4 คำขึ้นไป	ออกเสียงถูกต้องบางส่วนและใช้โครงสร้างภาษา 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องและใช้โครงสร้างภาษาไม่ได้	3
ความสามารถในการพูด	สามารถพูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ 5 คำขึ้นไป	สามารถพูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ 3-4 คำขึ้นไป	สามารถพูดได้แบบท่องจำ 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถพูดได้หลังจากฟังคำถาม	3
ความถูกต้อง	สื่อสารได้ตรงประเด็น คำถาม 5 ข้อขึ้นไป	สื่อสารได้ตรงประเด็น คำถาม 3-4 ข้อขึ้นไป	สื่อสารได้ตรงประเด็น คำถาม 1-2 ข้อขึ้นไป	สื่อสารไม่ตรงประเด็น	3
ความเข้าใจ	สามารถตอบคำถามได้ 5 ข้อขึ้นไป	สามารถตอบคำถามได้หลังจากฟังคำถาม 3-4 ข้อขึ้นไป	สามารถตอบคำถามได้หลังจากฟังคำถามได้ 1-2 ข้อขึ้นไป	ไม่สามารถตอบคำถามได้	3
รวม					12

เกณฑ์การประเมิน

11-12 คะแนน

ดีมาก

9-10 คะแนน

ดี

7-8 คะแนน

พอใช้

น้อยกว่า 6 คะแนน

ควรปรับปรุง

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

วัฒนา เพ็ชรวงศ์ (2542: 18) ได้สรุปว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกหรือทัศนคติทางด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเกิดก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันขึ้นกับค่านิยมและประสบการณ์ที่ได้รับจากความหมายดังกล่าวข้างต้น ผลวิจัยสามารถสรุปได้ว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกของคนที่สัมพันธ์กับโลกที่เกี่ยวกับความหมายของสภาพแวดล้อม ซึ่งค่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมจะแตกต่างกัน เช่น ความรู้สึก ดี เลว พอใจ ไม่พอใจ สนใจ ไม่สนใจ เป็นต้น โดยความพึงพอใจของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ที่ได้รับ

สมบัติ บารมี (2551: 27) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกเป็นสุขที่เกิดจากทัศนคติทางด้านบวกที่มีต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นทั้งจากภายในและภายนอกของปัจเจกบุคคล

จิราพร กำจัดทุกข์ (2552: 13) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เป็นการยอมรับความรู้สึกที่ยินดี ความรู้สึกชอบในการได้รับบริการ หรือได้รับการตอบสนองตามความคาดหวังหรือความต้องการที่บุคคลนั้นได้ตั้งไว้

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ ที่บุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งอาจเป็นผลบวกหากตรงกับความต้องการ หรือเป็นผลลบหากไม่ตรงกับความต้องการของบุคคล

2. องค์ประกอบของความพึงพอใจ

เดมศักดิ์ คทวนิช, 2546 (อ้างถึงใน พัฒนา พรหมณี, 2563: 59-75) ที่ให้ความหมายไว้ว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ได้รับ ประสบการณ์และแสดงออกทางพฤติกรรมที่ตอบสนองในลักษณะแตกต่างกันไป ความพึงพอใจในสิ่งต่าง ๆ จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแรงจูงใจหรือการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจและการตอบสนองความต้องการที่มีอยู่ ความพึงพอใจจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้งานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่กระตุ้นให้สิ่งที่ทำนั้น ประสบความสำเร็จ โดยมีองค์ประกอบของการเกิดความพึงพอใจ ดังนี้

1) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการของร่างกาย เป็นการตอบสนองความต้องการในปัจจุบันที่จำเป็นเพื่อ 1.1) การดำรงชีวิต (Existence Needs) ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค และ 1.2) ความปลอดภัย เกิดความอบอุ่นและมั่นคงในชีวิต เป็นความต้องการระดับแรกของมนุษย์ เมื่อได้รับการตอบสนองแล้วจะเกิดความต้องการองค์ประกอบอื่นต่อไป

2) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการของจิตใจ เป็นแรงจูงใจในการตอบสนองความต้องการทางด้าน 1.1) ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Relatedness Needs) เช่น สมาชิกในครอบครัว หรือเพื่อนร่วมงาน เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพ หรือมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น หรือต้องการควบคุมผู้อื่น ความต้องการอำนาจ (Needs for Power) 1.2) ความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) ได้แก่ ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมได้รับการยอมรับ

ในสังคม ได้รับการยกย่องหรือมีชื่อเสียง รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ และการเป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั้งหลาย และ 1.3) ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากเป็นเรื่องการอยากจะเป็นอยากจะได้ตามความคิดของตนเองแต่ไม่สามารถหาแสวงหาได้

3) ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ การเรียนรู้เกิดจากการสร้างความสัมพันธ์บางอย่างระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมการตอบสนอง กล่าวคือเมื่อสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นร่างกายจะเกิดความพยายามที่จะแก้ปัญหาขึ้น โดยแสดงพฤติกรรมการตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งบุคคลจะเลือกพฤติกรรมตอบสนองที่พอใจที่สุดไปเชื่อมโยงสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิมซึ่งประสบการณ์จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้สถานการณ์และเกิดแรงจูงใจสู่เป้าหมาย เมื่อถึงเป้าหมายแล้วจะเกิดความพึงพอใจ เมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการของร่างกายและจิตใจจนเป็นที่พึงพอใจ แล้วจะเกิดความต้องการเรียนรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจ เพื่อสนองความต้องการสิ่งใหม่เพิ่มขึ้นไม่ซ้ำสิ่งเดิม โดยที่บุคคลนั้นต้องมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจก่อน จึงจะมีความต้องการในการกระทำหรือปฏิบัติการเพื่อตอบสนองความต้องการนั้น ๆ เมื่อได้ปฏิบัติแล้วจะเกิดความพอใจ หากไม่ได้กระทำหรือปฏิบัติการเพื่อตอบสนองความต้องการจะเกิดความรำคาญใจ และหากบุคคลไม่พร้อมแต่ถูกบังคับให้กระทำหรือปฏิบัติการบางอย่างก็จะเกิดความไม่พอใจจากกล่าวได้ว่า 3.1) ความพึงพอใจนำไปสู่การเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความต้องการจนเกิดความพึงพอใจ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้สูงขึ้น 3.2) ผลของการเรียนรู้นำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการเรียนจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการเรียนรู้ที่ดีจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ทั้งที่เป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) หรือผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards)

สิริญา พูนมาก, 2553 (อ้างถึงใน ปุณณวัณฐ์ ตั้งจงจินตน์, 2566: 9) พฤติกรรมของบุคคลจะแสดงออกในทางบวก เมื่อได้ความต้องการได้รับการตอบสนอง ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่สะท้อนให้เห็นถึงความพึงพอใจจากพฤติกรรมต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นโดยทางสายตา คำพูด และการแสดงออกซึ่งเกิดจากการรับรู้ค่านิยมหรือประสบการณ์ที่ได้รับ

กาญจนา จันทร์ประเสริฐ (2554:18) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีในสิ่งนั้น ตรงกันข้ามหากความต้องการไม่ได้รับการตอบสนองความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับความสุขสามารถทำให้เกิดความสุข หรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก

3. การประเมินความพึงพอใจ

การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ แบบสอบถามความพึงพอใจให้ความสำคัญต่อข้อความ คำถามที่ต้องมีความครอบคลุมในช่วงของความพึงพอใจทั้งหมด แต่ละข้อความจะระบุความพึงพอใจที่มีอยู่ วิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556: 215-255) มีดังนี้

1) กำหนดเป้าหมายของความพึงพอใจคืออะไร มีโครงสร้างลักษณะใด ซึ่งควรกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนเป็นเรื่อง ๆ ลงไปว่าจะประเมิน ความพึงพอใจด้านใดบ้าง จากนั้นให้ความหมายของความพึงพอใจว่าหมายถึงอะไรบ้าง ต่อไปจึงกำหนดโครงสร้างของความพึงพอใจว่าประกอบด้วยด้านใดบ้าง แต่ละด้านจะประกอบด้วยตัวแปรอะไรบ้าง ซึ่งอาจกำหนดประเด็นกว้าง ๆ เป็นข้อ ๆ

2) รวบรวมข้อคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อเป้าหมาย หลักเกณฑ์ข้อคำถามกำหนดไม่น้อยกว่า 20 ข้อ โดยกำหนดข้อคำถามจากโครงสร้างความพึงพอใจที่ได้กำหนดไว้ แล้วแบ่งเป็นด้าน ๆ แล้วสร้างและรวบรวมข้อคำถามแต่ละด้านตามประเด็นที่กำหนดไว้

3) นำข้อคำถามที่สร้างแล้วไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อคำถามว่าตรงตามโครงสร้างของการประเมินความพึงพอใจตามที่ได้กำหนดไว้แล้วในแต่ละด้าน ในแต่ละประเด็นย่อยหรือไม่ หากมีความคลุมเครือหรือไม่ชัดเจน จะได้แก้ไขก่อนสร้างเป็นแบบสอบถาม จากนั้นทดลองใช้กับผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 10 เท่า ของจำนวนข้อในพื้นที่ที่คล้ายคลึงกัน หรือใกล้เคียงกับพื้นที่ในการเก็บข้อมูลจริง

4) กำหนดน้ำหนักในการตอบแต่ละตัวเลือก โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1 มณีญา สุราช (2560: 60) ได้กล่าวว่า วิธีการวัดความพึงพอใจมี 4 วิธี ได้แก่

1) การสังเกตการณ์ โดยให้ผู้บริหารสังเกตการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงานจากการแสดงออก การฟัง การพูด สังเกตจากการกระทำ แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตมาวิเคราะห์

2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจ โดยการสัมภาษณ์จะต้องเผชิญหน้ากันเป็นส่วนตัว หรือสนทนากันโดยตรงแลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดเห็นต่าง ๆ ด้วยวาจา

3) การตอบแบบสอบถาม เป็นวิธีการที่นิยมกันมากโดยให้ผู้ปฏิบัติงานแสดงความคิดเห็นเป็นความรู้สึกลงในแบบสอบถาม การสร้างคำถามต้องพิจารณาอย่างดี เพื่อที่จะตั้งคำถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ทั้งหมดและลักษณะของคำถามจะต้องให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจสมบูรณ์ครบถ้วน

4) การบันทึก เป็นการเก็บประวัติเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนในเรื่องเกี่ยวกับผลงาน การร้องทุกข์ การขาดงาน การลางาน การฝ่าระเบียบวินัยและอื่น ๆ

จากตัวอย่างการศึกษาความพึงพอใจสรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ได้รับประสบการณ์และแสดงออกทางพฤติกรรมที่ตอบสนองในลักษณะแตกต่างกันไป ความพึงพอใจในสิ่งต่าง ๆ จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแรงจูงใจหรือการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจและการตอบสนองความต้องการที่มีอยู่และการวัดและการประเมินความพึงพอใจมีหลายวิธีและหลายรูปแบบ ซึ่งในการจัดทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rubric Scales) ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม การจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้ และ ด้านการวัดและประเมินผล ดังตารางต่อไปนี้

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้วิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ตาราง 8 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจ

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับ การแสดงบทบาทสมมติ			ความพึงพอใจ				
			ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด	ด้าน เนื้อหา	ด้าน กิจกรรม การจัด การเรียนรู้	ด้านสื่อ/ แหล่ง การเรียนรู้
ขั้นที่ 1	ขั้นนำและทบทวน บทเรียน	✓		✓	✓	✓	✓
ขั้นที่ 2	ขั้นปฏิบัติร่วมกับ การแสดงบทบาท สมมติ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ขั้นที่ 3	ขั้นทดสอบ การปฏิบัติและ ให้ข้อมูลย้อนกลับ		✓	✓	✓		✓
ขั้นที่ 4	ขั้นประเมินผล	✓	✓	✓	✓	✓	✓

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ภัทรวิดี ปันติ (2558:1-4) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และการกล้าแสดงออกของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกมลขเรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่าการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 61.43 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 7.13 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 25.56 ส่วนคะแนนการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษจำแนกรายแผนการจัดการเรียนรู้ ในภาพรวมมีผลการประเมินในระดับดีมาก 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลการประเมินการกล้าแสดงออกในภาพรวมอยู่ในระดับดี ส่วนผลการประเมินที่จำแนกรายแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า อยู่ในระดับดีมากจำนวน 5 แผน และอยู่ในระดับ จำนวน 23 แผน

ณัฐญา บุปผาชาติ (2561: 70) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน ระยะเวลาในการทดลอง จำนวน 5 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน นักเรียนจับสลากจำนวน 2 สถานการณ์จากสถานการณ์ที่กำหนด ใช้เวลา 3-5 นาทีต่อคู่ในการทดสอบ เงื่อนไขการให้คะแนนคือจะมีกรรมการ 3 คนในการประเมินให้คะแนน หลังจากนั้นดำเนินการสอน จำนวน 4 บทเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและทำการทดสอบเพื่อวัดทักษะการพูดหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบและวิธีการเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และหลังจากจบการทดลอง ผู้เรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลของการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

วิภาดา ยี่สุนรัมย์ (2563: 403-414) ได้ศึกษาการวิจัย การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) กับวิธีการจัดการเรียนรู้ตามปกติ และศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนหลังจากใช้วิธีการจัดการเรียนรู้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จาก 2 โรงเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวิธีการจัดการเรียนรู้ตามปกติมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่ผลการเปรียบเทียบวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่ากับวิธีการจัดการเรียนรู้ตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) คิดเป็นร้อยละ 97.52 และมีผลทดลองก่อนเรียนกับหลังเรียนไม่แตกต่างกัน ขณะที่ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้ตามปกติ คิดเป็นร้อยละ 82.95 และมีผลการทดลองก่อนเรียนต่ำกว่าหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กานต์ญาณิศา สุนทร (2564: 131-141) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลคูเมือง จำนวน 22 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.91/77.35 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.35 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$, $SD = 0.28$)

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Kusnierek (2015: 73-111) ได้ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนประถมอันดับ 1 ในเมืองเลซโน ประเทศโปแลนด์ โดยทำการศึกษากลุ่มนักเรียนอายุประมาณ 15 ปี จำนวน 16 คน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งครูใช้กิจกรรมการเรียนการสอน 2 แบบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกัน กิจกรรมแรกจะเป็นกิจกรรมหลัก และกิจกรรมที่สองใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยทำการสอนทั้งหมด 6 บทเรียน ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ เพราะกิจกรรมบทบาทสมมติมีความสนุกสนาน ที่ได้สวมบทบาทเป็นคนอื่น และนักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าทักษะการพูดของพวกเขาเพิ่มมากขึ้น พวกเขาได้บอกกับครูว่ากิจกรรมการเรียนการสอนแบบปกติทำให้พวกเขา รู้สึกเครียดและเหมือนถูกบังคับ ส่วนตัวครูก็พบว่า ระหว่างการจัดกิจกรรมโดยใช้บทบาทสมมตินักเรียนเกือบทั้งหมดให้ความร่วมมือระหว่างการเรียนการสอนและการทำแบบฝึกหัด ผู้เรียนมีความพยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

Tugba, Tolga and Sedat (2021: 18) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของวิธีสอนแบบตอบสนองทางกายภาพทั้งหมดต่อคำศัพท์การเรียนรู้/การสอน: การสังเคราะห์งานวิจัยแบบผสม การเรียนการสอนตามแบบจำลอง TPR มีค่า ($ES = 1.131$, 95% CI: -0.705 ถึง 3.729) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสอนตามวิธี TPR มีส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ เพิ่มการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันเรียนรู้โดยความสนุกสนาน การเรียนรู้แบบร่วมมือ ฯลฯ) และผลการเรียนรู้ การเรียนรู้คำการใช้ที่ถูกต้องความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) และการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) และการแสดงบทบาทสมมติ สามารถพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษได้ รวมไปถึงทักษะการฟังและการพูดด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมาใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดและศึกษาความพึงพอใจ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามประเด็นดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

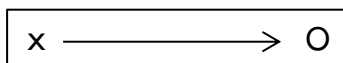
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวน 241 คน โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลองตามแบบแผนการวิจัย (Quasi-Experimental Research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดผลหลังเรียน (One-Shot Case Study) เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบทักษะการฟังและพูดหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ภาพ 2 แบบแผนการวิจัย

- โดยที่ X หมายถึง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
- O หมายถึง การทดสอบวัดทักษะการฟังและการทดสอบวัดทักษะการพูด ของนักเรียนการประเมินความพึงพอใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมจำนวน 5 แผน
2. แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ
3. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ
4. แบบประเมินความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 1 ฉบับ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือที่ตามขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ศึกษาเอกสารตัวชี้วัดและสาระแกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 1.2 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์)
 - 1.3 ศึกษาวิธีและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ
 - 1.4 ศึกษาความหมาย วิธี และขั้นตอนการสอนฟังและพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.5 ศึกษาขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.6 สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 5 แผน 10 ชั่วโมง รายละเอียด ดังนี้

ตาราง 9 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 5 แผน 10 ชั่วโมง

ที่	แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง My school	จำนวนเวลา (ชม.)	หมายเหตุ
1.	Place in my school	2	โดยจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 4 ชั่วโมง [A1]
2.	Things at school	2	
3.	Days and months	2	
4.	Time	2	
5.	Routine	2	

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ให้ตรวจสอบความเหมาะสมโดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 121)

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4	คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2	คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

โดยพิจารณาเกณฑ์ความเหมาะสม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย แปลความ

4.51-5.00	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก
2.51-3.50	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย
1.00-1.50	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

พิจารณาเกณฑ์ความเหมาะสมเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์คุณภาพเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการวิจัยต่อไป พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมเท่ากับ 5.00 (ภาคผนวก ง)

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างและผ่านการหาคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ สร้างและผ่านการหาคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนวิเชียรชม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 40 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน และเวลาที่ใช้ จากการทดลองพบว่า ต้องปรับเวลาในการจัดกิจกรรมให้กระชับมากขึ้น

1.9 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์

2. แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาเนื้อหาสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์ทางการเรียนและวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษ

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดและเกณฑ์ทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ แบบทดสอบมีลักษณะเป็นการให้นักเรียนตอบคำถามโดยการเขียน จับคู่ภาพ และตอบคำถาม จำนวน 80 ข้อ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้และคัดเลือกไว้จำนวน 40 ข้อ ดังตาราง 10-11

ตาราง 10 ตารางการออกข้อสอบวัดทักษะการฟัง

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	จำนวนข้อสอบ		
		สร้าง (ข้อ)	คัดเลือก (ข้อ)	การให้คะแนน
1.	ความถูกต้องของคำศัพท์	20	10	3
2.	การรู้ความหมายคำศัพท์	20	10	3
3.	ความเข้าใจ	20	10	3
4.	การปฏิบัติตามคำสั่ง	20	10	3
	รวม	80	40	12

ตาราง 11 ตารางเกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง (Rubric Scoring)

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน				คะแนน
	3	2	1	0	
ความถูกต้องของคำศัพท์	สามารถเลือกคำศัพท์ได้ถูกต้อง 5 คำขึ้นไป	สามารถเลือกคำศัพท์ได้ถูกต้อง 3-4 คำขึ้นไป	สามารถเลือกคำศัพท์ได้ถูกต้อง 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถเลือกคำศัพท์ได้ถูกต้องเลย	3
การรู้ความหมายคำศัพท์	รู้ความหมาย 5 คำขึ้นไป	รู้ความหมาย 3-4 คำขึ้นไป	รู้ความหมาย 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถรู้ความหมายคำศัพท์เลย	3
ความเข้าใจ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ได้ฟัง 5 คำขึ้นไป	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ได้ฟัง 3-4 คำขึ้นไป	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ได้ฟัง 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถตอบคำถามหลังจากที่ได้ฟัง	3

ตาราง 11 (ต่อ)

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน				คะแนน
	3	2	1	0	
การปฏิบัติตาม คำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้อง 5 คำขึ้นไป	ปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้อง 3-4 คำขึ้นไป	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ไม่ ถูกต้อง 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถ ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้อง	3
รวม					12

2.3 นำแบบทดสอบและเกณฑ์การวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงโดยใช้เกณฑ์วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์การพิจารณา โดยผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรรยา, 2555: 150)

คะแนน +1 แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านทักษะการฟัง

คะแนน 0 ไม่แน่ว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านทักษะการฟัง

คะแนน -1 แน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านทักษะการฟัง

ข้อสอบที่ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีความสอดคล้องจึงนำไปใช้ได้ ปรากฏว่าแบบทดสอบวัดทักษะการฟังฉบับนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ดังตาราง 18 ภาคผนวก ง

2.4 นำแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่สร้างและผ่านการหาคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนวิเชียรชม จำนวน 40 คน และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง เท่ากับ 0.92 ดังตาราง 19 ภาคผนวก ง

2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่ผ่านการหาคุณภาพแล้ว จัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์

3. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3.1 ศึกษาเนื้อหาสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์ทางการเรียนและวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.2 สร้างแบบทดสอบและเกณฑ์วัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้แบบทดสอบถาม-ตอบ รายละเอียด ดังตาราง 12-13

ตาราง 12 ตารางการออกข้อสอบวัดทักษะการพูด

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	จำนวนข้อสอบ			หมายเหตุ
		สร้าง (ข้อ)	คัดเลือก (ข้อ)	การให้คะแนน	
1.	การออกเสียง	27	10	3	นักเรียนเลือก เพียง 1 ชุด
2.	ความสามารถในการพูด	16	10	3	
3.	ความถูกต้อง	20	10	3	
			(2 ชุด ชุดละ 5 คำถาม)		
4.	ความเข้าใจ	20	10	3	
	รวม	83	40	12	

ตาราง 13 ตารางเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด (Rubric Scoring)

ประเด็น ที่	ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน				คะแนน
		3	2	1	0	
1.	การออกเสียง	ออกเสียง ถูกต้อง ทั้งหมดและ ใช้ โครงสร้าง ภาษาได้ 5 คำ ขึ้นไป	ออกเสียง ถูกต้องส่วน ใหญ่และใช้ โครงสร้าง ภาษา 3-4 คำ ขึ้นไป	ออกเสียง ถูกต้อง บางส่วนและ ใช้โครงสร้าง ภาษา 1-2 คำ ขึ้นไป	ไม่สามารถ ออกเสียงได้ ถูกต้องและ ใช้โครงสร้าง ภาษา ไม่ถูกต้อง	3
2.	ความสามารถ ในการพูด	สามารถพูดได้ คล่องแคล่ว เป็นธรรมชาติ 5 คำขึ้นไป	สามารถพูดได้ คล่องแคล่ว เป็นธรรมชาติ 3-4 คำขึ้นไป	สามารถพูดได้ แบบท่องจำ 1-2 คำขึ้นไป	ไม่สามารถพู ดได้หลังจาก ฟังคำถาม	3
3.	ความถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น คำถาม 5 ข้อ ขึ้นไป	สื่อสารได้ตรง ประเด็น คำถาม 3-4 ข้อขึ้นไป	สื่อสารได้ ตรงประเด็น คำถาม 1-2 ข้อขึ้นไป	สื่อสารไม่ตรง ประเด็น	3
4.	ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถามได้ 5 ข้อขึ้นไป	สามารถตอบ คำถามได้ หลังจากฟัง คำถาม 3-4 ข้อขึ้นไป	สามารถตอบ คำถามได้ หลังจากฟัง คำถามได้ 1-2 ข้อขึ้นไป	ไม่สามารถ ตอบคำถาม ได้	3
	รวม					12

3.3 นำแบบทดสอบและเกณฑ์การวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์การพิจารณา โดยผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรรยา, 2555: 150)

คะแนน +1 แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านทักษะการพูด

คะแนน 0 ไม่แน่ว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านทักษะการพูด

คะแนน -1 แน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดด้านทักษะการพูด

ข้อสอบที่ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีความสอดคล้องจึงนำไปใช้ได้ ปรากฏว่าแบบทดสอบวัดทักษะการพูดฉบับนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ดังตาราง 20 ภาคผนวก ง

3.4 นำแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างและผ่านการหาคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนวิเชียรชม จำนวน 40 คน และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการฟัง เท่ากับ 0.84 ดังตาราง 21 ภาคผนวก ง

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์

4. แบบประเมินความพึงพอใจ

4.1 ศึกษาการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจจากตำราวัดผลทางการศึกษาและศึกษาทฤษฎี เนื้อหาสาระ แนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ

4.2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ แบบวัดระดับความพึงพอใจ จำนวนทั้งหมด 16 ข้อ โดยภายในแบบสอบถามจะมีการแบ่งข้อคำถามออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

4.2.1 ด้านเนื้อหา จำนวน 3 ข้อ

4.2.2 ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 ข้อ

4.2.3 ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้ จำนวน 5 ข้อ

4.2.4 ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 3 ข้อ

แบบประเมินความพึงพอใจมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ (Rating Scale) 3 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท ดังนี้

คะแนน 3 หมายถึง มีพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

คะแนน 2 หมายถึง มีพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนน 1 หมายถึง มีพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

โดยเกณฑ์การแปลความหมายระดับความพึงพอใจของ อุเทน ปัญโญ (2553: 6) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.00	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49	หมายถึง	นักเรียนพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

4.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประเมินคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 16 ข้อ เพื่อนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) หลังจากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์และหาค่าดัชนีความสอดคล้องเพื่อคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

คะแนน +1	แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
คะแนน 0	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
คะแนน -1	แน่ใจว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ

จากแบบประเมินความพึงพอใจปรากฏว่าค่า IOC ของแบบประเมินความพึงพอใจเท่ากับ 1.00 ทุกข้อโดยไม่มีข้อเสนอแนะให้ปรับแก้ ดังตาราง 22 ภาคผนวก ง

4.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนวิเชียรชม จำนวน 40 คน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจเท่ากับ 0.78 ดังตาราง 23 ภาคผนวก ง

4.6 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ปฐมนิเทศชี้แจงนักเรียนเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
2. ทำการทดสอบนักเรียนก่อนเริ่มดำเนินการสอนโดยใช้แบบวัดความสามารถการฟังและการพูดก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
3. ดำเนินการสอนตามการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 แผน รวมเวลาทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง
4. เมื่อดำเนินการสอนจนครบการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเรียบร้อยแล้ว จากนั้นทำการวัดความรู้ความเข้าใจของนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดและการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชุดเดิม
5. นำแบบประเมินความพึงพอใจไปดำเนินการให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ประเมิน
6. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปสู่ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1.1.1 ค่าความเหมาะสมโดยใช้ค่าความเหมาะสม

1.2 แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

1.2.1 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.2.2 ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach)

1.3 แบบทดสอบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.3.1 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.3.2 ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach)

1.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ

1.4.1 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.4.2 ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.2.1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ เกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติทดสอบที (t-test-for one sample)

2.2.2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ เกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติทดสอบที (t-test-for one sample)

2.2.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งสามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟัง กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ t-test
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตาราง 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 (n = 40)

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	t
1. ความถูกต้องของคำศัพท์	3	2.80	0.41	93.33	42.93**
2. การรู้ความหมายของคำศัพท์	3	2.80	0.41	93.33	42.93**
3. ความเข้าใจ	3	2.83	0.38	94.33	45.61**
4. การปฏิบัติตามคำสั่ง	3	2.75	0.41	91.66	38.94**
รวม	12	11.28	1.04	94.00	17.53**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือประเด็นความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 รองลงมาคือประเด็นความถูกต้องของคำศัพท์และประเด็นการรู้ความหมายของคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และประเด็นการปฏิบัติตามคำสั่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกประเด็น

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตาราง 15

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 (n = 40)

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	t
1. การออกเสียง	3	2.58	0.50	86.00	2.21**
2. ความสามารถในการพูด	3	2.60	0.50	86.66	2.50**
3. ความถูกต้อง	3	2.58	0.50	86.00	2.21**
4. ความเข้าใจ	3	2.58	0.50	86.00	2.21**
รวม	12	10.50	1.06	87.50	15.76**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายประเด็นพบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดคือความสามารถในการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 ส่วนประเด็นการออกเสียง ประเด็นความถูกต้อง และประเด็นความเข้าใจมีค่าเท่ากันคือมีค่าเฉลี่ย 2.58 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการพูดหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกประเด็น

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ดังตาราง 12

ตาราง 16 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (n = 40)

ข้อที่	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหา				
1	เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	2.83	0.38	มาก
2	เนื้อหามีรูปแบบที่น่าสนใจ	2.75	0.43	มาก
3	เนื้อหาใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของนักเรียน	2.88	0.33	มาก
	เฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา	2.82	0.38	มาก
ด้านกิจกรรมจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
4	กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้กับเพื่อนร่วมชั้น	2.83	0.38	มาก
5	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก	2.45	0.50	มาก
6	กิจกรรมช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	2.70	0.46	มาก
7	กิจกรรมช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	2.58	0.50	มาก
8	กิจกรรมทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียน	2.80	0.40	มาก
	เฉลี่ยรวมด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.67	0.45	มาก
ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้				
9	สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับนักเรียน	2.73	0.45	มาก
10	สื่อการสอนมีรูปแบบที่หลากหลาย	2.73	0.45	มาก
11	สื่อการสอนมีรูปแบบที่น่าสนใจ	2.83	0.38	มาก
12	สื่อการสอนมีรูปแบบที่มีความชัดเจน	2.75	0.43	มาก
13	นักเรียนเข้าใจรูปภาพและอ่านคำศัพท์ผ่านสื่อการสอน	2.65	0.48	มาก
	เฉลี่ยรวมด้านสื่อการสอน	2.74	0.44	มาก

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความพึงพอใจ
ด้านการวัดและประเมินผล				
14	ครูมีการวัดประเมินผลของนักเรียนเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล	2.80	0.40	มาก
15	ครูมีการประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาที่ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.73	0.45	มาก
16	ครูมีการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน	2.90	0.30	มาก
	เฉลี่ยรวมด้านการวัดและประเมินผล	2.81	0.38	มาก
	เฉลี่ยรวม	2.76	0.41	มาก

จากตาราง 16 พบว่าผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.76 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านเนื้อหา เท่ากับ 2.82 รองลงมา คือ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านสื่อการสอน และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81, 2.74 และ 2.67 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูด กับเกณฑ์ร้อยละ 70 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 8 ห้องเรียน จำนวน 285 คน โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 กลุ่มการทดลองวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมจำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ และแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และแบบประเมินความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 1 ฉบับ

สรุปผล

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.76

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยมีประเด็นอภิปราย ดังนี้

1. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) เป็นวิธีการสอนที่เน้นบทบาทความเข้าใจ การรับรู้ภาษาเป็นภาษาที่สองของนักเรียนโดยมีหลักการสำคัญคือเน้นบทบาทของความเข้าใจในการฟัง ด้วยการให้ความหมายและใช้คำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ ครูจะพูดพร้อมแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามประโยคสั้นๆ แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามจนนักเรียนมีความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเอง แสดงให้เห็นได้ว่า ครูจะเป็นต้นแบบที่สำคัญในการสร้างความเข้าใจความหมายคำศัพท์ให้กับนักเรียนที่เป็นเด็กเล็ก อีกทั้งครูยังเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนต้องการแสดงท่าทาง รวมทั้งออกเสียงคำพูดตามครู การเรียนรู้คำศัพท์จึงเป็นไปตามธรรมชาติของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษได้จริงโดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ชี้นำ และ 2) ชื่นชมทบทวน 3) ชื่นปฏิบัติ ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ และ 3) ชื่นประเมินผล ซึ่งขั้นตอนที่ 2 จะเป็นขั้นตอนที่ฝึกทักษะการฟังอย่างเด่นชัด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทรวดี ปันติ (2558: 1-4) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยมีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 61.43 อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เอื้องฟ้า สุจารี (2564: 49) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และยังสอดคล้องกับ กาญจนา ครุฑมณี (2558: 1-7) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ ผลวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.08/82.50 ซึ่งมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 โดยมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเป็นการถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ได้ผ่านการตอบคำถามและแสดงท่าทาง นักเรียนจึงมีความชอบเพราะได้เคลื่อนไหวร่างกาย และมีความสนุกสนานในการเลียนแบบท่าทางของผู้สอน รวมทั้งนักเรียนตื่นตัวในการได้ใช้ภาษาใหม่ในการพูดออกคำสั่งด้วยตนเองให้เพื่อนในชั้นเรียนได้ปฏิบัติตาม ส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจทางการเรียนสูงขึ้น โดยเมื่อพิจารณาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติทั้ง 4 ขั้นตอน จะเห็นได้ว่าขั้นตอนที่ 2 คือ ขั้นตอนปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ และขั้นตอนที่ 3 คือ ขั้นตอนทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับจะเป็นตอนที่นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดโดยนักเรียนได้คาดเดาคำศัพท์ผ่านการแสดงท่าทางต่าง ๆ รวมไปถึงการสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นสนุกสนานเพลิดเพลินตลอดการทำกิจกรรมทำให้มีการพัฒนาทักษะการพูดได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทิพย์วลี สุขปาน (2562: 96-104) ที่ทำวิจัยเรื่องการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลวิจัยพบว่าการศึกษาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 0.79 แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561: 70-78) ได้วิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านเนื้อหาามีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้ และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามลำดับ ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่สอดแทรกในขั้นตอนต่าง ๆ ของการจัดกิจกรรม เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้ปฏิบัติเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล ฝึกให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก ได้เคลื่อนไหวร่างกายสมวัย ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้ จึงทำให้นักเรียนมีผลทักษะการฟังและการพูดที่ดีขึ้น นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีฟิอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจกิจกรรมที่หลากหลายและสนุกสนานเพลิดเพลินพร้อมสอดแทรกความรู้ การนำบทบาทสมมติมาจัดการเรียนรู้เพื่อถ่ายทอดเนื้อหาช่วยในการเสริมสร้างพัฒนาการการแสดงออกตามธรรมชาติและศักยภาพของผู้เรียนได้เต็มที่ตามวัย นักเรียนได้มีการเคลื่อนไหวร่างกาย กล้าคิดและกล้าพูดสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ส่งผลให้เกิดความคุ้นชินและสนุกสนานในการเรียนรู้เรื่องราวผ่านการแสดงบทบาทสมมติ อีกทั้งผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างทำการจัดการเรียนรู้พบว่านักเรียนมีความกระตือรือร้น

ที่จะแสดงท่าทางต่าง ๆ เฟลิตเฟลีนและสนุกสนานตลอดการทำกิจกรรม จากเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วีรวรรณ ราโซ (2560: 93-94) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$, $SD = 0.44$) และยังสอดคล้องกับ ชิตชนก มโนชนธ์ (2565: 135) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางอยู่ในระดับมากที่สุด อีกทั้ง มานิตา สิทธิพร (2564: 82) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง WE are Friends โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลวิจัยพบว่า ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 อยู่ในระดับมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสมมาก ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป จึงนำเสนอข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพและได้ผลดี ครูผู้สอนจะต้องศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และแบบวัดประเมินผลอย่างละเอียดก่อนนำมาใช้จริง ทั้งนี้ขั้นตอนที่ 2 คือ ขั้นตอนการปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเป็นขั้นตอนที่สำคัญมากเนื่องจากการสะท้อนความเข้าใจของเนื้อหาได้ดีที่สุด ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องมีการสังเกตพฤติกรรมระหว่างทำกิจกรรมของนักเรียนในการแสดงท่าทางถ่ายทอดเนื้อหาขององค์ความรู้ต่าง ๆ

1.2 การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเหมาะสมกับหน่วยการเรียนรู้ที่เน้นการแสดงท่าทางได้ชัดเจน จะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจและกล้าแสดงออกได้ดีขึ้น

1.3 การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติครูควรมีการสร้างแรงจูงใจและให้การเสริมแรงแก่นักเรียนในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมทำให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้พัฒนาขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรวิจัยโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติไปใช้กับเนื้อหาอื่น เช่น เรื่อง Food and drinks, Animal, Insect, Place เป็นต้น
- 2.2 ควรวิจัยโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติไปใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่นๆในระดับชั้นอื่นๆ
- 2.3 ควรวิจัยโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ไปใช้ร่วมกับเทคนิคอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชกร ฉวีวรรณชล. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กมลชนก กล้าขยัน. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. รายงานการวิจัยการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ.
- กรมวิชาการ. (2546). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กิตติจิง. (2562). “พัฒนาทักษะการฟังให้มีประสิทธิภาพ.” หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ (Online). พัฒนาทักษะการฟังให้มีประสิทธิภาพ (posttoday.com) 9 สิงหาคม 2567.
- กาญจนา ครุทมน. (2558). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ. การประชุมวิชาการระดับชาติประจำปีการศึกษา 2558, 24 เมษายน 2558. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- กาญจนา จันทรประเสริฐ. (2554). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยใช้ปัญหาเป็นฐานในการสอนวิชาฟิสิกส์วิทยาศาสตร์ชีวภาพ. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต.
- กานต์ญาณิศา สุนทร. (2564). “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.” วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. 16(3), 131-141.
- กศยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: แม็คซ์. คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- (2542). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ดับเบิลยูเอ็น พรินติ้ง.
- โครงการต้นแบบความร่วมมือ. (2548). การใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: อาคารยูไนเต็เด้นเตอร์.
- จิราพร กำจัดทุกข์. (2552). ความพึงพอใจหลังการตัดสินใจซื้อคอนโดมิเนียมในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสถิติประยุกต์และเทคโนโลยีสารสนเทศ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชิดชนก มโนสังข์. (2565). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ชุดิมา คล้าภิบาล และเจษฎา กิตติสุนทร. (2561). “การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ.” *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. 12(1), 215-224.
- ณัฐชญา บุปผาชาติ. (2561). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงสมร จันทับ. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติและการเล่านิทานที่มีต่อความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ดารุณี คำมูล. (2552). การศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง. การศึกษาอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เตือนใจ เฉลิมกิจ. (2545). *กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก*. กรุงเทพมหานคร: หน้าต่างสู่โลกกว้าง. แปลจาก Phillips, S. (1993). *Young learners*. Oxford: Oxford University Press.
- เตือนใจ อัฐวงศ์. (2557). การเป็นผู้ฟังที่ดี (Online). http://www.med.cmu.ac.th/dept/rehab/2010/images/stories/Good_listening.pdf, 7 พฤษภาคม 2567.
- ถวิล อรัญเวศ. (2565). พูดอย่างไรจึงจะชนะใจคนฟัง (Online). <https://thawin09.blogspot.com/>, 19 พฤษภาคม 2567.
- ทองคำ พานจันทร์. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะที่สอนโดยใช้เพลงกับการสอนแบบปกติ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิพย์วลี สุขปาน. (2562). “การใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.” *วารสารราชพฤกษ์*. 16(3), 81-89.
- ทิพย์วลี สุขปาน, เนติ เฉลยวาเรศ และประทุม ศรีรักษา. (2562). “การใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.” *วารสารละศรี วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี*. 3(1), 96-104.
- ทิตนา แหมมณี. (2554). “ทักษะการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์สร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ : การบูรณาการในการจัดการเรียนรู้.” *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 36(2), 188-204.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา Teaching and Learning English at Elementary Education Level*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นาถิชา สีทองเพ็ญ. (2562). การพัฒนาความสามารถการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- บุญยาพร อุณากุล. (2545). การพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึก. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประลอง ครุทน้อย. (2566). เกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการฟัง (Online).
<https://www.gotoknow.org/posts/457798>, 17 เมษายน 2566
- บุญญวัฐฐ์ ตั้งจงจินตน์. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและการตั้งใจซื้อซ้ำขนมขบเคี้ยวนำเข้าญี่ปุ่นผ่านช่องทาง Facebook Live ของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. สารนิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สหุยอวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- พลภูมิ เชื้อสง่า. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางในการพัฒนาทักษะด้านการฟังพูดและความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- พัชรินทร์ จันที. (2565). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. การค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พัฒนา พรหมณี. (2563). “แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในงาน.” วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย. 26(1), 59-65.
- ภัคกร อุบลน้อย. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. การค้นคว้าอิสระครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภัทรวดี ปันติ. (2558). ผลการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกมล-เรียมสุโกศล (บ้านผาใต้). วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ภัทรวดี ยวนชื่น. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับแนวการสอนแบบเดิม. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มณี อินทพันธ์. (2553). การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง: วิวัฒนาการและการนำไปใช้กับผู้เรียนต่างบุคลิกภาพรูปแบบการเรียนรู้และระดับความสามารถทางภาษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษประยุกต์ศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- มณีญา สุราษ. (2560). การวัดและประเมินผลการศึกษา. อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2556). การพัฒนาเครื่องมือวัดด้านเจตพิสัยและทักษะพิสัย. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มาศสุภา มายอด. (2559). ความสำคัญของการพูด (Online). <https://massupha.wordpress.com>, 6 พฤษภาคม 2567.
- ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์. (2530). บทเรียนวิชาชุดครูทางวิทยุไปรษณีย์ชุดวิชาครูระดับ พ.ม. วิชา หลักการสอน. นครสวรรค์ : ศูนย์การศึกษาสำหรับครูทางวิทยุไปรษณีย์.
- รัชฎาภรณ์ พรภูติ. (2559). เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษแบบ TPR (Total Physical Response) (Online). <https://www.gotoknow.org>, 8 มิถุนายน 2567.
- รุ่งพะนอ รักอยู่. (2559). ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาไทย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ : ในเขตภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร-มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยบูรพา.
- โรงเรียนวิเชียรชม. (2565ก). หลักสูตรสถานศึกษา. สงขลา: โรงเรียนวิเชียรชม.
- _____. (2565ข). ผลการสอบวัดความก้าวหน้า ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565. สงขลา: โรงเรียนวิเชียรชม.
- ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศิลปกร.
- วัฒนา เพ็ชรวงศ์. (2542). พฤติกรรมและความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการใช้บริการ 13. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วารี ถิระจิตร. (2540). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: จุฬารักษ์.
- วิภาดา ยี่สุนรัมย์. (2563). “การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) กับวิธีการจัดการเรียนรู้ตามปกติ.” วารสารศิลปศาสตรราชชมงคลสุวรรณภูมิ. 2(2), 403-414.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วีรวรรณ ราโช. (2560). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การศึกษาค้นคว้าอิสระครุศาสตร-มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศศิธรดา พันชัยภู. (2556). การพัฒนาความสามารถทางการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนโดยการเล่าเรื่องแบบตอบสนองด้วยท่าทาง. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ศิริพร พลโชติ และอดิสร เนาวนนท์. (2561). “การศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.” **วารสารราชพฤกษ์**. 16(3), 81-89.
- ศิริเพ็ญ อึ้งสิทธิพูนพร. (2552). “การสอนแบบทีฟิอาร์ (ทีฟิอาร์) คืออะไร.” **จดหมายข่าวสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท**. 30(1), 2-3.
- สมบัติ บารมี. (2551). **ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทหมพันท์ไฟเบอร์ซีเมนต์จำกัด (มหาชน)**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมโภชน์ ธรรมแสง. (2546). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง**. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุชาวลี วงศ์ศรีทา. (2565). **การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภณวิชญ์ อินแก้ว. (2559). **เกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการฟัง** (Online). <https://shorturl.asia/gCNuK>, 17 เมษายน 2566.
- อรทัย มูลคำ. (2551). **การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). **การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุเทน ปัญญา. (2553). **เอกสารประกอบการเรียนรายวิชาสถิติและการวิจัยทางโภชนาการศึกษาศาสตร์ศึกษา**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เอื้องฟ้า สุจारी. (2564). **การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- Asher J. J. (1979). **Learning Another Language Through Actions: The Complete Teacher's Guide Book Los Gatos**. California: Sky Oaks Publication.
- Brown, G.W. and Harris, T.O. (2023). **Speaking Scoring Rubric** (Online). <https://www.scribd.com/document/531474035/Rubrik> 17 เมษายน 2566.
- Brown, H.D. (2004). **Language Assessment : Principles and Classroom Practice**. SanFransisco: SanFransisco State University.

- Davies, P. (1990). "The Use of Drama in English Teaching." **TESL Canada Journal**. 8(1), 87-99.
- Harmer, J. (1999). "The Practice of English Language Teaching." **Longman**. 24(1), 13-25.
- _____. (2007). **The practice of English language teaching**. Harlow, Essex: Pearson Education.
- Hubbard, P. (1983). **A training course for TEFL**. New York and: Oxford University Press.
- Kauffman J. (2566). **Active Listening Rubric** (Online). https://uk.instructure.com/files/92250188/download?download_frd=1 25 ตุลาคม 2566.
- Krashen, S. D. (1987). **Principles and practice in second language acquisition**: New York: Prentice-Hall International.
- Kusnierek, A. (2015). "Developing Students' Speaking Skills through Role-play." **World Scientific News** (Online). www.worldscientificnews.com, 25 ตุลาคม 2566.
- Madsen, H. S. (1983). **Techniques in Testing**. Oxford: Oxford University Press.
- Nation, I. S. P. (2009). **Teaching ESL/EFL listening and speaking**. New York: Routledge.
- Ross, E. P. (1990). **An introduction to teaching the language arts**. Fort Worth, Tex: Holt, Rinehart and Winston.
- Rubin, J. (1990). **Improving foreign language listening comprehension**. Washington, DC: Georgetown University Press.
- Tugba, I. C., Tolga C. and Sedat K. (2021). "The Effect of Total Physical Response Method on Vocabulary Learning/Teaching: A Mixed Research Synthesis." **English Language Teaching**. 14(12), 17.
- Underhill, N. (1987). **Testing spoken language: A handbook of oral testing techniques**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Underwood, M. (1989). **Teaching Listening**. New York: Longman.
- Weir, C. J. (1990). **Communicative language testing**. New York: Prentice Hall.
- Widdowson, H. G. (1985). **Teaching language as communication**. Oxford: Oxford University Press.
- Widodo, H. P. (2009). "Teaching children using a total physical response (TPR) method: Rethinking." **Journal of Academic Research and Trends in Educational Sciences**. 33(2), 613-618.
- Wilson, J. J. (2008). **How to teach listening**. Harlow, Essex: Pearson Longman.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา
ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดและประเมินผล
2. นางเบญจพร คงอินทร์ ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
(ภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงาน โรงเรียนวิเชียรชม จังหวัดสงขลา
ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ
3. นางอรรณณ เชาว์บรร ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
(ภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงาน โรงเรียนวิเชียรชม จังหวัดสงขลา
ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๐๓๗

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๘ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวสุภารัตน์ ขุนคำรัตน์ รหัส ๖๔G๐๔๑๒๐๒๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช)
คณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทร. ๐๘ ๑๘๔๘ ๑๖๕๐

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของ นางสาวสุภารัตน์ ขุนคำวิทย์ รหัส ๖๔6๑๙๑๒๐๒๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓” นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

.....

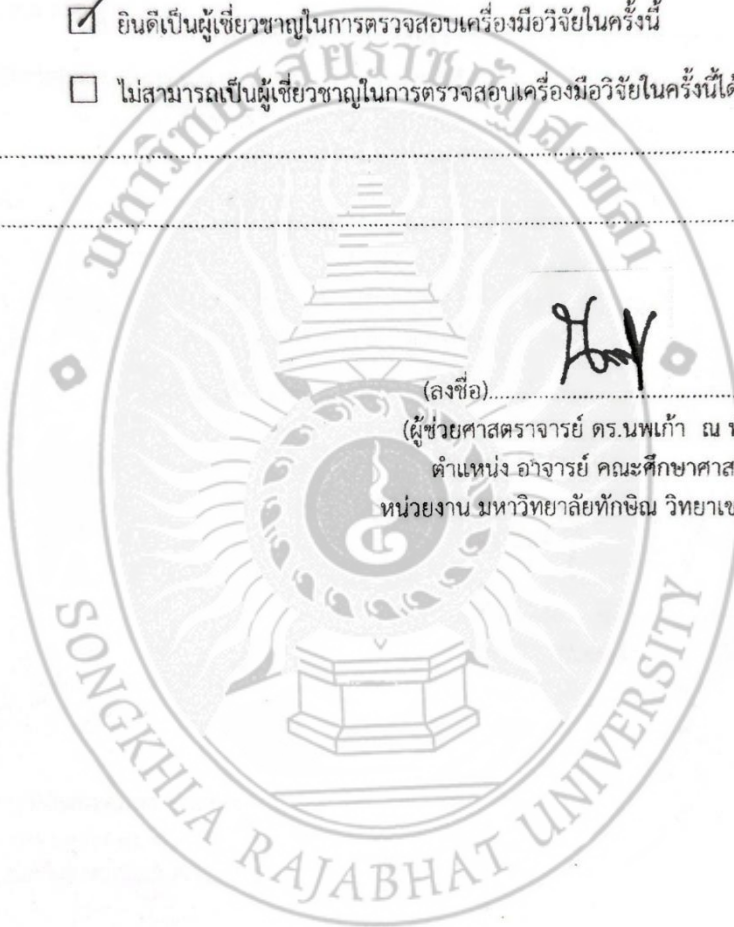
.....

(ลงชื่อ).....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง)

ตำแหน่ง อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์

หน่วยงาน มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๐๓๘

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๘ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณอรรณณ เชาว์บวร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวสุภารัตน์ ขุนคำรัตน์ รหัส ๖๔G๑๔๑๒๐๒๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ทำวิจัยค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช)
คณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทร. ๐๘ ๑๘๘๘ ๑๖๕๐

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้า นางอรรณ เชาว์บรร เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของ นางสาวสุภารัตน์ ขุนคำริห์ รหัส ๖๔6๑๔๑๒๐๒๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓” นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....

(นางอรรณ เชาว์บรร)

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการ
หน่วยงาน โรงเรียนวิเชียรชม จังหวัดสงขลา

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๐๓๙

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๘ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณเบญจพร คงอินทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวสุภาภรณ์ ขุนคำรติ รหัส ๖๔G๑๙๑๒๐๒๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศรี ชูรักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช)

คณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทร. ๐๘ ๑๘๘๘ ๑๖๕๐

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้า นางเบญจพร คงอินทร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของ นางสาวสุภารัตน์ ขุนคำรพี รหัส ๖๔G๑๔๑๒๐๒๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓” นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

(ลงชื่อ).....

(นางเบญจพร คงอินทร์)

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
หน่วยงาน โรงเรียนวิเชียรชม จังหวัดสงขลา

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ13101
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 My school เรื่อง Place in my school เวลา 2 ชั่วโมง
 ใช้สอน.....ครูผู้สอน นางสาวสุภารัตน์ ขุนดำริห์

1. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับสถานที่ในโรงเรียน การถามและให้ข้อมูลสถานที่ในโรงเรียนทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ในห้องเรียนและสถานศึกษาและยังสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารกับบุคคลภายนอกได้อย่างเหมาะสม

2. มาตรฐาน/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 มาตรฐาน ตัวชี้วัด /

ต 1.2 ป.3/2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง

ต 1.2 ป.3/5 บอกความรู้สึกรักของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.1 นักเรียนจับคู่ภาพและคำศัพท์ได้ถูกต้อง

2.2.2 นักเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนได้

2.2.3 นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

3. สาระการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

Vocabulary: Library, First aid room, Computer lap, Gym, Cafeteria, Science room, Music room, Playground, Classroom, Art room

Structure1: A: Where is it?

B: It is the

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 ชื่นนำเสนอและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิมเรื่อง Place in my school ซึ่งจะนำเสนอคำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูสอนคำศัพท์ทั้งหมดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างทีละคำและพูดคำศัพท์ครั้งละ 3 ครั้งโดยให้ผู้เรียนฟังอย่างเดียวจนครบทั้งหมด
2. ครูเริ่มสอนคำศัพท์โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและออกเสียงคำศัพท์ 3 ครั้งโดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ
3. เมื่อนักเรียนสามารถออกเสียงอ่านคำศัพท์ได้ครบทุกคำแล้ว ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่ได้เรียนมา โดยครูจะพูดแล้วชี้ไปที่บัตรภาพเป็นตัวอย่าง เช่น This is the classroom.
4. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำแล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำแล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ชั่วโมงที่ 2

Vocabulary: Library, First aid room, Computer lab, Gym, Cafeteria, Science room, Music room, Playground, Classroom, Art room

Structure2: A: Where do you study

B: I study in the

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิม เรื่อง Place in my school ซึ่งจะให้นักเรียนอ่านคำศัพท์จากสื่อการสอน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูเริ่มสอนโครงสร้างประโยค โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและสนทนากตัวอย่างให้ฟัง 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนฝึกอ่านบทสนทนาและยกบัตรภาพตามผู้สอน

3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนอ่านพร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ

2. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการใช้ให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

5. ภาระ/ชิ้นงาน

6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

- 6.1 บัตรคำศัพท์
- 6.2 POWER POINT (คำศัพท์ เรื่อง Place in my school)
- 6.3 ใบงาน

7. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. นักเรียนจับคู่ภาพและคำศัพท์ได้ถูกต้อง	สังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สะกด และบอกความหมายของคำตรงกับภาพ	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
2. นักเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนได้	สังเกตจากการโต้ตอบและความถูกต้องในการสนทนาตามโครงสร้าง	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ	การมีส่วนร่วมในการทำงาน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ13101
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 My school เรื่อง Things at school เวลา 2 ชั่วโมง
 ใช้สอน.....ครูผู้สอน นางสาวสุภารัตน์ ขุนดำริห์

1. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำศัพท์และประโยคพื้นฐานเกี่ยวกับการอุปกรณ์การเรียนการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน การพูดเข้าจังหวะ (Chant) การเขียนบรรยายการพูดโต้ตอบด้วยประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในห้องเรียนและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารกับบุคคลภายนอกได้อย่างมั่นใจ

2. มาตรฐาน/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

- ต 1.2 ป.3/2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง
- ต 1.2 ป.3/5 บอกความรู้สึกรักของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1.1 นักเรียนสามารถยกอย่างคำศัพท์และความหมายเกี่ยวกับสิ่งของภายในโรงเรียน
- 2.1.2 นักเรียนสามารถจำแนกสิ่งของภายในโรงเรียนของห้องต่าง ๆ ได้
- 2.1.3 นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

3. สาระการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

Vocabulary: Table, Desk, Chair, Paper clip, Stapler, Board, School bag, Glue, Scissors, Book

Structure1: A: What is this?

B: This is a

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 ชื่นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิม เรื่อง Things in school ซึ่งจะนำเสนอคำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูสอนคำศัพท์ทั้งหมดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างทีละคำและพูดคำศัพท์ครั้งละ 3 ครั้ง โดยให้ผู้เรียนฟังอย่างเดียวจนครบทั้งหมด
2. ครูเริ่มสอนคำศัพท์โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและออกเสียงคำศัพท์ 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ
3. เมื่อนักเรียนสามารถออกเสียงอ่านคำศัพท์ได้ครบทุกคำแล้ว ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่ได้เรียนมา โดยครูจะพูดแล้วชี้ไปที่บัตรภาพเป็นตัวอย่าง เช่น This is a table.
4. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ชั่วโมงที่ 2

Vocabulary: Table, Desk, Chair, Paper clip, Stapler, Board, School bag, Glue, Scissors, Book

Structure2: A: Where is it?

B: It is

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิมเรื่อง Things in school ซึ่งจะให้นักเรียนอ่านคำศัพท์จากสื่อการสอน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูเริ่มสอนโครงสร้างประโยค โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและสนทนากตัวอย่างให้ฟัง 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนฝึกอ่านบทสนทนาและยกบัตรภาพตาม

ผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนอ่านพร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ

2. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการใช้ให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

5. ภาระ/ชิ้นงาน

5.1 ใบงาน

6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

5.1 บัตรคำศัพท์

5.2 POWER POINT

7. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. นักเรียนสามารถยกย่องคำศัพท์และความหมายเกี่ยวกับสิ่งของภายในโรงเรียน	สังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สะกด และบอกความหมายของคำ	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
2. นักเรียนสามารถจำแนกสิ่งของภายในโรงเรียนของห้องต่าง ๆ ได้	ตรวจใบงาน	ใบงาน	50% ขึ้นไป
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	การมีส่วนร่วมในการทำงาน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาอังกฤษ	รหัสวิชา อ13101
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1	ปีการศึกษา 2566
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 My school	เรื่อง Days and Months	เวลา 2 ชั่วโมง
ใช้สอน.....ครูผู้สอน นางสาวสุภารัตน์ ขุนดำริห์		

1. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้เกี่ยวกับวันและเดือนเทศกาลวันสำคัญที่เหมาะสมกับวัย สามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะและสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

2. มาตรฐาน/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.2 ป.3/2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง

ต 1.2 ป.3/5 บอกความรู้สึกรักของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1.1 นักเรียนออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์วันและเดือนได้

2.1.2 นักเรียนร้องเพลงเกี่ยวกับคำศัพท์วันและเดือนได้

2.1.3 นักเรียนมีมารยาทในการเรียน

3. สาระการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

Vocabulary: Sunday, Monday, Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday, Saturday, First, Second, last

Structure1: A: What is today?

B: Today is

ชั่วโมงที่ 2

Vocabulary: January, February, March, April, May, June, July, August, September, October, November, December

Structure2: A: What is the first month?

B: It is

Structure3: A: What is the second month?

B: It is

Structure4: A: What is the last month?

B: It is

ชั่วโมงที่ 1

Vocabulary: Sunday, Monday, Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday, Saturday, First, Second, last

Structure1: A: What is today?

B: Today is

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิม เรื่อง Days ซึ่งจะนำเสนอคำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นๆ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูสอนคำศัพท์ทั้งหมดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างทีละคำและพูดคำศัพท์ครั้งละ 3 ครั้ง โดยให้ผู้เรียนฟังอย่างเดียวจนครบทั้งหมด

2. ครูเริ่มสอนคำศัพท์โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและออกเสียงคำศัพท์ 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ

3. เมื่อนักเรียนสามารถออกเสียงอ่านคำศัพท์ได้ครบทุกคำแล้ว ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่ได้เรียนมา โดยครูจะพูดแล้วชี้ไปที่บัตรภาพเป็นตัวอย่าง เช่น Today is Monday.

4. ครูฝึกนักเรียนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำแล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ชั่วโมงที่ 2

Vocabulary: January, February, March, April, May, June, July, August, September, October, November, December

Structure2: A: What is the first month?

B: It is

Structure3: A: What is the second month?

B: It is

Structure4: A: What is the last month?

B: It is

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิม เรื่อง Months ซึ่งจะให้นักเรียนอ่านคำศัพท์จากสื่อการสอน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูเริ่มสอนโครงสร้างประโยค โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและสนทนาตัวอย่างให้ฟัง 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนฝึกอ่านบทสนทนาและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนอ่านพร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ

2. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำแล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

5. ภาระ/ชิ้นงาน

-

6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

5.1 บัตรคำศัพท์

5.2 POWER POINT

7. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. นักเรียนออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์วันและเดือนได้	สังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สะกดและบอกความหมายของคำ	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
2. นักเรียนร้องเพลงเกี่ยวกับคำศัพท์วันและเดือนได้	ความถูกต้องของลำดับวันและเดือน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	การมีส่วนร่วมในการทำงาน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาอังกฤษ	รหัสวิชา อ13101
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1	ปีการศึกษา 2566
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 My school	เรื่อง Time	เวลา 2 ชั่วโมง
ใช้สอน.....ครูผู้สอน นางสาวสุภารัตน์ ขุนดำริห์		

1. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่องเวลาเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการใช้ชีวิตประจำวัน การเข้าใจและสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับเวลาได้จะทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในห้องเรียนและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารกับบุคคลภายนอกได้อย่างมั่นใจ

2. มาตรฐาน/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.3/2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค และบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต 1.2 ป.3/2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง

ต 4.1 ป.3/1 ฟังคำพูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.1 บอกคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเวลาได้

2.2.2 จับคู่ความหมายและคำศัพท์เกี่ยวกับเวลาได้

2.2.3 นักเรียนแสดงบทบาทสมมติการใช้ชีวิตประจำวันได้

2.2.4 นักเรียนมีกระตือรือร้นในการเรียน

3. สาระการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

Vocabulary:

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

Vocabulary: One, Two, Three, Four, Five, Six, Seven, Eight, Nine, Ten, Eleven, Twelve, Thirteen, Fourteen, Fifteen, Sixteen, Seventeen, Eighteen, Nineteen, Twenty

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการให้นักเรียนเล่นเกมบิงโก เพื่อทบทวนจำนวน)1-20(

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูสอนคำศัพท์ทั้งหมดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างทีละคำ และพูดคำศัพท์ครั้งละ 3 ครั้ง โดยให้ผู้เรียนฟังอย่างเดียวจนครบทั้งหมด
2. ครูเริ่มสอนคำศัพท์โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและออกเสียงคำศัพท์ 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ
3. เมื่อนักเรียนสามารถออกเสียงอ่านคำศัพท์ได้ครบทุกคำแล้ว ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่ได้เรียนมา โดยครูจะพูดแล้วชี้ไปที่บัตรภาพเป็นตัวอย่าง One
4. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนอ่านจำนวนในบัตรคำแล้วทำท่าใช้วลีลักษณะของตัวเลขนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำแล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ชั่วโมงที่ 2

Vocabulary: Clock, Hour, Minute, Minute hand, Second hand, Hour hand, Time

Structure2: A: What time is it?

B: It isO'clock.

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำเสนอและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิม เรื่อง Time ซึ่งจะให้นักเรียนอ่านคำศัพท์จากสื่อการสอน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูเริ่มสอนโครงสร้างประโยค โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและสนทนายกตัวอย่างให้ฟัง 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนฝึกอ่านบทสนทนาและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนอ่านพร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ

2. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการใช้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

5. ภาระ/ชิ้นงาน

5.1 ใบงาน

6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

6.1 บัตรคำศัพท์

6.2 POWER POINT (คำศัพท์เรื่อง Time)

7. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. บอกคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับเวลาได้	สังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สะกด และบอกความหมายของคำ	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
2. จับคู่ความหมายและคำศัพท์เกี่ยวกับเวลาได้	ตรวจใบงาน	ใบงาน	50% ขึ้นไป
3. นักเรียนแสดงบทบาทสมมติการใช้ชีวิตประจำวันได้	การมีส่วนร่วมในการทำงาน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
4. นักเรียนมีกระตือรือร้นในการเรียน	การมีส่วนร่วมในการทำงาน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รายวิชาภาษาอังกฤษ	รหัสวิชา อ13101
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1	ปีการศึกษา 2566
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 My school	เรื่อง RouTime	เวลา 2 ชั่วโมง
ใช้สอน.....ครูผู้สอน นางสาวสุภารัตน์ ขุนดำริห์		

1. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

กิจวัตรประจำวันเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต การเรียนภาษาอังกฤษเรื่องกิจวัตรประจำวันเป็นการเสริมสร้างการตรงต่อเวลาและความรับผิดชอบงานบ้าน เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก

2. มาตรฐาน/ตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.3/2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค และบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต 1.2 ป.3/2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง

ต 4.1 ป.3/1 ฟังคำพูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.1 ฟังและอ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคตามที่กำหนด

2.2.2 สนทนาระหว่างผู้ถามและผู้ตอบได้เกี่ยวกับเรื่องที่กำหนด

2.2.3 จับคู่ ระบุคำศัพท์ที่สัมพันธ์กัน

2.2.4 นักเรียนสามารถให้ข้อมูลกิจวัตรประจำวันของตนเองได้

2.2.5 นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน

3. สาระการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

Vocabulary: Wake up, Water the plant, Go to school, Do the homework, Watch TV, Feed the pet, Sleep, Exercise, Surf the net, Listen to music

Structure1: A: What do you do in the morning?

B: I

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการแสดงท่าทางการทำกิจกรรมต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนทายเป็นภาษาไทย
2. ครูให้ความรู้คำศัพท์ภาษาไทยที่นักเรียนทายถูกและสัมพันธ์กับภาพคู่กับภาษาอังกฤษ เช่นนักเรียนทายถูกว่า รดน้ำต้นไม้ ครูจะให้ความรู้เป็นภาษาอังกฤษว่า Water the plant

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูสอนคำศัพท์ทั้งหมดพร้อมกับชี้ไปที่ภาพให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างทีละคำและพูดคำศัพท์ครั้งละ 3 ครั้ง โดยให้ผู้เรียนฟังอย่างเดียวจนครบทั้งหมด
2. ครูเริ่มสอนคำศัพท์โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและออกเสียงคำศัพท์ 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ
3. เมื่อนักเรียนสามารถออกเสียงอ่านคำศัพท์ได้ครบทุกคำแล้ว ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่ได้เรียนมา โดยครูจะพูดแล้วชี้ไปที่บัตรภาพเป็นตัวอย่าง
4. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบจากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกให้ผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน ให้ผู้เรียนฝึกคนละ 5 คำ โดยคนแรกจะหยิบบัตรคำศัพท์ แล้วให้อีกคนทายคำศัพท์ที่คนแรกโชว์ให้ดู โดยมีครูเป็นผู้ประเมินทักษะการฟังและการพูด เมื่อครบคนละ 5 คำแล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

ชั่วโมงที่ 2

Vocabulary: Shopping, Cook, Set the table, Morning, Afternoon, Evening, Wash the dish, Sweep the floor, Mop the floor, Night

Structure2: She/He in the morning.
 She/He in the afternoon.
 She/He in the evening

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทบทวนความรู้เดิม เรื่อง Routine ซึ่งจะให้นักเรียนอ่านคำศัพท์จากสื่อการสอน
2. ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันเพิ่มเติม

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

1. ครูเริ่มสอนโครงสร้างประโยค โดยการยกบัตรภาพให้นักเรียนดูและสนทนากันตัวอย่างให้ฟัง 3 ครั้ง โดยนักเรียนฟังอย่างเดียว จากนั้นครูให้นักเรียนฝึกอ่านบทสนทนาและยกบัตรภาพตามผู้สอน 3 ครั้ง และครูโชว์บัตรภาพ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเรียนอ่านพร้อมกัน ครูเริ่มฝึกนักเรียนไปเรื่อย ๆ ทั้งห้องเรียน รายกลุ่มและรายบุคคล ตามลำดับ
2. ครูฝึกนักเรียนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ โดยเริ่มจากการแบ่งบทบาทผู้ถามและผู้ตอบ จากนั้นก็เริ่มแบ่งบทสนทนาตามโครงสร้างตามแผนการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

1. ครูฝึกนักเรียน โดยการให้นักเรียนจับคู่ เลือกภาพคนละ 5 ภาพ แล้วให้บรรยายเกี่ยวกับภาพตามโครงสร้างประโยค เช่น หากเป็นภาพผู้หญิงทำอาหารตอนเช้า นักเรียนก็จะบรรยายว่า She cooks in the morning.

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล

1. ครูประเมินทักษะการฟังและการพูดนักเรียน จากการที่ให้นักเรียนจับคู่กันตามโต๊ะเรียน แล้วผู้เรียนทายคำศัพท์คนละ 5 คำ เมื่อครบคนละ 5 คำ แล้วให้นักเรียนสลับบทบาทกัน

5. ภาระ/ชิ้นงาน

-

6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

- 6.1 บัตรคำศัพท์
- 6.2 POWER POINT

7. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การผ่าน
1. ฟังและอ่านออกเสียงคำศัพท์และประโยคตามที่กำหนด	สังเกตความถูกต้องในการออกเสียง สะกดและบอกความหมายของคำ	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
2. สนทนาระหว่างผู้ถามและผู้ตอบได้เกี่ยวกับเรื่องที่กำหนด	สังเกตความถูกต้องในการตอบคำถามตามโครงสร้าง	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
3. จับคู่ ระบุคำศัพท์ที่สัมพันธ์กัน	ตรวจใบงาน	ใบงาน	50% ขึ้นไป
4. นักเรียนสามารถให้ข้อมูลกิจวัตรประจำวันของตนเองได้	การมีส่วนร่วมในการทำงาน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป
5. นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน	การมีส่วนร่วมในการทำงาน	การสังเกตของครู	50% ขึ้นไป

คู่มือครูสำหรับการทดสอบวัดทักษะการฟัง

คำชี้แจงสำหรับครู จัดห้องสอบตามเลขที่ 1-40 ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 และปฏิบัติดังนี้

1. วิธีการทดสอบ

ก่อนสอบ

- 1.1 ตรวจสอบจำนวนและลำดับการนั่งของนักเรียน
- 1.2 ครูแจกแบบให้นักเรียนพร้อมกระดาษคำตอบ คนละ 1 ชุด

ระหว่างสอบ

- 1.3 ดำเนินการสอบตามแนวปฏิบัติตามคำสั่งของข้อสอบ โดยมี 4 ส่วนได้แก่
 - Part A: ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับภาพ (ความถูกต้องของคำศัพท์)
 - Part B: ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ (การรู้ความหมายคำศัพท์)
 - Part C: ให้นักเรียนตอบคำถามจากภาพให้ถูกต้อง (ความเข้าใจ)
 - Part D: ให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่ภาพและคำตอบให้ถูกต้อง (การปฏิบัติตามคำสั่ง)

หลังสอบ

- 1.4 เก็บข้อสอบเรียงตามเลขที่ 1-40
- 1.5 ตรวจสอบจำนวนของข้อสอบ

2. บทบาทครู

- 2.1 ดำเนินการสอบโดยการเป็นผู้ควบคุมการสอบให้เป็นไปอย่างเรียบร้อย
- 2.2 หากมีนักเรียนขาดสอบให้เขียนชื่อด้วยปากกาสีแดงลงในกระดาษคำตอบ
- 2.3 ให้ความรู้และตอบข้อซักถามของนักเรียน
- 2.4 ตรวจนับและจัดเก็บข้อสอบเมื่อหมดเวลา

3. บทบาทนักเรียน

- 3.1 ดำเนินการสอบโดยการเป็นผู้สอบด้วยความโปร่งใส
- 3.2 หากมีคำถามนักเรียนสามารถยกมือถามผู้คุมสอบ

4. เวลา

- 4.1 60 นาที

5. อุปกรณ์/สื่อ

- 5.1 แบบทดสอบ 1 ฉบับ
- 5.2 คลิปเสียง

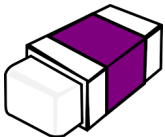
แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง

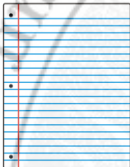
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

Name.....No.....Class.....

- Part A: ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับภาพ (ความถูกต้องของคำศัพท์)

Classroom	Pen	Book	Pencil	Go to school
Library	Eraser	Computer	Paper	Science room

1.		
2.		
3.		
4.		
5.		
6.		

7.		
8.		
9.		
10.		

● Part B: ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ (การรู้ความหมายคำศัพท์)

11. Eraser =
12. Pencil =
13. Library =
14. Art room =
15. Desk =
16. Chair =
17. Water the plant=
18. Have breakfast =
19. Have lunch =
20. Have dinner =

- Part C: ให้นักเรียนตอบคำถามจากภาพให้ถูกต้อง (ความเข้าใจ)

22

25

21. A: Where is it?
B:

22. A: What is this?
B:

23. A: What do you do in the morning?
B:

24. A: What time is it?
B:

25. A: What is this?
B:

26. A: What does teacher do?
B:

27. A: What is the date ?
B:

28. A: What is the month ?
B:

29. A: What is the last month ?
B:

30. A: What is the first month ?
B:

- Part D: ให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่ภาพและคำตอบให้ถูกต้อง (การปฏิบัติตามคำสั่ง)

31. Art room

32. Water the plant

33. Scissor

34. Science room

35. Gym

36. Playground

37. First aid room

38. Borad

39. Glue

40. Book

คู่มือครูสำหรับการทดสอบวัดทักษะการพูด

คำชี้แจงสำหรับครู จัดห้องสอบตามเลขที่ 1-40 ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 ปฏิบัติ ดังนี้

1. วิธีการทดสอบ

ก่อนสอบ

- 1.1 ตรวจสอบจำนวนและลำดับการนั่งของนักเรียน
- 1.2 ครูเรียกนักเรียนมาสอบตามเลขที่

ระหว่างสอบ

- 1.3 ดำเนินการสอบตามแนวปฏิบัติตามคำสั่งของข้อสอบ โดยมี 4 ส่วนได้แก่
 - Part A: ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรคำศัพท์คนละ 3 ใบและอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง
 - Part B: ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรภาพคำศัพท์คนละ 3 ใบ แล้วบอกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับภาพ
 - Part C: ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรภาพแล้วตอบคำถามตามโครงสร้างของประโยคที่กำหนดให้ โดยครูผู้สอนจะเป็นผู้ถามและนักเรียนจะเป็นผู้ตอบคำถาม
 - Part D: ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรคำถามคนละ 3 คำถามแล้วตอบคำถามให้ถูกต้อง

หลังสอบ

- 1.4 ตรวจสอบจำนวนของนักเรียนและความถูกต้อง

2. บทบาทครู

- 2.1 ดำเนินการสอบโดยการเป็นผู้ควบคุมการสอบให้เป็นไปอย่างเรียบร้อย
- 2.2 หากมีนักเรียนขาดสอบให้เขียนชื่อด้วยปากกาสีแดงลงในกระดาษคำตอบ
- 2.3 ให้ความรู้และตอบข้อซักถามของนักเรียน

3. บทบาทนักเรียน

- 3.1 ดำเนินการสอบโดยการเป็นผู้สอบด้วยความโปร่งใส
- 3.2 ออกมาสอบตามเลขที่เมื่อครูผู้คุมสอบเรียก
- 3.3 หากมีคำถามนักเรียนสามารถยกมือถามผู้คุมสอบ

4. เวลา

- 4.1 60 นาที

5. อุปกรณ์/สื่อ

- 5.1 บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ

แบบทดสอบวัดทักษะการพูด

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

Name.....No.....Class.....

- Part A: ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรคำจากกล่องที่ครูเตรียมให้แล้วอ่านคำศัพท์คนละ 3 คำ (การออกเสียง)

1. Playground	10. Gym	19. Classroom
2. Table	11. Desk	20. Clip
3. Pen	12. Pencil	21. Glue
4. Book	13. Notebook	22. Paper
5. Sunday	14. Monday	23. Friday
6. June	15. December	24. July
7. October	16. Wake up	25. Watch TV
8. Sleep	17. Go to school	26. Surf the net
9. Exercise	18. Feed the pet	27. Water the plant

- Part B: ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรภาพแล้วบอกคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์กับภาพ คนละ 3 ภาพ (ความสามารถในการพูด)

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

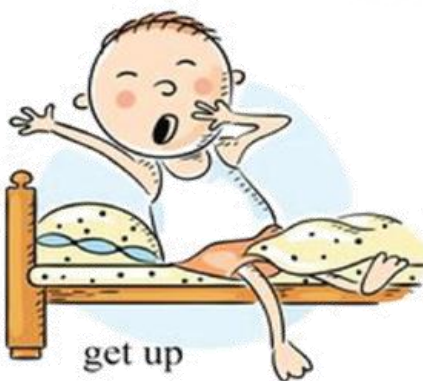
40

41

42

get up

43

have a shower

- Part C: ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรภาพแล้วตอบคำถามตามโครงสร้างประโยค ดังต่อไปนี้ (ความถูกต้อง)

➤ ชุดที่ 1

44. What is this?
45. Where is it?
46. What does she do in the morning/afternoon/evening?
47. What time is it?
48. What is the day?

➤ ชุดที่ 2

49. What is this?
50. Where is it?
51. What does she do in the morning/afternoon/evening?
52. What time is it?
53. What is the day?

● Part D: ให้นักเรียนสุ่มหยิบคำถามแล้วตอบให้ถูกต้อง (ความเข้าใจ)

54. What is the first day of the week?
55. What is the second day of the week?
56. What is the first month of the year?
57. What is the fifth day of the week?
58. What is the sixth month of the year?
59. What do you do in the evening?
60. What is it? (Eraser)
61. What does she do? (Teacher)
62. What is the third day of the week?
63. What is the tenth month of the year?

แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวิเชียรชม อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

3: มาก

2: ปานกลาง

1: น้อย

กิจกรรม	ความพึงพอใจ		
	3	2	1
ด้านเนื้อหา			
1. เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน			
2. เนื้อหา มีรูปแบบที่น่าสนใจ			
3. เนื้อหาใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของนักเรียน			
ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้			
4. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้กับเพื่อนร่วมชั้น			
5. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก			
6. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ			
7. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ			
8. กิจกรรมทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียน			
ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้			
9. สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับนักเรียน			
10. สื่อการสอนมีรูปแบบที่หลากหลาย			
11. สื่อการสอนมีรูปแบบที่น่าสนใจ			
12. สื่อการสอนมีรูปแบบที่มีความชัดเจน			
13. นักเรียนเข้าใจรูปภาพและอ่านคำศัพท์ผ่านสื่อการสอน			
ด้านการวัดและประเมินผล			
14. ครูมีการวัดประเมินผลของนักเรียนเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล			
15. ครูมีการประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาที่ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้			
16. ครูมีการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน			
รวมคะแนน			
รวมทั้งหมด			

ภาคผนวก ง
การหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์) ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
ด้านเนื้อหา							
1. สอดคล้องมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3. มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (ทีพีอาร์)							
4. การจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับวัย และความสนใจของนักเรียน	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5. การจัดการเรียนรู้สอดคล้องตาม ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6. การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมให้ นักเรียนใช้ทักษะการฟังและพูด	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
7. ระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้ เหมาะสม	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้							
8. เนื้อหาในสื่อถูกต้องชัดเจน	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9. สื่อการสอนสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
10. สื่อการสอนสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
11. สื่อการสอนกระตุ้นความสนใจ ของนักเรียนการวัดและ ประเมินผล	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 17 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
ด้านการวัดและประเมินผล							
12. เครื่องมือวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
13. เครื่องมือวัดและประเมินผลมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	5	5	5	15	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
รวม	65	65	65	195	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 18 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง
ภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
ตอนที่ 1							
1. แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
2. คำชี้แจงในแบบทดสอบวัดทักษะ การฟัง มีความชัดเจน อ่านแล้ว เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
3. แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง มีความยากง่าย เหมาะสมกับ นักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
4. แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง มีความเหมาะสมในการวัดความรู้ ของนักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
5. แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง มีเกณฑ์การวัดและประเมินผล ที่เหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
รวม	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
ตอนที่ 2							
Part A ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับภาพ(ความถูกต้องของคำศัพท์)							
1. Classroom	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 1
2. Pen	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 2
3. Book	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 3
4. Pencil	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 4
5. Go to school	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 5
6. Library	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 6
7. Eraser	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 7
8. Computer	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 8
9. Paper	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 9
10. Science room	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 10
11. Art room	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
12. Water the plant	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
13. Scissor	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
14. Science room	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
15. Gym	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
16. Playground	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
17. Water the plant	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
18. Do homework	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
19. Computer	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
20. Chair	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
Part B ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ (การรู้ความหมายคำศัพท์)							
21. Eraser =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 11
22. Pencil =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 12
23. Library =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 13
24. Art room =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 14
25. Desk =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 15
26. Chair =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 16
27. Water the plant=	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 17
28. Have breakfast =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 18
29. Have lunch =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 19
30. Have dinner =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 20
31. Go to school =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
32. Wake up =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
33. Get up =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
34. Sunday =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
35. Friday =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
36. March =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
37. June =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
38. July =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
39. First =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
40. Second =	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
Part C ให้นักเรียนตอบคำถามจากภาพให้ถูกต้อง (ความเข้าใจ)							
41. Where is it?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 21
42. What is this?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 22
43. What do you do in the morning?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 23
44. What time is it?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 24
45. What are those?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 25
46. What is that?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 26
47. What are those?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 27
48. What does teacher do?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 28
49. What does she do?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 29
50. What is the date?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 30
51. What is the month?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
52. What is the last month?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
53. What is the first month?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
54. What is next if today is Sunday?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
55. What does he do in the morning?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
56. What does she do in the morning?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
57. Where are the pens?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
58. Where are the books?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
59. What is the last day of the week?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
60. What is the first day of the week?	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
Part D ให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่ภาพและคำตอบให้ถูกต้อง (ปฏิบัติตามคำสั่ง)							
61. Art room	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 31
62. Water the plant	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 32
63. Scissor	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 33

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
64. Science room	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 34
65. Gym	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 35
66. Playground	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 36
67. First aid room	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 37
68. Board	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 38
69. Glue	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 39
70. Book	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	ข้อที่ 40
71. Window	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
72. Chair	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
73. Table	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
74. Desk	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
75. Notebook	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
76. Book	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
77. Computer	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
78. Library	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
79. Fan	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	
80. Paper	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	

ตาราง 19 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษทั้งฉบับโดยใช้หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
0.92	40

ตาราง 20 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
ตอนที่ 1				
1. แบบทดสอบวัดทักษะการพูด มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	มีความ สอดคล้อง
2. คำชี้แจงในแบบทดสอบวัดทักษะการพูด มี ความชัดเจน อ่านแล้วเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	มีความ สอดคล้อง
3. แบบทดสอบวัดทักษะการพูด มีความยากง่าย เหมาะสมกับนักเรียน	+1	+1	+1	มีความ สอดคล้อง
4. แบบทดสอบวัดทักษะการพูด มีความเหมาะสมในการวัดความรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	มีความ สอดคล้อง
5. แบบทดสอบวัดทักษะการพูด มีเกณฑ์การวัดและประเมินผล ที่เหมาะสม	+1	+1	+1	มีความ สอดคล้อง
รวม	+1	+1	+1	มีความ สอดคล้อง
ตอนที่ 2				
Part A ให้นักเรียนสุ่มหยิบบัตรคำจากกล่องที่ครูเตรียมให้แล้วอ่านคำศัพท์ (การออกเสียง)				
1. Playground	+1	+1	+1	ข้อที่ 1
2. Table	+1	+1	+1	
3. Pen	+1	+1	+1	ข้อที่ 2
4. Book	+1	+1	+1	ข้อที่ 3
5. Sunday	+1	+1	+1	ข้อที่ 4
6. June	+1	+1	+1	
7. October	+1	+1	+1	ข้อที่ 5
8. Sleep	+1	+1	+1	
9. Exercise	+1	+1	+1	ข้อที่ 6
10. Gym	+1	+1	+1	
11. Desk	+1	+1	+1	ข้อที่ 7
12. Pencil	+1	+1	+1	ข้อที่ 8
13. Notebook	+1	+1	+1	
14. Monday	+1	+1	+1	
15. December	+1	+1	+1	

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
16. Wake up	+1	+1	+1	
17. Go to school	+1	+1	+1	
18. Feed the pet	+1	+1	+1	
19. Classroom	+1	+1	+1	
20. Clip	+1	+1	+1	
21. Glue	+1	+1	+1	
22. Paper	+1	+1	+1	
23. Friday	+1	+1	+1	
24. July	+1	+1	+1	
25. Watch TV	+1	+1	+1	ข้อที่ 9
26. Surf the net	+1	+1	+1	
27. Water the plant	+1	+1	+1	ข้อที่ 10
Part B ให้นักเรียนดูหีบบัตรภาพแล้วบอกคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์กับภาพ				
28. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 11
29. 	+1	+1	+1	
30. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 12
31. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 13
32. 	+1	+1	+1	
33. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 14
34. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 15
35. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 16

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
36. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 17
37. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 18
38. 	+1	+1	+1	
39. 	+1	+1	+1	
40. 	+1	+1	+1	
41. 	+1	+1	+1	
42. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 19
43. 	+1	+1	+1	ข้อที่ 20

Part C ให้นักเรียนดูหีบภาพแล้วตอบคำถามตามโครงสร้างประโยค ดังต่อไปนี้
(ความถูกต้อง)

44. What is this?	+1	+1	+1	ข้อที่ 21
45. Where is it?	+1	+1	+1	ข้อที่ 22

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
46. What does she do in the morning/ afternoon/evening?	+1	+1	+1	ข้อที่ 23
47. What time is it?	+1	+1	+1	ข้อที่ 24
48. What is the day?	+1	+1	+1	ข้อที่ 25
				
49. What is this?	+1	+1	+1	ข้อที่ 26
50. Where is it?	+1	+1	+1	ข้อที่ 27
51. What does she do in the morning/afternoon/evening?	+1	+1	+1	ข้อที่ 28
52. What time is it?	+1	+1	+1	ข้อที่ 29
53. What is the day?	+1	+1	+1	ข้อที่ 30
				
54. What is this?	+1	+1	+1	
55. Where is it?	+1	+1	+1	
56. What do they do in the morning/afternoon/evening?	+1	+1	+1	
57. What time is it?	+1	+1	+1	
58. What is the day?	+1	+1	+1	

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	

59. What is this?	+1	+1	+1	
60. Where is it?				
61. What does he do in the morning/afternoon/evening?	+1	+1	+1	
62. What time is it?	+1	+1	+1	
63. What is the day?	+1	+1	+1	
64. What is this?	+1	+1	+1	
65. What is the first day of the week?	+1	+1	+1	ข้อที่ 31
66. What is the second day of the week?	+1	+1	+1	ข้อที่ 32
67. What is the first month of the year	+1	+1	+1	ข้อที่ 33
68. What is the fifth day of the week?	+1	+1	+1	ข้อที่ 34
69. What is the sixth month of the year?	+1	+1	+1	ข้อที่ 35
70. What do you do in the evening?	+1	+1	+1	ข้อที่ 36
71. What is it? (Eraser)	+1	+1	+1	ข้อที่ 37
72. What does she do? (Teacher)	+1	+1	+1	ข้อที่ 38
73. What is the third day of the week?	+1	+1	+1	ข้อที่ 39
74. What is the tenth month of the year?	+1	+1	+1	ข้อที่ 40
75. What is the seventh month?	+1	+1	+1	
76. What is the fifth day?	+1	+1	+1	
77. What does he do in the morning?	+1	+1	+1	
78. What does she do in the morning?	+1	+1	+1	
79. Where are the pens?	+1	+1	+1	

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
80. Where are the books?	+1	+1	+1	
81. What is the last day of the week?	+1	+1	+1	
82. What is the first day of the week?	+1	+1	+1	
83. What is it? (Book)	+1	+1	+1	
84. What are those? (Pens)	+1	+1	+1	

ตาราง 21 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งฉบับโดยใช้หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
0.84	40

ตาราง 22 ค่าความเที่ยงตรงโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
ด้านเนื้อหา							
1. เนื้อหามีความง่าย เหมาะสม กับความสามารถของนักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
2. เนื้อหา มีรูปแบบที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
3. เนื้อหาใกล้เคียงกับ ชีวิตประจำวันของนักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้							
4. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีส่วน ร่วมและแลกเปลี่ยน ประสบการณ์เรียนรู้กับเพื่อน ร่วมชั้น	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
5. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนมีความ มั่นใจและกล้า แสดงออก	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
6. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
7. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
8. กิจกรรมทำให้นักเรียนสนุกกับ การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
ด้านสื่อ/แหล่งการเรียนรู้							
9. สื่อการสอนมีความเหมาะสม กับนักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
10. สื่อการสอนมีรูปแบบที่ หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง
11. สื่อการสอนมีรูปแบบที่ น่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความ สอดคล้อง

ตาราง 22 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	$\bar{x}$	SD	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
12. สื่อการสอนมีรูปแบบที่มีความชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
13. นักเรียนเข้าใจรูปภาพและอ่านคำศัพท์ผ่านสื่อการสอน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
ด้านการวัดและประเมินผล							
14. ครูมีการวัดประเมินผลของนักเรียนเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
15. ครูมีการประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาที่ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
16. ครูมีการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
รวม	+1	+1	+1	3	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง

ตาราง 23 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนทั้งฉบับโดยใช้หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
0.78	16